

ဒီအမောလ

ဝင် သိမ်းထား လို့က်ပါ

အတွေးစာစုများ အမှတ်တရ

မာတိကာ

- ❖ ဆရာပန်းမော်သိန်းဖေ၏ (အမှာစာ)
- ❖ စာရေးသူ၏ ကနဦး (အမှာစာ)

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	လှလိုက်တာနော် "စာဖေဖေ"	၈
၂။	မခိုလုံရတဲ့ ဘဝလေးတွေ	၁၃
၃။	သုတမင်္ဂလာ စာကြည့်တိုက်	၂၀
၄။	ဝန်ထမ်းလား (ဥလဲ ဥ -- အော်လဲ အော်)	၂၆
၅။	အဆိပ်လူးတဲ့မြား (စကား)	၃၀
၆။	သူက ရူးတာမှန်တယ် အတ္တမရူးဘူး	၃၄
၇။	အပြုံးမပျက် အမုန်းမဆက်	၃၈
၈။	သုံးလိုက်ပါ မဖြုန်းလိုက်ပါနှင့်	၄၀
၉။	ပင်လယ်နှစ်မျိုးနဲ့တူသော လူအကြောင်း	၄၅
၁၀။	အအိုလှဖို့ ရေသေအိုင်မဖြစ်ဖို့	၄၈
၁၁။	အားကျလိုက်ရတာနော် (မြက်ပင်လေးတွေ)	၅၁
၁၂။	စာပေထမင်းပေါင်းအိုးကြီး (ရသစုံ)	၅၄
၁၃။	လရောင်နဲ့မှ ပွင့်သောပန်း (ပမာ)	၅၇
၁၄။	အပိုတွေဖယ်မှ လှမည့်ဘဝ	၆၁
၁၅။	ပဓာနကျဖို့ ပထမသည် မိမိကသာ	၆၃

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-----	-------------	-----------

၁၆။	ရွံ့သားဘဝ ကောင်းတုန်းမှာ ပုံစံချပါ	၆၇
၁၇။	5% Percent	၇၃
၁၈။	ကျွန်တော် ပုံပြင်ထဲက မျောက်ကြီးမဟုတ်ပါ	၇၆
၁၉။	ဘဝတစ်ခုမှာ ရှိသင့်တဲ့ နေထိုင်နည်း သုံးချက်	၈၄
၂၀။	တရားသူကြီး	၈၇
၂၁။	မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထား လေးစားတတ်ပါ	၈၉
၂၂။	အကောင်းဆုံး စိတ်ညစ်ပျောက်စေ	၉၁
၂၃။	ဖွန်းရှည်ရှည်နဲ့ ဆန်ပြုတ်အိုး	၉၃
၂၄။	တန်ဖိုးရှိ မိတ်ဆွေ	၉၅
၂၅။	မည်သို့ ဧည့်သည်	၁၀၀
၂၆။	ဆရာ၏ တပည့် ဖြစ်ခွင့်ရလိုက်ရင်ဖြင့်	၁၀၂
၂၇။	ဝစီကံ နှင့် ရေစစ်သုံးခု	၁၀၉

ဆရာပန်းမော်သိန်းဖေ၏ (အမှာစာ)

စာရေးသူဒီအမောင်က သူရေးထားတဲ့ စာအုပ်အတွက် အမှာစာရေးပေးဖို့ ပြောလာပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ Facebook မှာရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပေမယ့် လူချင်းမဆုံဖူးကြပါ။ တချို့ကိစ္စ လေးတွေကို Facebook ပေါ်မှာဆွေးနွေးခဲ့ကြလို့ ရင်းနှီးနေတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

သူက အမှာစာရေးပေးဖို့ ပြောလာတဲ့အခါ ပထမတော့ ငြင်းဆန်မလို့ပါပဲ။ ငြင်းဆန်ချင်တဲ့ အကြောင်းကတစ်ခါမှ အမှာစာ ဆိုတာမရေးဖူးဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အမှာစာ ရေးပေးလောက်တဲ့ အဆင့်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် တကယ်ကို အမှာစာ ရေးပေးစေချင်လို့ မေတ္တာရပ်ခံ လာတာကို မငြင်းရက်တာကြောင့် စာမူပို့ပေးပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူစာရေး နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ Facebook ပေါ်မှာတင်တဲ့ သူ့ပုံစံလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ကတည်းက သူစာရေးတာမဆိုးဘူးလို့ ထင်မိခဲ့တယ်။

သူ့ဆီက “သိမ်းထားလိုက်ပါ - အတွေးစာစုများ အမှတ်တရ” စာမူရောက်လာတော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ စာစုလေးတွေ (၂၇) ပုဒ်ပါတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ပထမဆုံးစာစုကို ဖတ်ကြည့်တယ်။ “လှလိုက်တာနော် စာဖေဖေ” တဲ့။ စာဖတ်ခြင်းရဲ့ အကျိုး၊ စာဖတ်ဖို့ လှုံ့ဆော်ထားတဲ့ စာစုလေးပါ။ ဒုတိယစာစုက “မခိုလှုံ့ရတဲ့ ဘဝလေးတွေ” တဲ့။ တောင်းရမ်းစားသောက်နေရတဲ့ ရှစ်နှစ်ရွယ်ကလေးမလေးနဲ့ သူ့ရဲ့

သုံးနှစ်အရွယ် မောင်ငယ်တို့ အကြောင်းကို ရေးပြရင်း မိခင်မေတ္တာကို တွေးစရာ မေးခွန်းထုတ်ထားပါတယ်။ တတိယစာစုက “သုတမင်္ဂလာ စာကြည့်တိုက်တဲ့” တဲ့။ ဘုရားဖူးခရီးသွားရင်း ကားပေါ်မှာ လူကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ရေးပြထားပါတယ်။ အဲဒီထဲက “အရင်ခေတ်က စာမတတ်ကြပေမယ့် စာဖတ်သူများကြတယ်။ အခုခေတ်ကျတော့ စာတတ်သူများပြီး စာဖတ်သူနည်းသွားတယ်” ဆိုတဲ့ စကားလေးဟာ မှတ်သားစရာကောင်းသလို စဉ်းစားဆင်ခြင်မိပါတယ်။

ဒါနဲ့ သူ့စာမူကိုဖတ်ကြည့်လိုက်တာ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ တထိုင် တည်းနဲ့ စာအုပ်အဆုံးအထိ ဖတ်မိလိုက်ပါတယ်။ စာစုအားလုံးဟာ စာကောင်းလေးတွေပါ။ တချို့က စဉ်းစားစရာအတွေးတွေ ပေးလိုက် တယ်။ တချို့က စာဖတ်သူကို ဆင်ခြင်စရာ သင်ခန်းစာပေးထားတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စာရေးသူဟာ စာစုတိုင်းမှာ စာဖတ်သူအတွက် **message** ကောင်းလေးတွေ ပေးထားပါတယ်။ စာစုတွေထဲက အကြိုက်ဆုံးကတော့ “တရားသူကြီး” ဆိုတဲ့ စာစုပါ။ ပေါင်မုန့်ခိုးမှုနဲ့ တရားရုံးမှာ အမှုစစ်ခံရတဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာတွေ အများကြီးရလိုက်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ဟာ အပျော်ဖတ် စာအုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ အတွေးလေး တွေပါတဲ့ စာအုပ်မျိုးပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖတ်လို့ ရပေမယ့် လေးနက်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ပါဝင်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်လို့ ညွှန်းပါရစေပါ။

[ဗန်းမော်သိန်းဖေ](#)

စာရေးသူ၏ ကနဦး (အမှာစာ)

ပထမဦးစွာ ဤစာအုပ်လေး ဖြစ်မြောက် အကောင်အထည် ဖော်လာနိုင်အောင် အဘက်ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီ ဆောင်ရွက် လမ်းညွှန် ပေးကြကုန်သော သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ အားလုံးနှင့်တကွ မိတ်ဆွေကောင်းအပေါင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းကို ဤနေရာ ဤစာ လေးနှင့်တကွ ရင်ထဲက အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ရိုသေလေးစားမှ အစစ်ဖြင့် ပန်ကြားအပ်လိုက်ပါသည်။

မိမိ တတ်ကျွမ်းသော ဝါသနာအရ ရေးသားထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်၏ "သိမ်းထားလိုက်ပါ" အတွေးစာစုများ အမှတ်တရ စာအုပ် လေး ဖြစ်တည်လာခြင်းတွင် မိမိဘဝ၌ ဖြတ်သန်းတွေ့ကြုံလာခဲ့ဖူးသော ဗဟုသုတသဖွယ် ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာအချို့ ပုံရိပ်လေးတွေနှင့် စာအုပ်စာပေမှ ပေးသော စာပေအတွေ့အကြုံတို့ကို အကွရာတင် ပေါင်းစပ်သီကုံးကာ စာဖတ်ရှုသူဖို့ သုတရသ ခံစားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေ သော အကြောင်းအရာလေးများ၊ စိတ်ခွန်အားကို အဟာရ ဖြစ်စေမည့် ပုံတိုပတ်စ သာဓက စာစုကောင်းလေးများစွာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖတ်ရှုနိုင် ပြီး စာဖတ်သူကို စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ message ကောင်းလေးတွေ ပေးစွမ်းရယူနိုင်အောင် စာအုပ်လေးထဲပါ အကြောင်းအရာတို့ကို ခေါင်း စဉ်တစ်ခုချင်းအလိုက် စုစည်းဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်လေးသည် စာရေးသူ၏ ဘဝစာမျက်နှာအဖွင့် အိမ်မက်တစ်ခုဆို ပထမဦးဆုံး လှမ်းလိုက်သည့် ခြေလှမ်းသစ် တစ်ခု လည်း ဖြစ်ရသည်။ မိမိဘက်မှ ကာယအား၊ ဉာဏအား၊ ဝီရိယအားဖြင့်

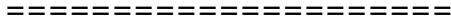
တတ်စွမ်းနိုင်သလောက် ကြိုးစားအားထုတ်ထားခြင်းအပေါ် အကောင်းဆုံးဟု မမျှော်လင့်ထားသော်လည်း အယုတ်လျော့ဆုံး မဖြစ်ရအောင် ဤစာအုပ်လေးကို ဖတ်ရှုရသူ စာဖတ်မိတ်ဆွေတို့၏ ရင်ထဲ၌ message ကောင်းလေးတစ်ခု ရသွားလိုက်ရင်ဖြင့် စာအုပ်လေး ဖြစ်လာအောင် စုဆောင်းရေးသားရသည့် အကျိုးနပ်သည်ဟု စာရေးသူ၏ စိတ်တွင် အတိုင်းမသိ ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်ရတော့မည်။

စာရေးသူတို့၏ အားဆေးသည် စာဖတ်သူတို့၏ ဝေဖန်အကြံပြုလမ်းညွှန် comment ပေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မေတ္တာတရားဗုဒ္ဓလေးအဖြစ် စကားစာသားအရ ပြန်လည် တောင်းဆိုမိရင်း ပီတိကိုစားအားဖြစ်စေတာ စာရေးသူတို့၏ ဘဝတွေလည်း ပါဝင်လှသည်။

ထို့ကြောင့် မိဘ ဆရာသမားကောင်းတို့၏ ဆုံးမစကားကောင်းတွေကို သိမ်းထားလိုက်ပါ။ မိတ်ဆွေကောင်း သူငယ်ချင်းကောင်းတို့၏ အကြံဉာဏ်နှင့် နည်းလမ်းကောင်းတွေကို သိမ်းထားလိုက်ပါ။ မိမိဘဝ ဖြတ်သန်းခြင်း တစ်လျှောက် အတွေ့အကြုံကောင်းတွေကို သိမ်းထားလိုက်ပါ။ စာအုပ်စာပေကောင်းတို့မှ ပေးသော အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့် message ကောင်းတွေကို သိမ်းထားလိုက်ပြီးနောက် ကောင်းမွန်သော ဆောင်ရွက်ချက် နည်းလမ်းကောင်းတွေကို ပြန်လည်အသုံးပြုပြီး မိမိလှမ်းမည့် ခြေလှမ်းတိုင်း ဘဝအဓိပ္ပါယ်ရှိနိုင် ကြပါစေသားဟု စာရေးသူမှ ပြန်လည် တောင်းဆိုပြုရင်း..... ။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
25 August 2017

လှလိုက်တာနော် "စာဖေဖေ"

ဝမ်းသာရတာပဲ ကျွန်ုပ်လေ ရုံးဆင်းလို့ အိမ်ပြန် အိမ်ထဲ ခြေမလှမ်းရသေးဘူး။ ခြောက်တန်းကျောင်းသားဖြစ်သည့် ကျွန်တော်၏ ညီအငယ်ဆုံး သားငယ်က စီးလို့ကြိုရင်း ကိုကြီး - သား ဒီနေ့ ဘယ်စာအုပ် ထပ်ဖတ်ရဦးမလဲတဲ့။ ဟ - မင်း မနေ့က ဖတ်နေတဲ့ ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာ လယ်သမားကြီး စာအုပ်အကြောင်း ဖတ်တာ ပြီးသွား ပြီလားဆိုတော့။ ပြီးသွားပြီတဲ့လေ။ ဒါဆို မင်း facebook ကြီးကို သိတယ် မဟုတ်သလား သိတာပေါ့ ကိုကြီးရ။ အေးဒါဆို ဖေဘုတ်ကြီး ကို တီထွင်တဲ့ မှတ်တမ်းအကြောင်း သိချင်မှာပေါ့။ (ဟုတ် သိချင်တာပေါ့) ကျွန်တော်လည်း မှတ်တမ်းအကြောင်း စာအုပ်လေးကို စာအုပ်စင်မှ လှမ်းယူပြီးနောက် အေး--ရှေ့ ဒီစာအုပ်က သူ့အကြောင်း ပဲ သူက အသက်လဲငယ်ပြီး ကမာမှာ ချမ်းသာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ကွ။ သူဘယ်လောက် တော်လည်း မင်းဘာသာ ဖတ်ကြည့်တော့ကွာ ရော့ဆိုပြီး ပေးလိုက်ရာ စာအုပ်ကိုင်ပြီး ကုတင်ပေါ် ပြေးတက်တော့ တာပါပဲလေ။

ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း အဝတ်စားလဲစရာရှိလဲ အိမ်မှာ ထွေလီ ကာလီ လေးတွေလုပ်ပြီး ဖတ်လက်စ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ဘေး နား စာထိုင်ဖတ်လို့ နေတော့သည် ဗျာ။ သိပ်မကြာခင် သားငယ်က ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး လှမ်းပြောတယ်။ ဗန်းမော်သိန်းဖေ စာအုပ် ကိုကြီး ဖတ်နေ တာလားတဲ့။ အေး -- ဟုတ်တယ်လေ။ အဲ့တာ အသစ်တစ် အုပ်လား။ အေး -- အသစ်ကွ နောက်ဆုံး ထွက်ထားတဲ့ စာအုပ် ဘာဖြစ် လို့တုန်း (သားငယ်ဆိုတော့) အဲ့ဆရာကြီးစာအုပ်တွေ ကိုကြီး ဝီရိယ မှာလည်း အများကြီးပဲ (အေးလေ) ဘာလို့တုန်းကွ။ အဲ့ ဗန်းမော် သိန်းဖေက ကိုကြီးရဲ့ အဖေလားတဲ့ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်လေ ပြုံးမိရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရတယ်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ အဖေက

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လျက် TV သတင်းအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေတော့သည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်လည်း သားငယ်ကို အေးကွ -- ငါတို့အဖေက အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ရင်း TV ကြည့်နေတာ ငါတို့အဖေကွ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ ဒင်းက ထရယ်ရော။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ပြောတယ်။

သားပြောချင်တာက အဲ့ဆရာကြီးက ကိုကြီးရဲ့ စာဖေဖေလို့ ပြောချင်တာပါတဲ့ -- ကျွန်ုပ်လည်း သူနဲ့အပြိုင် တဟား ဟား လို့ ထရယ်မိတော့သည်။ အေး မင်းပြောသလိုပါပဲကွာ ဒါက ငါ့ရဲ့ "စာဖေဖေ ပါပဲလေး စာဖေဖေပေါ့" အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရ ဖြစ်လို့ နေမိပြီ။

ကျွန်ုပ်ပြောရဦးမယ် အလိုအလျောက် သူဘာသာသူ ပြောင်းလဲ လာခြင်းတွေ ကိုယ်တောင် ဂရုတစိုက် လုပ်လိုက်ရခြင်း မဟုတ်ပဲ အမှတ်တမဲ့ ဂရုမစိုက်မိလိုက်တဲ့ အရာလေးတွေပေါ့။ ယခု သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အလေ့အကျင့်တွေ များသွားလို့ အလေ့အထ ကောင်းတွေ ဖြစ်လာတာကိုး။

ခန္ဓာမှာ ဒဏ်ရာအချို့ကို ဆေးကုသမှု ခံယူရသည့် သကာလမှာ ဝေဒနာတွေကို အနည်းငယ်မျှ သက်သာ ပျောက်ကင်းလာဖို့ ကျွန်ုပ် အတွက် ဆေးရုံတက်လိုက်ရတဲ့ အချိန်တွေမှာ စာအုပ်စာပေ ဖတ်နေ ခြင်းတွေက အတိုင်းမသိ ဝေဒနာ၏ နာကျင်မှုကို ပြင်းစွာမခံစား မိတော့ပဲ စိတ်သက်သာရာ ရရှိခဲ့တယ်။ ဆေးရုံမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ရှိစဉ် အချိန်ကာလ တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပုံမှန်လေး ဖြတ်သန်းသွားနိုင်ခဲ့ခြင်းက စာအုပ်စာပေတွေ အားထားမှီခို ဖတ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်တော့သည်။ သေသေချာချာလေး ပြန်စဉ်းစား လိုက်ချိန်မှာ စာအုပ်တွေ ဖတ်နေရခြင်းကို ပို၍ ချစ်တတ်၊ ခုန်မင်တတ် လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်စာပေဆိုတာ လူ့မိတ်ဆွေ အစစ်လို့ ဆိုမိန့်ခဲ့တာကိုး။

မိမိကိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေး မကောင်းစဉ်က ဒီဒဏ်ရာတွေ ငါ့မှာ ဘာလို့ လာဖြစ်နေတာတုန်းဆိုပြီး ဒေါသစိတ်တွေနဲ့ အားငယ်သလို၊ အားလိုအားမရ ဖြစ်နေသလို မိမိကိုယ်ကို ထိုလိုစိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဘူး တယ်။ ပြီးတော့ ကံကို ပုံချလိုက်သေးတယ်။ ငါ ကံမကောင်း လိုက်တာပေါ့၊ ငါ့ကံညံ့လိုက်တာပေါ့ဆိုပြီး စိတ်ထဲ ဖြစ်နေရသေးတယ်။ တကယ်တော့ ဒါတွေက တဒဏ်စိတ်၏ အားနည်းချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာခြင်းတွေ။ **စိတ်ကျရှင် လူပါကျတယ်ဆိုတဲ့** စကားလို သိပ်မှန်ခဲ့တယ်။ ဆေးရုံကုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခဲ့တယ် ပြောရမယ်။

နဂိုကတည်းက စာဖတ်တဲ့ အချိန်လေး အနည်းငယ် ပေးတတ် လာသောကြောင့် ဆေးရုံတက်စဉ်က အဖေနဲ့ အမေကလည်း ငါ့သား မင်းဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေ ယူခဲ့ရမလား ပြောတော့။ ကျွန်ုပ်လေး - ဟုတ်ကဲ့ အဖေ ဟုတ်ကဲ့ အမေဆိုပြီး "သား" ဖတ်လက်စ ဘယ်စာအုပ်လေး ဘယ်သူရေးထားတာ ဘယ်နာမည် ဘယ်ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာအုပ်လေး ယူခဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်ပြီး နောက်နေ့ ဆေးရုံကုတင်ပေါ်မှာ အားအား တိုင်း စာဖတ်နေ မိတော့တာပဲ။

ထိုအချိန် ဗိုက်ကဒဏ်ရာ နာကျင်မှုကို တစ်ဝက်လောက် သက်သာပျောက်ကင်း စေတော့သည်မှာ အမှန်ကေန်ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံမှာ လိုအပ်သည့် ဆေးကုသမှုတွေ ခံယူပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရောက် ခဲ့လေသည်။ ဗိုက်ကဒဏ်ရာ ခွဲထားမှုကလည်း တစ်ကြိမ်မဟုတ် သုံးလေးကြိမ်ဆိုတော့ အနာကျက်ဖို့အတွက် တော်ရုံတန်ရုံ အချိန်ကာလနဲ့ မပျောက် ဖြစ်ရလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာလည်း အနားယူရပြန်သည်။ အစား အသောက်ကိုလည်း ဆင်ခြင်စားသောက်ပြီး ဂရုစိုက်နေရသည်။ ဆေးသောက်ရင်း အနာကျက်လာဖို့ အချိန်ကာလတစ်ခုကိုလည်း ကျော်ဖြတ်နေရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အတွက် အနာရော အချိန်ရော ကုစားလို့ အကောင်းဆုံးဆေးသည် စာအုပ်တွေ ဖတ်နေခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဒီအလေ့အကျင့်တွေကြောင့် နောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်လေ အားနေ
တဲ့ အချိန်တွေနောက်ကို စာအုပ် တစ်အုပ်ဖတ်နေလိုက်ခြင်းက
မသိမသာလေး ကောက်ကောက် ပါလာတော့သည်။ မသိစိတ်ထဲမှာ
အလေ့အကျင့် လုပ်လိုက်ခြင်းတွေက အလေ့အထ ကောင်းတစ်ခုဖြင့်
ဝင်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီလို ဒဏ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ပြီး သုံးလေးကြိမ် ကုသနေရခြင်းကို
ကျွန်ုပ်ကံဆိုးတယ်လို့ ခံယူမိခြင်းတွေက တကယ်တော့ပို၍ ကံကောင်း
သွားခြင်းတွေ ဖြစ်လာရတယ်လို့ ပြောရတော့မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သုံးလေးကြိမ် ဆေးရုံပြန်တက်လိုက်ရတိုင်း သုံးလေးကြိမ်မကသော
စာအုပ်စာပေတွေ ဖတ်နေခြင်း ဖြစ်သွားရလို့ပါပဲ။ အခုတော့ ကျွန်ုပ်လေ
ဒဏ်ရာ သက်သာလာလို့ အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်လည် လုပ်ငန်းဝင်နိုင်ခဲ့တာ
တစ်လကျော် ရှိခဲ့ပါပြီ။ အလုပ်က မိသားစု မိတ်ဆွေတွေက လူမှုရေး
အရ ကျွန်ုပ်ကို အလုပ်တွေ အရမ်းမခိုင်သေးပါဘူး။ ဒီတော့ လုပ်ငန်းခွင်
အတွင်း အားတဲ့ အချိန်တွေမှာလည်း စာကောင်းကောင်း ဖတ်နေခွင့်
သာနေတော့သည်။ ဒီအလေ့အကျင့်ကောင်းတွေက ကျွန်ုပ်ရဲ့ မသိစိတ်
မှာ အားတဲ့အချိန်ဆို စာဖတ်ဖို့လောက်ပဲ တိုက်တွန်း နေတော့သည်။
ကျွန်ုပ်ကလည်း အားနေသည်လို့ စိတ်ထဲ သိတာနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်
ကောက်ကိုင် စာဖတ်လို့ နေတော့သည်။ ဟိုးအရင်လို အချိန်တွေ
အားအားတိုင်း အလဟဿ မဖြုန်းမိတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော် ရေးဖူးခဲ့သည့် စာအချို့တွေထဲမှာ ဒီစကားလေး
ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့် စာလေးတွေ ဖတ်ခဲ့ဘူးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ
သိပါတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ် ကတည်းက
စာရေးစာဖတ်ခြင်း အထုံပါလာသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်
ယခုတော့ တတ်အားသလို မှတ်အားသလို စာဖတ်ခြင်း စာရေးခြင်းကို
အလေ့အကျင့်ကောင်းတွေ လုပ်ရာမှ အလေ့အထကောင်းတွေအဖြစ်
ကူးပြောင်း ရောက်ရှိလို့လာပြီး စာရေးစာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာပါလာသူ

တစ်ယောက် ဖြစ်တော့သည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလေး ရေးဖြစ်တာ လည်းဆိုတော့ စာအုပ်စာပေ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို သိမှတ် ခံစားလာရ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာဖတ်လို့ ဘာကောင်းကျိုး ပေးပါသလဲလို့ လာမေးရင်ဖြင့် စာဖတ်သူ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ဆုတ်လျော့ သွားခြင်းမဖြစ် အသိအမြင် ဗဟုသုတအဖြာဖြာနှင့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး စိတ်နေစိတ်ထားကို တိုးတက် ပြောင်းလဲ သွားစေခြင်းနှင့် စကားပြော ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာတွင် ကိုယ် နှုတ် စိတ်ကို ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ပြောတတ်ဆိုတတ်သွားခြင်း၊ တည်ငြိမ်လာ ခြင်းများ စသည့်ဖြင့် အမှန်ဇကန် ပြောင်းလဲစေတော့သည်။

" စာပေနှင့် တူသော အလင်းရောင်သည် မရှိ စာပေနှင့် တူသော အဆွေခင်ပွန်းသည် မရှိ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ " အသိတစ်လုံး အမြတ်ဆုံး တစ်လုံးအသိ အကျိုးရှိစေတော့သည်။

ဒါကြောင့် စာဖတ်တာ ဝါသနာရှိမှ လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းမဟုတ် အလေ့အကျင့်သာလိုခြင်း၊ လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် မိတ်ဆွေတို့၏ ဘဝတည် ငြိမ် ရင့်ကျက်တိုးတက်လာဖို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလေး စာဖတ်ချိန်ကို စာတစ်မျက်နှာစာ သို့မဟုတ် ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်သာ အချိန်ပေးနိုင်ခြင်းဖြင့် ဘဝတိုးတက် ပြောင်းလဲခြင်းကို စာအုပ်စာ ပေကောင်းတွေ ဖတ်ခြင်းဖြင့် ရယူနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိ -- ရေးမိရင်း။

အားလုံးကိုလေးစားလျက် #ဒီအမောင်
3 July 2017

မရီလုံရတဲ့ ဘဝလေးတွေ

ဆရာကြီးနေဇင်လတ်၏ အမေနှင့်အမေများ ခေါင်းစဉ်အောက်ရှိ စာသား အကြောင်းအရာလေးတွေ ဖတ်မှတ်လိုက်ရတော့ အမေ့ကို ရင်ထဲက ပိုလို့ချစ်လာမိတယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ကို ချစ်တာထက် အမေ့ စကားကို နားထောင်တတ်တာက အမေ့ ကျေးဇူးကို ပိုပြီးဆပ်ရာ ရောက်တယ်လို့ အတွေးဝင်မိတယ်။

ထိုအကြောင်းအရာလေး ဖတ်ရှုနေခြင်းအပေါ် စီးမျှော်ရင်းနဲ့ ဒီအတွေးထဲကဘဲ အမှတ်မထင် မယုံနိုင်စရာ အတွေ့အကြုံလို့ ပြောရ မယ့် ဇာတ်လမ်းဆန်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတချို့ အတွေးအာရုံထဲ အမှတ်မထင် ပြန်ပေါ်လာတော့တယ်။ ဒီအကြောင်း မပြောခင် စာရေး သူ ဆရာကြီးနေဇင်လတ်၏ မိဘမေတ္တာ အညွှန်းစာသားတချို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြ ချင်မိပါတယ်။

အမေဟာ အမေပါ တုနိုင်းမရတဲ့ အမေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမေ့ဆုံးမသံတွေက အလင်္ကာမမြောက်ပေမယ့် သဒ္ဓါပေါက်တယ်။ မွေးကတည်းက အူဝဲ ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ခြေစုံကန်ပြီး အတောင်စုံလို့ ကျောခိုင်းကြတဲ့အထိ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပေါင်းများစွာနဲ့ အကြင်နာပေးနိုင် ကြတာ အမေများရဲ့ မဟာကရုဏာတွေပါ။ လယ်ကန်သင်းပေါ်က အမေတွေရဲ့ မေတ္တာဟာ ရာဇပလ္လင်ပေါ်က အမေတွေရဲ့ မေတ္တာထက် ဘယ်တော့မှ လျော့ရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။ ရင်ငွေ့ပေးပြီး အချီအထွေးမှာ တောင် ပိုပါသေးတယ်။

အသွေးအသားကို တိုက်ကျွေးတာလည်း အမေပါပဲ အဆိုးအနွဲ့ ကို ခွင့်လွှတ်တာလည်း အမေပါပဲ။ အင်္ဂုလိမာလလို သားမိုက် တစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ တစ်ချောင်းလို လက်ညှိုး

အတွက် အသက်စွန့်ပြီး သားဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်တာလည်း အမေပါပဲ။ သားသမီးအတွက် အရဲဆုံးသွေး တွေဟာ အမေတွေဆီမှာ သာ ရှိရိုးပါ။

ထို့နောက် အမေမေတ္တာ တရားတွေကို တုနှိုင်းလို့ မရအောင် ရေးဖွဲ့လို့ ကုန်နိုင်မယ်ထင်ပါဘူး။ စာဆိုတော်ကြီးတွေ ပန်းချီအနုပညာ သည်ကြီးတွေသာမက မြင်းမိုရ်တောင်လဲ မြူမှုန်လောက်သာပါဆိုသည့် အမေတွေရဲ့ သားသမီးအပေါ် ထားရှိသည့် အကြင်နာ မေတ္တာတရား တွေကို အကွရာတင် ဖွဲ့သီထားခြင်းတွေက စာဖတ်သူ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားထဲကို အေးချမ်းခြင်းနှင့်အတူ စီးမျောဝင်နေပါတော့သည်။

ဒီလိုနဲ့ ခေတ်စနစ် ကာလရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေနှင့်အတူ တစ်ချို့ မိဘနဲ့ သားသမီးများရဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုအပေါ် နွေးထွေးသော ချစ်ခြင်း မေတ္တာတရားတွေ ပြောင်းလဲလိုက်ပါသွားခြင်းတွေကိုလည်း ယခုလို ခေတ်ကာလတစ်လျှောက် အမျိုးမျိုးကွဲပြားလာပြီး မယုံနိုင်စရာ အဖြစ်ပျက်တချို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အမြင်အတွေးတချို့ မျှဝေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ရင်မှာ ဖြစ်တည် လာပါတော့ တယ်။

ဖြစ်စဉ် အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုသည် ကာလတစ်ခု ရွေ့လျား လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုအဖြစ်၌ မမှတ်မိစရာ အကြောင်း မရှိပေ။ ၎င်းမှာ စာရေးသူ "ဒီအမောင်" နေပြည်တော်၊ မြို့မဈေးရှိ ဆံသဆိုင်သို့ ဆံပင်သွားရောက် ညှပ်စဉ်က အဖြစ်အပျက် လေး တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆံပင်ညှပ်ဖို့ အလှည့်မကျသေးသောကြောင့် စောင့်ဆိုင်း နေစဉ် ကလေးက ကလေးကို ချီပြီး ဗူးခွံ ခွက်ခွံကောက် တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် လမ်းအပေါ်သွားလာသမျှ ဈေးဝယ်သူတွေ့တိုင်း ညှိုးငယ်နွမ်းလျလျ မျက်နှာလေးနဲ့ ပိုက်ဆံ လိုက်တောင်းရမ်းနေသည်။

ဖိနပ်ကမပါ ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးက နောက်ထပ် သုံးနှစ်အရွယ် လူမမယ် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ခါးစောင်းတင်ရင်း တွေ့တဲ့ လူတွေဆီက ပိုက်ဆံလိုက်တောင်း နေတာကို မြင်ရသူ ကျွန်တော့်ဖို့ မနှစ်မြို့ဖွယ် ဖြစ်ရပြန်သည်။

ကျွန်တော် သတိထားနေစဉ်မှာဘဲ သူတို့လေးတွေ ကျွန်တော် ရှိရာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်အရှေ့တွင် တည်ထားသော ရေအိုးလေးကို ရေသောက်ရန် မဝင့်မရဲ ကြည်နေတော့ သည်။ ဆိုင်ရှင်ကိုလည်း လှမ်းကာ ကြည့်နေပြန်သည်။ သူတို့လေးတွေ မှာလည်း ဆိုင်ရှင်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခက်လို့နေပါသည်။ ရေတောင်းသောက် ချင်သော်လည်း ဆိုင်ရှင်၏ မောင်းထုတ်ခြင်းများ ခံရမလားဟု တွေးတောကောင်း တွေးတောပြီး ကြောက်နေမယ် ထင်မိ လိုက်သည်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော်အသိတစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။ သူကလေးတွေရဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေကို တွေးတော စဉ်းစားနေတာ ထက် သူတို့လေးတွေရဲ့ လက်ရှိပုဂံတိ အခြေအနေကို ဖြေရှင်းပေးရန်ဘဲ ဖြစ်သည်။ သေချာတာကတော့ ငွေတောင်းဖို့ထက် ရေဆာလို့ ရေတောင်းသောက်ချင်ဟန် ဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုကလေးကို သနားကြင်နာမိတာထက် ကလေးက ကလေးကိုချီပြီး တောင်းစား နေရဟန်ကို ပို၍ပင် စိတ်ဘဝင်မကျလေတော့ လှမ်းကာ ခေါ်မေးမိတော့သည်။ ဟေ့ သမီး ရေသောက်ချင်လို့လား ပြောတော့ ဟုတ်ကဲ့ ရေသောက်ချင်လို့ပါတဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ထိုင်လျက်ကနေ ထကာ ရေသွားခပ်ပေး တော့သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ခပ်လာသည့် ရေခွက်ကို ထိုကလေး လက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ထို့နောက် အကြီးမ လေးက ရေကို သူ့အရင် မသောက် သေးဘူး။ သူ့ချီထားတဲ့ သူ့မောင် လေးကို ရေတိုက်နေလိုက်ပုံက ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိမှန်လေသလား အောင်းမေ့မိတယ်။ အော် -- ပြင်းပြတဲ့နေရောင်အောက် ကြမ်းတမ်းတဲ့

ကွန်ကရစ်လမ်းတွေအပေါ်မှာ ဒီလိုကလေးက ကလေးကိုချီပိုးပြီး တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းသွား တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် လှည့်လည် တောင်းရမ်းနေရတဲ့ ထိုကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာနာမိရုံက လွဲပြီး အဘယ်မျှ မတတ်နိုင်ပေ ဖြစ်မိသည်။ သူ့အရင် ရေမသောက် သူ့အောက်ငယ်သော မောင်လေးကို အစ်မကြီး အမိရာသဖွယ် မေတ္တာများစွာနဲ့ ထွေးပွေကာ ချီထားလျက် ရေတိုက်နေတဲ့ ပုံရိပ်ဟာ အဘယ်မျှ ကျွန်တော်၏ မျက်စိက မထွက်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူ့မောင်လေး မှာလည်း ရေသောက်လိုက်တာ အားပါးတရပင်ဖြစ် နေခြင်းကို တွေ့ရ တော့သည်မို့ သမီးနောက်ထက် ရေယူဦးမလားဆိုတော့ ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးတဲ့ သမီးမောင်လေးကိုလည်း ရေထပ်တိုက်ချင်သေးတယ်လို ပြောလာသည်။ ဒီလိုနဲ့ ရေကို ထပ်မံ ခပ်ပေးမိတော့သည်။ ပြီးမှ သမီးအတွက် ရေတစ်ခွက်လောက် ထပ်ပေးပါလားတဲ့။ ထို့နောက် မောင်နှမ နှစ်ယောက် ရေသောက်လိုက်တဲ့ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူတို့လေး တွေရဲ့ ပူပန်မှုလေးတွေ ခဏမျှ အေးချမ်း သွားခြင်း မျက်နှာထားလေး တွေ မြင်ရခြင်းမှာ သူတို့နှင့်အတူ ပီတိဖြစ်ကာ ပြုံးနေမိတော့သည်။ (မောင်နှမအရင်းတွေ ဟုတ်-မဟုတ်တော့ ကျနော်မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးလေးတွေတောင်မှ သနား ငဲ့ညှာ တတ်တဲ့ မေတ္တာစိတ်ဟာ ရှိပြီးသားပါလားဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည် လိုက်ရပါတယ်။)

ထို့နောက် မည်သည့် တန်ခိုးရှင်က စေ့ဆော်လိုက်သည်မသိ ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီး တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက် နိုက်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုမောင်နှမလေးကို လိုရမယ်ရ မုန့်ဝယ်စားဖို့ တစ်ထောင် မုန့်ဖိုး သဖွယ် ပေးလိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဦးရယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ စပ်စုချင်တာထက် သိချင်တော့ မေးမြန်းမိတော့ သည်။ သမီးတို့က ဘယ်ကလာတာတုန်း ဆိုတော့ ပျဉ်းမနား ဘက်က နေ လာတာတဲ့။ နေ့တိုင်း မြို့မဈေးကို လာတာလား ဆိုတော့ မနက်ဆို

ထိုဈေးကို ရောက်နေပြီ ဒီမှာ တစ်နေ့ သုံးထောင် အနည်းဆုံးရအောင် ရှာပြီး အမေ့ကို ပေးရသည်။

အမေက ဘာလုပ်တုန်း မေးတော့။ သူလည်း သမီးတို့လို ဗူးခွံ ပုလင်းခွံလိုက်ကောက်ရင်း ပြန်ရောင်းနေတာပါတဲ့။ အမေနဲ့ အတူ လိုက်မကောက်ဘူးလား မေးတော့။ အမေနဲ့ အတူ မလိုက်ဘူးတဲ့။ အမေက သမီးတို့ကို မနက်တိုင်း ဒီဈေးမှာ ထားခဲ့ပြီး အချိန်မှန်ရယ်လို့ မရှိ သူလာခေါ်တဲ့အချိန် ပျဉ်းမနားကို အတူလိုက်ပြန်ရတော့သည်။ ဒါက သမီးမောင်လေး အရင်းလား။ ဟုတ်တယ် ဦး။ ဒါနဲ့ သမီးမောင် လေးကိုရော သမီးအမေက ဘာလို့မခေါ်သွားဘဲ သမီးနဲ့အတူ ရှိနေ တာလည်းလို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တော့ သမီးက မတောင်းတတ်မှာ ဆိုးလို့ ကလေးပါ ထည့်ပေးလိုက်တာ ဒီတော့ လူတွေက သနားပြီး မုန့်ဖိုး ပေးတတ်ကြလို့ပါ ဦးလေးတဲ့။

ဒါဆို (သမီးတို့က) တစ်နေ့ကို သုံးထောင် ရလို့လား ဆိုတော့ မရတဲ့အခါ မရပါဘူးတဲ့ အဲ့သလို သုံးထောင်မပြည့်ရင် အမေက ဆူတယ် ရိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် အချိန်ရသလို တောင်းတာပေါ့ ဦးလေးရယ်တဲ့။ အေးပါ သမီးရေ ထားပါအုံး တစ်နေ့ သုံးထောင်မပြည့်ရင် အမေက တကယ်ဆူ တကယ်ရိုက်တာပဲလား။ ရိုက်ခံဆူခံရတာပေါ့ ဦးလေးရယ် လုံးလုံးအဆင်မပြေ တောင်းမရတဲ့အခါ အမေက သုံးထောင်မပြည့်ရင် ပြန်လာမခေါ်ဘူးလို့တောင် ပြောသေး တယ် ဦးရ။ သမီးလဲ မောင်လေးကို ချီပြီး သုံးထောင်ပြည့်အောင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ မရမကရှာရတော့တယ်။ သုံးထောင် စောစော ပြည့်တော့ နားရဒါပေါ့။ မပြည့်သေးရင်တော့ ပြည့်အောင် မနားတန်း လိုက်တောင်းနေရဒါပေါ့။ မေမေကလည်း သုံးထောင် မပြည့်ရင် မပြန်ရဘူး ပြောထားတာလေ။

အော် - ဖြစ်ရလေးခြင်းဗျာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် မိဘတွေကလည်း ခက်သား ကလေးက ကလေးကို ချီပြီး တောင်းရမ်း ရုံတင်မက တစ်နေ့ အနည်းဆုံး သုံးထောင်မရရင် ဆူသေးရိုက်သေး အိမ်ပြန်မလာနဲ့ တောင် ဒီအရွယ်ကလေးတွေကို ပြောရဲရှာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်မမေးဝံ့တော့ပါ။

ခက်ပါပေတော့သည် မွေးထားတာရော ဟုတ်ရဲ့လား ဝမ်းတစ် ထွာအတွက် ကလေးတွေကို ခိုင်းများစားနေသလို မိဘဆိုတဲ့ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်မှု အောက်တွင် မခိုလုံရတဲ့ဘဝမှာ (စကားအရ မရှိတာ ထက် မသိတာခက်တယ်) ဆိုသည့်တိုင် ရှိသော်လည်း သူတို့လေးတွေ ဘဝက မသိတာထက် မရှိတာခက်နေတာကြောင့် အသိကိုလည်း ရှာရခက်နေပေဦးမည်။ ဒီလိုနဲ့ ကလေးက ကလေးကိုချီပြီး သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘဝလောကခံလှိုင်ထဲ ထပ်မံ၍ ထွက်ခွာလို သွားပြန်တော့သည်။ စာရေးသူလဲ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှေ့ ခုံတန်းတွင် ထိုင်လျက် ဘယ်လို မိဘတွေမှန်းမသိဖြစ်ကာ သူတို့လေးတွေ ထွက်သွားခဲ့ရာ လမ်းကိုကြည့်၍ ငေးမော တွေးတော ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘဲ မေးခွန်း ထုတ်ကြည့်မိသည်။

မိဘမေတ္တာဆိုတာ အမျိုးအစား ခွဲထားတာရှိပါသလား။

(၅၂၈) မေတ္တာဟာ ဘယ်နှစ်မျိုးရှိပါသလဲ ? ။

ကျွန်တော် လေ့လာရပါဦးမည်။

ခေတ်စနစ်ကြောင့် ဒါမှမဟုတ် ရှေ့ဘဝက ပြဌာန်းလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ တရားကြောင့်လား ? ။

ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု ကင်းမဲ့ပြီး အနာဂတ် ဖျောက်နေတဲ့ သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝတွေအတွက် တာဝန်ယူ ကုစားပေးနိုင်မဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းတစ်ခုကို မျှော်လင့်နေမိပါတော့သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် [#ဒီအမောင်](#)

5 May 2017

သုတမင်လာ စာကြည့်တိုက်

စာဖတ်ဖို့ အချိန်မပေးမိခဲ့တော့ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းအတွက် အချိန်တွေ ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် (အ)ရင် အောက်ကျတယ်။ (န)ရင် နောက်ကျတယ် ဆိုသည့်တိုင် အောက်ကျ နောက်ကျ မဖြစ်ဖို့ ပညာသင်တယ်လို့ မှတ်ယူ သင့်ကြောင်း

စကားစာသားလေးကလည်း စာရေးသူ ရင်ကို ထိမိပြန်သည် ဗျာ။

ဒီအတွေးတွေထဲမှာ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာ အချို့တွေကလည်း မမေ့နိုင်ဖြစ်ရလို့ ဖော်ပြချင်မိပြန်သည်။ ကျွန်တော်လေ ဝိုက်ခွဲစိတ်မပြုလုပ်ပြီးနောက် ဆေးရုံကဆင်း အိမ်မှာ ကျန်းမာရေးကြောင့် အနားယူဖြစ်နေရင်း ဝိုက်ဒဏ်ရာ အနာကျက်ဖို့အရေး တစ်နေ့ကို တစ်ကြိမ် ဆေးလိမ်း ဆေးထည့်လုပ်ဖို့ အိမ်မှ ဆေးရုံသို့ မနက်ပိုင်း တစ်ချိန် သွားရောက်ဆေးထည့်နေတာ တစ်ပတ် ဆယ်ရက် နီးပါးရှိခဲ့ပါပြီ။ ဆေးရုံရောက်တိုင်း အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် လာရောက်ကုသခံယူနေသည့် လူနာတွေဟာ လစ်လပ်သွားသည်ကို မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဆေးရုံ ဆေးခန်းဆိုတာ တကယ့်ကို လူစည်းကားရာ အရပ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်လို့နေခြင်းကို မြင်တွေ့ ကြားတွေ့ နေရသည်မှာ စိတ်တွင် မနှစ်မြို့သော်လည်း မိမိဒဏ်ရာအတွက် ဆေးလိမ်းဆေးထည့် ရန် နေ့တိုင်းသွားရောက်ဖြစ် နေတော့သည်။

ဆေးရုံအကြောင်း ထွေထွေထူးထူး မပြောချင်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နေရပ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆေးရုံနဲ့ အိမ်ကို သွားနေကြ လမ်းဘေး တစ်ခုမှာတော့ စာကြည့်တိုက်လေး တစ်ခုကို ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတိုင်း စာရေးသူ မြင်နေ တွေ့နေရသည်မှာ ယနေ့စာရေးချိန်ထိတိုင်အောင်ပါပဲ။ စာကြည့်တိုက်လေး နာမည်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ နှစ်သက်ဖွယ်

စိတ်စဉ်တွင် ကောင်းလှပါသည်။ နာမည်လေးကတော့ (သုတမင်္ဂလာ) စာကြည့်တိုက်လို့ မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် အမည်နာမ်မနဲ့ ဆောင်ရွက်ထားရှိမှု အခြေအနေကတော့ အားကျဖွယ် မဖြစ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြင်လိုက်တိုင်း စာကြည့်တိုက်က ပိတ်ထားတာ များသည်။ လာရောက် ဖတ်ရှုသူ တွေဖို့နေနေသာသာ စာကြည့်တိုက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာတောင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူ အနည်းငယ်မျှကိုပင် မတွေ့ရ။ အဘယ်ကြောင့်ပါတုန်းလို့ မိမိကိုယ် မိမိ မေးမြန်းခန်း ဖွင့်ကြည့်နေမိတော့သည်။

စာဖတ်မယ့်သူ မရှိလို့လား။ စာဖတ်ကြဖို့ တိုက်တွန်း လုပ်ဆော် သူ ကောင်းကောင်းမရှိလို့လားပေါ့ စသည်ဖြင့် စဉ်းစား တွေးတော မိသည်။ ထိုအချိန်တိုင်း ကျောင်းနေအရွယ် ရွတ်ဆိုဖူးသည့် ကဗျာလေး ထပ်ထပ် ရွတ်နေမိတော့သည်။

ပန်းကလေးများ ပွင့်တော့မည် ဖူးတံဝံ့လို့ချီ

နေပြည်မှာ ရွှေရည်လောင်း ငါတို့စာသင်ကျောင်း အစရှိသော် လည်း လွန်စွာမှ ချစ်စဖွယ်ကောင်းမွန်သော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှ အနာဂတ်ရဲ့ အသီးအပွင့် ကောင်းလေးတွေ ဖူးငုံ ပွင့်လန်းလာနိုင်ဖို့ ကလေးသူငယ်များစွာမက လူကြီးများ အပါအဝင် စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်တဲ့ စိတ်လေးတွေ စာဖတ်ချင်လာအောင် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်မှုလေးတွေကို အဘက်ဘက်ကနေ ဖြည့်တင်း ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အရေးကြီးလှပါတော့သည်။ စကားမစပ်စွာဖြင့် -

ခေတ်ကာလ အနေအထားရ မိဘတွေကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ သားသမီးလေးတွေအပေါ် စာဖတ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်ပွားလာအောင် တိုက်တွန်းပေးဖို့ကလည်း ထပ်မံ လိုအပ်ပေသည်။ ခေတ်သစ် ပစ္စည်း တွေရဲ့ တိုးတက်လာမှုနှင့်အညီ ကလေးသူငယ်တွေဟာ စာအုပ်စာပေ

လေးတွေကို ချစ်တတ်ဖို့၊ မြတ်နိုးတတ်ဖို့၊ ဖတ်ရှုနိုင်ဖို့ထက် ဖုန်းတွေနှင့် သာ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေလား အောင်းမေ့ရသလို ဂိမ်းဆော့နေထိုင်ခြင်းတွေကို ပို၍ မက်မောနေခြင်းသဖွယ် ဖြစ်နေခြင်းကို အများနီးတူ မြင်ရတွေ့ရ ကြားရသည်မှာလည်း ဒုနဲ့ ဒေး ပင်ဖြစ်သည်။ မိဘအများစုအချို့ ကလည်း ကလေးတွေ ငြိမ်နေရင် ငါတို့ အလုပ်မပြတ်ဘူးဆိုသည့် ဟန်မျိုးတွေကို မြင်ရသည်မှာ နှစ်မြို့ဖွယ် မကောင်းလှပေ။ အပြစ်ရယ်လို့ ဆိုနေခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သော ကောင်းမွန်သော အမူအကျင့်ကောင်းလေး တွေကို ဆောင်ကျဉ်းပေးဖို့လည်း လိုအပ်သည်။ မိဘ ဆရာ ဆိုတဲ့ အိုးခတ်သမားကောင်းကြောင့် သားသမီးဆိုသည့် အိုးကောင်းကလေး တွေ ဖြစ်လာဖို့အရေး တွေးတော ဆန္ဒပြုမိသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ သုတမင်္ဂလာ စာကြည့်တိုက်လေးကို စာကြည့်တိုက်တို့၏ အင်္ဂါရပ်နဲ့အညီ ပိုမိုကောင်းမွန်လာစေဖို့အရေးနှင့် စာကြည့်တိုက်ထဲတွင်လည်း ကလေးသူငယ်တွေ စာအုပ်လေးတွေနှင့် ကိုယ်စီကိုယ်ငှာ ကိုင်ဆောင်ကာ ဖတ်ရှုနေကြမည့် မြင်ကွင်းအချို့ကို လည်း စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံဖော်၍ ပျော်မွေ့စွာ မြင်ယောင် ကြည့်နေမိတော့သည်။ ထိုလိုမျိုးသာ စာကြည့်တိုက်လေး၏ လက်တွေ့ ဘဝ အပြင်လောက မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကလေးသူငယ် လူအများနှင့် တကွ စည်းကားသိုက်မြိုင်စွာ ဝင်ထွက်သွားလာရှိခြင်းတွေကို မြင်တွေ့ ရသူဖို့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်မှာ ဘယ်လောက်တောင် လှလိုက်နေ မလည်းဟု တွေးတောမိနေရင်း ခေါင်းထဲကို အကြောင်းအရာ တစ်ချို့က ပြေးဝင်လာတော့သည်။ အနည်းငယ်မျှ ထည့်သွင်းဖော်ပြ ပေးလိုက် ချင်မိပါသည်။ အကြောင်းမှာ -

စာရေးသူ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့်တကွ ပုဂံညောင်ဦး ဘုရားဖူး ခရီးစဉ်ကို Express ကားကြီး တပျော်တပါးစီးလို့ လိုက်ပါ

သွားချိန် မိမိထိုက်ခုံဘေးတွင် ကပ်လျက် ထိုင်နေသော အမည်မသိသူ ဦးလေးတစ်ယောက် ပြောကြားခဲ့သည် စကားလေးကို ယခုတိုင် မှတ်ရ နေပြန်သည်။ ထိုဦးလေး၏ ပုံစံမှာ တီရှပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားကာ ပုဆိုးကို ခပ်တိုတို ခြေမျက်စေ့ မဖုံး၊ ခြေသလုံးပေါ်အောင် ဝတ်ဆင် ထားပြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံးကလည်း လွယ်ထားသေးသည်။ ကြည့်ရ တာ ရိုးရိုးသားသား တောသူတောင်သား တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ စကားလက်ဆုံကြမိတော့သည်။ ထိုစဉ် ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေခဲ့သည် မှတ်မှတ် ရရရှိတာက ဆရာတော်ဦးဇော်တိက၏ လက်ဆွဲစာအုပ်အသေးစား လေးပါ။ ထိုဦးလေးက ကျွန်တော့်ဘေးခုံမှာ ထိုင်ရင်း (သား) လူလေး ဘာတွေဖတ်နေတာလဲ မေးမြန်းတော့ ကျွန်တော်လဲ အရှိတိုင်းပဲ ထိုစာအုပ်လေး ဖတ်နေကြောင်း ပြောဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် -- စာဖတ်တာ ကောင်းတဲ့အကျင့်ပဲတဲ့။

ဦးလေးတို့ ခေတ်ကာလက ဦးလေးတို့ဆို ကျောင်းတောင်ပြီး အောင် မတက်ရပါဘူးတဲ့။ ဦးလေးဆို လေးတန်းကတည်းက ကျောင်းထွက်လိုက်ရပြီး ဝမ်းစာရှာရတယ်။ အခုတော့ သားတွေ သမီးတွေ ထောက်ပံ့တာလေးနဲ့ ဘာမှ စီးပွားရေး ထွေထွေထူးထူး ထက်မရှာဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ သား သမီးတွေက သိတက်မှုရှိသေးတော့ အဆင်ပြေနေတာပေါ့ အခုဆို အသက်လည်း ရလာချိန် သွားနိုင်လာနိုင် ချိန်လေး သူတို့ ထောက်ပံ့ပေးနေသည့် စရိတ်လေးနဲ့ မရောက်ဘူး မသွားဘူးသော မြန်မာပြည်က ဘုရားတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး တစ်ကိုယ်ရေ သွားရောက်လှည့်နေတာ အခုဆို ပုဂံတောင် ရောက်ပြီ ပုဂံက ဘုရားတွေကိုလည်း ဖူးမျှော်ခွင့် ရပြီပေါ့တဲ့ .. ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လည်း နားထောင်ရင်းက ပြန်မေးလိုက်သေးသည်။ ဦးလေးအခု ခရီးထွက်လာတာ အဖော်မပါလာဘူးလား ပေါ့။ အေးကွ -- အဖော်မပါ လာဘူး လိုက်မယ်ဆိုရင်တောင် မခေါ်ချင်ပါဘူးကွာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း

ဦးလေးရ။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးရောက်မှ ဟိုလူစောင့် ဒီလူစောင့် လုပ်ရမှာကို စိတ်မရှည်ဘူး။ ကိုယ်ကြောင့်လည်း သူတို့တွေ သွားရလာရ ခြင်းကို အနှောက်ယှက်မပေးမိစေချင်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ခရီး သွားရတာ ပိုပြီး ခရီးတွင်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ညှာထောက်ထား နေစရာမလိုဘဲ အချိန်ယူချင်တိုင်း ယူလိုရတာပေါ့ကွာ (မဟုတ်လားကွတဲ့) -- ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အခုလိုဆိုတော့ ကောင်းပါတယ်ပေါ့ ဦးလေးရယ်။ ဒီလိုနဲ့ စကားပြော နေရင်း သူထပ်ပြောတဲ့ ရင်ထဲအမှတ်တရဖြစ်စေခဲ့သည့် စကားတစ်ခု ကတော့ -

ဦးလေးတို့က စာမတတ်ဘူးတဲ့ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်တွေ တွေ့သမျှ စာဖတ်ဖြစ်တယ်တဲ့။ ယခုခေတ်က စာတတ်တဲ့သူတွေ ပေါများပေမဲ့ စာဖတ်တဲ့သူတွေ မရှိကြတော့ဘူးကွ။ ဦးလေးတို့ ခေတ်စနစ်တုန်း ကဆို စာပေနဲ့ အလှမ်းဝေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လေးတန်း လောက်နဲ့ပဲ ဦးလေးတို့ ကျောင်းထွက်ဖြစ်ကြတယ်။ လိုချင်တဲ့ စာအုပ် ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းဆိုတာ အလွယ်တကူ မရဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးတို့ ခေတ်တုန်းက စာမတတ်ကြသော်လည်း စာဖတ်ကြ တဲ့သူတွေ ပေါများကြတယ်ကွ။ မင်းတို့ ခေတ်ကာလမှာတော့ နည်းပညာ တိုးတက်လာမှုအားကြောင့် လွယ်လျင့်သလို စာအုပ် ကောင်းတွေကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုလို့ သိပ်ကောင်းလာတယ်။ သို့သော် ဒီဘက်ကာလတစ်ခုမှာ ဦးလေးအမြင်ကတော့ (စာတတ်တဲ့သူတွေ ပေါပေမယ့် စာမဖတ်တော့တဲ့ သူတွေများလာကြတာပဲ) မြင်တွေ့နေမိတယ် ကောင်လေးရေတဲ့။

ဦးလေးစကားတွေ ကြားသိလိုက်ပြီးနောက် မိမိ၏ ရင်ဘက် ထဲထိ မက်စံဆွေကောင်းတွေ ပို့လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ စကားတွေ ပြောဆိုကောင်းနေခဲ့ရင်း ပုဂံညောင်ဦး ကားဝင်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်က ဆင်းရင်း

ထိုဦးလေးကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲလိုက်ကြ ပါတော့သည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုဦးလေးရဲ့ စကားတွေဟာ မိမိ၏ ပုဂံညောင်ဦး ခရီးစဉ် တစ်လျှောက် စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ပြန်လည်ကာ ကြားနားနေခဲ့ ရခြင်းမှာလည်း ယခုစာရေးနေသည့် တိုင်အောင် သတိရမိပါသည်။

ထိုစကားရပ်တို့သည် မိမိ၏ စာရေး စာဖတ်ခြင်း စိတ်ကို ထပ်မံ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည့် စိတ်ခွန်အားတွေအဖြစ် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုတိုင် စကားတွေကို ထင်သာမြင်သာ ရှိနေခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း ရေးသားလိုက်ရင်း -

**အတိတ်ဆိုတာ ပြန်တွေးကြည့်ရုံကလွဲပြီး
ပြန်လှမ်းသွားလို့မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းကိုယ်စီ ရင်ထဲမှာ
အတိတ်က ကြားသိခွင့်ရခဲ့တဲ့ တန်ဖိုးရှိ စကားလက်ဆောင်
တွေကတော့ ယနေ့တိုင် ရှင်သန်နေဆဲ ရှင်သန်နေမြဲ ဖြစ်နေ
တတ်ပါတယ်။**

အော် - ဦးလေးတို့က စာမတတ်ပေမယ့် စာဖတ်ကြတယ်။
ယနေ့ခေတ်မှာတော့ စာတတ်ကြပြီး စာမဖတ်တော့ဘူးတဲ့ ကောင်လေး
တဲ့ ဗျာ ..

မှတ်သား ထိုက်ပါတယ် ..... မှတ်သားရပါတယ်လေ။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
2 April 2017

ဝန်ထမ်းလား (ဥလဲ ဥ - အော်လဲ အော်)

=====

"ပညာမရှိ သူ့ဝန်ထမ်းတဲ့" ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းတွေကလဲ ဖော်ထုတ်ခွင့်မရ အရည်အချင်းရှိသူတွေကလဲ မြှောက်စားခွင့်မရ ကြာလာတော့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေဟာ ရေသေအိုင်ကြီး ဖြစ်လာ တော့သည်။ (စီးဆင်းမှု မရှိတော့ဘူး။)

အဲ့တော့ အလိုက်သင့်လေး လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နိုင်မှ တော်ရာ ကျတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ - သူများထက်ထူးပြီး ခြေစွမ်း လက်စွမ်း သွားပြ မယ်မကြံနဲ့ အကုန်လုံး နီးပါးလောက်က ချောက်ထဲကန်ချဖို့လောက်ပဲ ချောင်းနေကြတာ လဲသူကို တွဲထူဖို့ လူဆိုတာ လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရနေတော့သည်။

ဝန်ထမ်းဘဝဆိုတာ ခေါက်ရိုးတွေ အကြိမ်ကြိမ်ကျိုးပြီး ကြောက် ရိုးတွေပါ အကြိမ်ကြိမ်ကျိုးနေခဲ့တာဟာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ အခုမှမဟုတ် လေ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ခေတ်နဲ့အညီ လိုက်ပါပြောင်းလဲ နေပါပြီ။ နေဝင် ခြင်း အလှတရားတွေကိုလည်း စောင့်ကြည့်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေရင်း လူကြီးတွေကိုလည်း အပြစ်မမြင်တော့ပါ။ ကလေးတွေကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလေးတော့ ခံစားမိသေးသည်။ ဖတ်ပြီးသား စာအုပ်ဟောင်းကြီးကိုပဲ အကြိမ်ရေများစွာ ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ပြီး အသစ်လို့မှတ်ကာ ဆောင်ရွက်နေတုန်းပဲလေ။

မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ အစိုးရအမှုထမ်း ဘဝသမားဆိုတော့ လိုအပ်ချက်တွေ အားနည်းချက်တွေကို ထွေထွေထူးထူး ရေးပြနေ စရာတောင် မလိုဘူးစဉ်းစားမိတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ (ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အပေါင်းက Facebook ပေါ်မှာလဲ ဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်နေကြလို့ပါပဲ) ထို့ကြောင့် ခံစားချက်တွေ ထပ်တူကြရဲ့လား

မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုဘဲ ခံစားလို့ရတာပဲ
မဟုတ်လား။ (မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရမှာပေါ့လေ)

မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားကို မိမိခေါင်းထဲမှာ
သံမှိုစွဲသလို မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဝန်ထမ်းဘဝလေ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ရင်
ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် ပြောနေတာက လူကြားရင် မုန်းနေဦး
မယ်တဲ့ (အဆင်ပြေရင် တရားတယ်လို့မှတ်တဲ့) ကျွန်တော် ကလည်း
အဲ့သလိုလားဟာ အေး -- အေး ဆိုပြီး အိန္ဒိယဇာတ်ကားတစ်ကားက
ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုကို ပြေးမြင်မိတော့တယ်။

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သူ၏လုပ်ငန်းအဆင်ပြေစေဖို့ ရုံးခန်း
အတွင်းထဲက သက်ဆိုင်သူကို ငွေနဲ့လာဘ်ထိုးပြီး အဆင်ပြေအောင်
လုပ်လိုက်ခြင်း။ ဒါကိုမြင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က ဒီမှာ -- ဒီမှာ
အန်တီ ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူး ထင်ပါတယ်။ နောက်မှာလဲ
သူလိုကိုလို မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝသမားတွေအများကြီးပါ တန်းစီနေတာကို
ငဲ့ညှာပါဦး။ မနေနိုင်လို့ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူလုပ်မယ်ဆိုလည်း လူမြင်
ကွင်းမဟုတ်တဲ့ ကွယ်ရာအခန်းတစ်ခုထဲမှာ လုပ်ပေါ့ဗျား။ အဆိုးဆုံးက
အနာဂတ်ကို ရှေ့လျှောက်လှမ်းမယ့် လူငယ်တွေ မျက်စိ ရှေ့တည့်တည့်
မှာ ယခုလို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လာဘ်ထိုးခြင်းကို ရှောင်သင့်ပါတယ်။
လူငယ်တွေ အတုယူမှားသွားမှာ ကြောက်လို့ပါ။ ဒါဟာ မကောင်းတဲ့
အချက်ပါတဲ့။ ဒီဇာတ်ကားထဲက မက်ဆွေစ်လေးကို စာရေးသူ အရမ်း
သဘောကျမိတော့သည်။ ရင်ထဲကို ရောက်ခဲ့လို့ပါ။

ဒါနဲ့ စကားမစပ် အမှန်လေးရှိမလား ပြောချင်မိတယ်
အလုပ်ကိုချစ်လို့ လုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ရေတွက်လို့မရအောင်
အများကြီးရှိပါတယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုမှတော့ တာဝန်ကိုသိ ပေးအပ်တဲ့
တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာဆောင်ရွက် လိုက်နာသင့်သည့် စည်းကမ်းတွေကို

အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်နာရင် ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ မလိုက်နာရင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ - (ဟုတ်မှာပေါ့နော်)

ကျွန်တော့်ကို ဆရာတစ်ယောက်က ဆုံးမဘူးတယ်။ ဝန်ထမ်း ဘဝ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က ကြိုးစားရမှာ သုံးခုရှိတယ်တဲ့။ ငွေရရင်ရ (ဒါမှမဟုတ်) ရာထူးတိုးအောင် လုပ်ရင်လုပ် (ဒါမှမဟုတ်) ပညာရရင်ရ ဒီသုံးချက်ထဲ တစ်ခုခုတော့ ရရမယ် မဖြစ်မနေပေါ့တဲ့။ ဘာမှမရသေးဘူးဆိုလည်း မပူပါနဲ့ စိတ်ဖြေအားဖြည့် သလိုအနေနဲ့ အိပ်လဲ ဒီလစာ - မအိပ်လဲ ဒီလစာပါပဲ။ ထိုဆရာ၏ အမြဲတမ်း ပြောနေဖြစ်တဲ့ စကားလေးကိုတောင် သတိရမိပါတယ်။ ဘာတဲ့ (နွားထီးလဲ ငါးကျပ် - နွားမလဲ ငါးကျပ်)တဲ့ဗျာ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကတော့ လုပ်လည်း ဒီလစာ မလုပ်လည်း ဒီလစာ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး။ သို့သော် ကျွန်တော်လည်း ဆရာရေ ဒီလိုရှိသေးတယ် ဗျ။ ဝန်ထမ်းဘဝ လုပ်မယ်ဆို ဥလဲ ဥ အော်လဲ အော် တတ်ရမယ် ဆရာ။ (ဟေး) မင်း စကားက စိတ်ဝင်စားစရာတောင် ဖြစ်နေတယ် ဘယ်လို တုန်းက လုပ်ပါဦး။ ဒီလို ဆရာရ ဥပမာသဘော ပြောရမယ်ဆို ကြက်မွေးထားတဲ့ ကြက်ပိုင်ရှင်တွေမှာ သူတို့ ကြက်မ ဥ ဥတဲ့အချိန်ကို နားစွင့်နေကြတတ်တယ်။ သူ့ကြက်မက ခြံရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ဥ ဥနေတယ်ဆိုပါစို့ ထိုကြက်မက ဥ ဥပြီး မအော်ရင် ပိုင်ရှင်က အသံမကြားတဲ့အတွက် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကြက်မ ဘယ်နေရာမှာ ဥ နေတာကို မသိတော့ ဝပ်ကျင်းလည်း လာလုပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဥ ကြတော့ မဥဘူး တစ်ချိန်လုံး အော်နေတဲ့ ကြက်တွေကတော့ ဘာမှ သုံးစားလို့ မရပြန် နောက်ဆုံး ပိုင်ရှင်က ဟင်းအဖြစ် ချက်စား ကောင်း ချက်စားလိုက်တယ် ဆရာရေ။

ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းဘဝမှာလည်း အရည်အချင်းတွေ တကယ်ကို တော်တဲ့ လူတွေ၊ အလုပ်ကို တကယ် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေတဲ့ လူတွေ၊ လုပ်သက်နဲ့ အတွေ့အကြုံကောင်းတွေ တကယ်

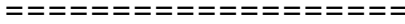
ပြည့်မီတဲ့လူတွေကျတော့ ဥ ဥပေးနေတဲ့ ကြက်မကြီးတွေလိုပဲ သို့သော် မအော်တဲ့အတွက်ကြောင့် အခွင့်အလမ်းတွေ ရာထူးတိုးတွေ မရကြ ရှာဘူး။ အလုပ်သာ ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်နေကြတာ မိမိနဲ့ ထိုက်တန် တဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ ရာထူးတွေ ရလာဖို့ တောင်းဆိုမှ မပြုရဲကြတော့ အထက်က လည်းမသိ ဘာမှလည်း မဖြစ်လာဘူး။ ဒီလိုပဲ တစ်ချို့ ဝန်ထမ်းတွေမှာတော့ ဘာမှလည်း ရေရေရာရာ မလုပ်ကိုင်နိုင် အရည်အချင်း လုပ်သက် အတွေ့အကြုံကောင်းတွေကလည်း မရှိ သို့သော် သူတို့တွေက ဥ သာ မဥတတ်တာ အခွင့်အလမ်းတွေနဲ့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ပေါင်းသင်းပြီး ဘယ်လိုလေး အော်ပြောလိုက်ရင် ဘာလေးတွေ ညှာလေးတွေ ဖြစ်သွားပြီး ရာထူးလေးတွေပါ တိုးကောင်း တိုးသွား တတ်ပြန်သေး ဆရာရယ်။ လိုရင်းဆို လုပ်လဲလုပ် ပြောလဲ ပြောဆိုရဲဖို့ပါပဲ။ အလုပ်ကျတော့ ရွက်ကြမ်းရည်ကြို သဘော လုပ်ပြီး ကောင်းစွာ မလုပ်မကိုင်ရင်တော့ အခွင့်အလမ်းတွေကိုလည်း မတောင်း သင့် မပြောဆိုသင့်ကြောင်းပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဥလဲ ဥ အော်လဲ အော် တတ်ရမယ် ပြောတာ။

ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ဆိုမိသော်လည်း (ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ကိုပါ) ဝန်ထမ်းလုပ်သက် ရင့်လာခဲ့ရင် တော့ ဥလဲ ဥ / အော်လဲ အော် တတ်လာပါလိမ့်မယ်။

မပူပါနဲ့ ဥပြီး မအော်တဲ့ ဝန်ထမ်းနဲ့ အော်ပြီး မဥတဲ့ ဝန်ထမ်း ဘာမှ အဖက်တင်မည်မဟုတ်။ အသက်သာကြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ သွားလိမ့်မယ်လို့ အဖုအထစ်လေးတွေ ဆူးညှောင့်ခလုတ်တိုက်စဉ် တွေးမိ ရေးမိခဲ့ရင်း

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
15 May 2017

အဆိပ်လူးတဲ့မြား (စကား)

" အရေးကြီးတာက အရေးမကြီးတာကို အရေးတကြီး မပြောမိဖို့ မလုပ်ဆောင်မိဖို့ကသာ အရေးကြီးဆုံး လိုအပ်သည် " စကားသည် မပြောဆိုတတ်ပါက အဆိပ်လူး ထားသော မြားကဲ့သို့.

ပြောပြရဦးမယ်ဆို လူငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းလာကြ ရသူတွေမို့ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ပဲ ခင်မင်မှုတွေကို ခုတုံး လုပ်ပြီး ပြီးစလွယ်သဘော လက်လွတ်စလွယ် ပြုမူပြောဆို နေတတ်ခဲ့ခြင်းတွေပေါ့။ အမှားတွေ မကင်းခဲ့ပါဘူး။ သို့သော် နောက်ထက်မမှားဖို့တော့ လိုအပ်ချက် တွေကို ဖြည့်စွက် ပြင်ဆင်နိုင်ခြင်းက အကောင်းဆုံး ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တခါက စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုအပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကျွန်တော့်ဦးလေးတို့ မိတ်ဆွေပေါင်းသင်းတွေ စားသောက်နေရင်း စကားလက်ဆုံကြမိသည်။ အဲဒါချိန် ကျွန်တော့်ရဲ့ မရင့်ကျက်သော စကားရိုင်းပြုမူကြောင့် ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို ထိုးချင်လောက်အောင် တကဲကဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူကြီးတွေ စကားပြော ဆိုနေကြတဲ့ စကားဝိုင်းထဲမှာ ဦးလေးအပေါ် လက်လွတ်စလွယ် ပြုမူပြောဆို မိလိုက်တယ်။ (ဦးလေး စကားမပြောရင် ကောင်းမယ် ဦးလေးစကားသံ ကျွန်တော်နောက်ထက် နားထဲမှာ မကြားချင်ဘူး) ဆိုတဲ့ စကားလေးဟာ စားပွဲဝိုင်း လူအများရှေ့မှာ ရုတ်တရက် လွတ်ထွက်သွားတယ်။ ဦးလေး ကျွန်တော့်အပေါ် အကြီးကျယ် ဒေသထွက် သွားမယ်လို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားက အချိန် ကာလ နေရာ ဒေသ ကွဲပြားသွား ခြင်းကြောင့် အရိပ်သုံးပါနားမလည်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်။

လူကြီးတွေ စကားပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားဝိုင်းထဲမှာ ဦးလေးကို ထိုသို့ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းက အများအမြင်မှာလည်း ဦးလေးရဲ့ သိက္ခာပိုင်းကို ဖော်ကားမိလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ စကား အရာ၌ နှုတ်အမှုအရာ ရိုင်းပြသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူကြီးတွေ မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုနေကြသည့် အကြောင်းအရာတွေအပေါ် လူငယ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ မနှစ်မြို့ရာရှိခဲ့သော်လည်း ခင်မင်မှုကို ခုတုံးလုပ် ပြီး ဘာရယ်မဟုတ် ပြောမိလိုက်ခြင်း စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်တော့်ကို နောင်တရမိစေတယ်။

အော် -- ဝါနဲ့ လူကြီးတွေ ပြောနေကြသည့် စကားဝိုင်း၏ အကြောင်းအရာတွေကို ဂယနကလဲ သေချာမသိသေး ဦးလေးနဲ့ ရွယ်တူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူတွေအရှေ့မှာလည်း ဦးလေးအပေါ် ယခုလို မစဉ်းစားမဆင်ခြင် စကားကလည်း ဆိုမိပြန်သေး။ ကိုယ့်ထက် အသက်ရော ဘဝအတွေ့အကြုံရော ပိုရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဦးလေးဆိုပြီး ခင်မင်မှု ခုတုံးပြုကာ မဆင်မခြင်ဆိုမိသည့် စကား ယခုတိုင် မြင်ယောင် ပြန်ကြားမိတိုင်း တော်တော်ရိုင်းခဲ့ပါလား တော်တော် မရင့်ကျက်ခဲ့သေးပါလားဟု မြည်တွန် တောက်တီးမိပြန် သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် အမှားကိုမြင်လို့ ဦးလေးကို ဝန်ချ တောင်းပန်ခြင်းပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ဦးလေးကလည်း ခွင့်လွှတ်ပေး ခဲ့သည်။ ဦးလေးအပေါ် ကျွန်တော် ထိုသို့ စကားပြောဆို မိလိုက်ခြင်း အကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံကို ထည့်သွင်းမရေးတော့သည်မှာ ဖော်ပြ ရန် မလိုသော အကြောင်းအရာကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဓိကဆိုလိုခြင်း message ပေးခြင်းတာကတော့ လူငယ်ဘဝမှာ မစဉ်းစားမဆင်ခြင် အရှေ့အနောက်မကြည့် ခင်မင်သူတွေအပေါ် စည်းမရှိကမ်းမရှိသော စကားရိုင်း အမှုရာရိုင်း မပြောဆိုမိဖို့ ဂရုစိုက်စေချင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အရိပ်သုံးပါး နားလည်တတ်ဖို့လည်း လိုအပ်သည်။ အချိန်ကာလ

နေရာဒေသ မကြည့်ပဲ ခင်မင်မှုကို ခုတုံးလုပ်ကာ ရပါတယ်ဆိုပြီး၏။ ပြီးစလွယ် မိမိဘက်က မပြောဆိုမိဖို့ကို ဂရုတစိုက် ရှိစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှားကို မြင်လို့ ဝန်ချတောင်းပန် နိုင်ခြင်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြား ဆက်ဆံရေးကို ပို၍ နားလည်မှု အားကောင်းခဲ့သည်။ ဒါကလဲ နည်းနည်းပြောချင်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်ပိုင်းပေါ့ဗျား။

" အပေါ်ယံကို ရွှေမှုန်ကြဲ အတွင်းမှာတော့ နောက်ချေးပဲ "

မဖြစ်ရလေအောင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုးအကောင်း ဝေဖန်မှုတွေကို ပြောဆိုတဲ့အခါ ဖြစ်ပျက်လာသည့် အကြောင်းအကျိုးတွေကို အတွင်း ကျကျ စူးစမ်းလေ့လာပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းသည်သာ ထိရောက် ကောင်းမွန်စေမည်။ သို့မဟုတ်ပါက အပေါ်ယံ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းလောက် ဖြင့် မိမိ၏ ထင်မြင်ချက် ယူဆချက် တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်လေးနဲ့ ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်းတို့သည် မှားယွင်းမှု ရာခိုင်နှုန်းဘက်ဆီသို့သာ အားပြုလို့နေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မလိုလား အပ်သော စကားလေး တွေကြောင့် မိတ်ဆွေပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးကို ထိခိုက်ပျက်စီး သွားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံမကသော စကားအကြောင်း အရာတို့အပေါ် တစ်ဖက်လူ၏ ပြောစကားကို ဂရုတစိုက် နားထောင် ခြင်း အားလျော့ပြီး မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒစေကာ မိမိ၏ ထင်မြင် ယူဆချက် တွေကို ဦးစွာ ဖွင့်ဟနိုင်ဖို့ ကြိုးစား ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ထိုအခါ လူနှစ်ဦး ပြောဆိုနေသည့် စကားတို့သည် အပေါက်အလမ်း မတည့်၍ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းတော့ပေ။ အလဟဿ အချဉ်းနှီးမျှသာ ဖြစ်လို့ နေ၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လေးစားမှု မရှိခြင်းကိုလဲ ဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လူ့ခန္ဓာကိုယ် သဘောအရ မျက်စိနှစ်ဖက် ပါခြင်းသည် အမြင်ကျယ်ဖို့လိုသည်။ နားနှစ်ဖက်ပါ ခြင်းသည် များများနားထောင်တတ်ဖို့ လိုသည်။ ပါးစပ်တစ်ပေါက် တည်းပါခြင်းသည် စကားကို နည်းနည်းနဲ့ ဖြေးဖြေးမှန်မှန် ပြောဆိုတတ်ဖို့ လိုသည်။ လက်နှစ်ဖက်ပါခြင်းသည် အလုပ်များများ လုပ်ဖို့ လိုခြင်း ဖြစ်သည်။

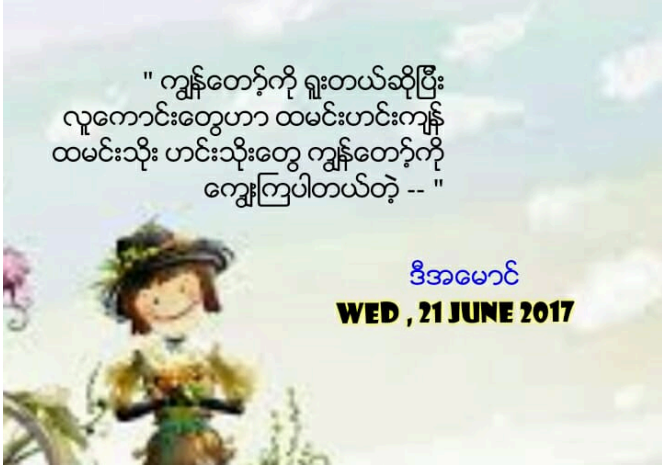
စကားသည် မပြောဆိုတတ်ပါက အဆိပ်လူးထားသော မြားကဲ့သို့ ဒုက္ခကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အချုပ်အားဖြင့် ဆိုသော စကားကို နည်းနည်းပြော၍ များများနားထောင် တတ်ခြင်းသည် လူမှုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးကို ထိရောက်ကောင်းမွန်စေသော အရာဖြစ်သည်။

" တစ်ပါးသူအပေါ် မိမိ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ဖြင့် ဝေဖန် ပြောဆိုမည့်အခါ ဆန္ဒကို အရှေ့တန်းမတင်ခင် စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားတို့နည်းတူ ဖြစ်ပျက်လာသည့်ကိစ္စ၏ ကွင်းဆက် အနောက်ကို ဦးစွာအခြေခံ၍ အတွင်းကျကျ စူးစမ်းလေ့လာ သုံးသပ်ပြီးမှ ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကို ရှုမြင်သုံးသပ်" ပြောဆိုနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပေသည်ဟု တွေးမိ -- ရေးမိရင်း ...။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
9 July 2016

သူကရူးတာမှန်တယ် အတ္တမရူးဘူး

=====

" ကျွန်တော့်ကို ရူးတယ်ဆိုပြီး လူကောင်းတွေဟာ ထမင်းဟင်းကျွန် ထမင်းသိုး ဟင်းသိုးတွေ ကျွန်တော့်ကို ကျွေးကြပါတယ်တဲ့ "

စာရေးသူ ရန်ကုန်ဆင်းချိန်ကပေါ့ အရူး ယာပေးတဲ့ ကွမ်းကိုလည်း စားဖူးခဲ့သလို အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကိုလည်း လေးလေးနက်နက်တန်ဖိုးထား ခဲ့ဖူးတယ်။

ဒါကြောင့် (ပုတုဇနော ဥမ္မတ္တကာ) ဆိုသည့်တိုင် လူတွေဟာ ပေါတောတောတဲ့ ရူးတော့လည်းမရှူးကြပါ။ ကောင်းတော့လည်း မကောင်းကြပါဆိုသလို ကျွန်တော် နေပြည်တော်ကနေ ရန်ကုန်သို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆင်းသွားတဲ့အခိုက် လူကောင်း တစ်ယောက်လို့ ထင်ပြီး အရူးရောင်းပေးတဲ့ ယာပေးတဲ့ ကွမ်းယာကို

ဝယ်စားမိခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားတွေကြောင့် ကျေနပ်
ခဲ့တယ်။ လိုတိုရှင်း ဖြစ်အောင် ကွမ်းဆိုင်ကပဲ စလိုက်ပါတော့သည်။

တစ်နေ့ လှည်းတန်းဘက်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ
သွားဖို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်
ထွက်ခဲ့ရင်း လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကွမ်းဆိုင်မှာ ကွမ်းစားချင်တာနဲ့
သွားဝယ်ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အစ်ကိုရေ ကျွန်တော့်ကို ဗမာဆေး
နှပ်ဆေးပါးပါးနဲ့ ၃၀၀ ဖိုးလောက်ပေးပါဗျာ ဆိုတော့ ဆိုင်ထဲကနေ
ထိုင်ရာကထပြီး ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို ရပါမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
ဒီလူဆိုင်ပိုင်ရှင်ပဲပေါ့။ ကွမ်းတစ်ရာ ချက်ခြင်း ကောက်ယာပြီး
ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲ
ပစ်ထည့် ဝါးစားလိုက်ပါတော့သည်။ ခဏကြာတော့ ကွမ်းက ၃၀၀
ဖိုးရပြီ အစ်ကိုဆိုတော့။ ပိုက်ဆံကိုထုတ် ငွေတစ်ထောင်တန်
သူ့ကိုပေးလိုက်သည်။ ငွေပြန်အမ်းဖို့ သူပိုက်ဆံရွေးနေတုန်း
အချိန်မှာပဲ ဘေးကနေ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ထိုသူကို
သား -- သား ဘေးဖယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ဖိုး ဝယ်တာတုန်း
သူ့ကိုမေးတယ်။ ထိုသူကလည်း အဒေါ်ကြီးကို ဟုတ် "အမေ"
သုံးရာဖိုးပါ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အေး -- အေး ဟုတ်ပြီ သားရေဆိုပြီး
ကျွန်တော့်ကို ငွေပြန်အမ်း ပေးတယ်။ ဒါနဲ့ အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို
ဆက်ပြောတယ်။

သားလေးတို့ ကွမ်းစားရတာအဆင်ပြေလား။ ထုံးရော
ပေါက်လားတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်ပေါ့။
အဒေါ်ကြီးက ပြန်ပြောတယ်။ အဆင်မပြေရင် အဒေါ်ပြန်ယာ
ပေးပါမယ်တဲ့။ ခုဏက ယာပေးတဲ့ သားလေးက ဘာမှမသိဘူး
ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို လေသံ တိုးတိုးလေးဖြင့် လှမ်းပြောတယ်
" သူက ရူးနေတာ " ကိုယ်လဲ ငင်သွားတယ်။ (ဟုတ်လို့လား)
အဒေါ်ရေ။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှတ်နေတာဗျ။ မဟုတ်ပါဘူး

သားရယ် ဆိုင်ရှင်က အဒေါ်ပါ။ သူက ရူးနေပေမဲ့ အဒေါ်ဆိုင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတာတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးရမလို ခေါင်းကုတ်ရမလိုဖြစ်နေချိန် ရူးနေတယ်ပြောတဲ့ သူက အဒေါ်ကြီးကို လှမ်းပြောတယ်။

အမေ သားကို ငါးရာလောက် ချေးပါဦးတဲ့။ သားထမင်း စားချင်လို့ပါဆိုပြီး တောင်းတယ်။ အဒေါ်ကြီးကလည်း ကြည့်ဖြူ စွာ အေးအေးဆေးဆေး ငါးရာထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ " အမေ သားပြန်ပေး မယ်နော်တဲ့ " အဒေါ်ကြီးကလည်း အေးပါ သားရယ်။ ထိုမြင်တွေ့မှု ဆက်ဆံမှုကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် အတွေးထဲမှာ ထိုအရူးနဲ့ အဒေါ်ကြီးက တကယ့် သားမိတွေတိုင်းပဲ ခံစားရပါသည်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြော နေတယ်။ သနားကလည်း သနား ဒီမှာမြင်နေတွေ့နေရပြီး ဆိုင်လေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးနေတော့ သားတစ်ယောက် လို ချစ်မိနေပါဦးတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ အဒေါ်ကို သူက လာလာတိုင်တတ်တယ်။ လူကောင်းတွေဟာ သားကိုရူးတယ်ဆို ပြီးတော့ ထမင်းလေး ဟင်းလေးတောင်းစားတဲ့အခါ "ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး အကျန်တွေပဲ ပစ်ကျွေးကြတယ် အမေတဲ့ " သားက ညဆို သူတို့ဆိုင်ရှေ့တွေမှာလည်း ကူညီပြီး ထိုင်စောင့် ပေးပါတယ် အမေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေက မိုးလင်းတိုင်း ဒီလိုပဲ သားကိုအမြဲတမ်း ဆက်ဆံကြတယ်။ ဒါကြောင့် အမေ့ဆီက သားပိုက်ဆံ တောင်းပြီး ထမင်းဝယ်စားတာပါတဲ့။

အမေ့ ပိုက်ဆံကိုလဲ သားပြန်ပေးမယ်နော်တဲ့။ အရူးစကားကို ကြားပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က အဒေါ်ရေ ဒီလူက ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးမယ် ပြောတယ်။ အဒေါ်ဆီက ချေးတဲ့ ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးလား မေးမိတော့။ သားရယ် ဒေါ်က ပြန်မယူပါဘူး သူထမင်းစားဖို့ ပေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့

နောက်နေ့ကျရင် ပိုက်ဆံအတင်းပြန်လာ ပေးတော့တာပါပဲ သားရယ်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်ကြီးကို ထပ်မံမေးလိုက်တယ်။

ဒါဆို သူဘယ်က ပိုက်ဆံရလည်း မမေးကြည့်ဘူးလား အဒေါ် ဆိုတော့ မေးတာပေါ့တဲ့။ ထိုအခါ အမေ သား မလိမ်ပါဘူး သားကိုယုံပါ အမေ။ မနက်ကြ သူများဆိုင်တွေ ခင်းနေချိန် ဝိုင်းကူလို့ မုန့်ဖိုးရ တာပါလို့ ဖြေတော့တာပါပဲ သားရေ။ အဒေါ်ကို သူမလိမ်ဘူးလို့ အဒေါ်ယုံမိပါတယ်။ ငါးရာပေးလိုက်ရင် နောက်နေ့ ငါးရာပြန်လာ ပေးတယ်။ တစ်ထောင်ပေးလိုက်ရင်လဲ ပိုတာကို ပြန်ပေးပြီး သုံးခွဲတာကို နောက်နေ့ ပြန်ပေးတော့ တာပါပဲ။ အဒေါ်လဲ သူပြန်ပေးတာကို သပ်သပ်စုပြီး သူလိုအပ်လို့ လာတောင်းတိုင်း ထမင်းစားဖို့ ပြန်ပေး လိုက်တာပါပဲ သားရယ်တဲ့။ နားထောင်လျက်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်ကဲ့ပါ -- အဒေါ်ဆိုပြီး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကွမ်းယာ ဆိုင်က ပြန်ထွက်လာရင်း အိမ်ပြန်လမ်းတွေအထိ ခေါင်းထဲမှာ -

ထိုလူ အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို လေးစားမိနေတော့သည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လို လူကောင်းတွေဟာ တခါတခါ အရူးတစ်ယောက်ထက် "ပိုမိုအတ္တဆန်စွာ မိုက်ရှူးရဲမိနေ တတ်တာကို မသိကြအောင် ရှူးမိုက်နေမိ ကြလို့ပါပဲ " လို့ ခေါင်းထဲ တွေးမိကာ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ လေတော့သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
21 June 2017

အပြုံးမပျက် အမုန်းမဆက်

" လူတွေက မင်းကို ပစ်ပယ်လို့ မင်းဘာမှ မဖြစ်ဘူး။
မင်းကိုယ်မင်း လူတွေရဲ့ စကားကြောင့် ပစ်ပယ်မှ
ကျန်းမာ" ဆိုတဲ့

စတီဗင်ချောင်၏ စကားစာသားလေး ကြားမိတော့ စိတ်ဓာတ်
ခွန်အား တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ ဒါလေး ဖတ်မိတော့
ဥပမာ သာဓကလေး နှစ်ခု ခေါင်းထဲကို ပြေးဝင်လာသည်။ ဒါကြောင့်
ပြောပြချင်မိတယ် ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုစေချင်မိသည်။ မိမိအတွက်
မက်ဆွေကောင်းလေး တစ်ခု ထင်ကျန်မယ်လို့ ယုံကြည်မိပါသည်။

"ပေ" ခုံပေါ်တွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ အထုခံရသော သံချောင်းသည်
ပို၍ မာသည်ထက် မာဖိုသာရှိ၏။ အကြိမ်ကြိမ် အထုခံရ၍ သံသားပျက်
စီးသွားခြင်း သံရည်သံသွေး ကျဆင်းသွားခြင်းကား အလျဉ်းမရှိ။
အကြိမ်ကြိမ် ထုလေလေ သံရည်သံသားသည် မာကျောပြီး ပို၍
ကောင်းလာလေလေဖြစ်၏။

ထိုနည်းတူစွာ မီးပြင်းပြင်းဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ မီးတိုက်ခံရသော
"ရွှေ" သည် ပို၍ ပြောင်သည်ထက် ပြောင်လက်လာ၏ မီးပြင်းပြင်း
တိုက်လေလေ ရွှေသားသည်လည်း ပို၍ တောက်ပလာ လေလေဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ လူ့လောကတွင်လည်း အထက်ပါ ဥပမာကဲ့
သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာသမားများ အမိအဖတို့၏ ဆုံးမမှုကို နာခံတတ်
သော သားသမီး တပည့်တို့သည် ပို၍ လိမ္မာရေးခြား ရှိတတ်သည်။
သို့သော် သံချောင်းသည် ကြံ့ကြံ့ခံ အထုခံသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
ရွှေသည် မီးမြိုက်ခြင်းကို ကြံ့ကြံ့ခံ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း

ကျွန်တော်တို့ လူသားတို့သည်လည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ကြံ့ကြံ့ခံ ကြိုးစား အားထုတ်သင့်ပေ၏ ဧကန်ဖြစ်သည်။

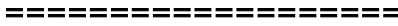
အချို့သော သူများသည် မထင်မှတ်ဘဲ ဖိနှိပ်ပိုင်းပယ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ပျက်အားလျော့သွား တတ်သည်။ တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားသွားတတ်၏။ လမ်းမှန်မှ လမ်းမှား ရောက်သွားတတ်၏။ လောကကြီးသည် အကောင်းချည်းမရှိ အကောင်းရှိ သကဲ့သို့ အဆိုးလည်းရှိ၏။ အချစ်ရှိသကဲ့သို့ အမုန်းလည်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုပုံစံ အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့ရတိုင်း "အပြုံးမပျက် အမုန်းမဆက်" မခံချင်စိတ်ဖြင့် ကြိုးစားခြင်းသည်သာ အောင်မြင်ခြင်း၏ အဓိကသော့ချက်အဖြစ် မှတ်ယူအပ်ပေကြောင်း ဖြစ်သည်။

ထက်မံ၍ စကားလက်ဆောင်လေး ပါးလိုက်ချင်မိပြန်သေးသည်
ဘဝမှာ -

*အားငယ်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်
အားငယ်ခြင်း စိတ်ကြောင့်
အားငယ်စရာ ဖြစ်တတ်သည်။*

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**
4 August 2017 (10:43 PM)

သုံးလိုက်ပါ မဖြုန်းလိုက်ပါနှင့်

" အစားအသောက်ဆိုတာလဲ (အငှာ) ဖြစ်သွား တာပဲ။ အဝတ်အစားဆိုလဲ ဟောင်းနွမ်းဆုတ်ဖြို (သေး) သွားတာပဲ။ မဟောင်းမနွမ်း (အငှာ) လဲ မဖြစ်တဲ့ အရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်"

စာရေးသူ မရင့်ကျက်သေးခင် လူငယ်ဘဝတုန်းက ရသမျှ မုန့်ဖိုး အလုပ်လုပ်သမျှ ပိုက်ဆံ အပျော်အပါး အဝတ်အစား ဝယ်တာနဲ့ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ အဖတ်တင် မကျန်ခဲ့ဘူး။ အစားအသောက်တွေနဲ့ ပျော်နေချိန်ခဏ နောက်တော့ အစားစာတွေက (အငှာ) ဖြစ်သွား တယ်။ ပိုက်ဆံလေး လက်ထဲရှိခိုက် တဒင်္ဂအဝတ်အစားဖိုးအတွက် လိုအပ်သလား မလိုအပ်သလား မသိ ဝယ်ချင်တာ ဝယ် ဝတ်ချင်တာ ဝတ်ခဲ့တယ်။ အဲ့တုန်းက ဒီလိုလေးတွေ ဒါလေးတွေ ဝတ်မှ လူမြင်တင့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှမယ်လို့ ထင်တာမျိုး။

နောက်တော့လဲ ဝယ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက ကာလ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဟောင်းနွမ်းပြီး သေးငယ်သွားလို့ ဘာမှ ဝတ်မရ တော့ဘူး။ သူများပေးရင်ပေး သို့မဟုတ် အမှိုက်သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့တာချည်း ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်း လုပ်သက်လေး ရင့်ကြာလာတော့ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာက ပြောင်းလဲလိုက်ပါလာတယ်။ အဝတ်အစားဆိုလည်း ဘာမှကို ဝယ်ဝတ်ချင်တဲ့ စိတ်မရှိတော့ဘူး။ ပုဆိုးတစ်ကွင်းနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အကျီတစ်ထည်ရှိရင် မြို့အနံ့ လျှောက်လည်လို့ရနေပြီးလို့ စိတ်က ပြောင်းလဲမြင်ယောင်လာ တော့သည်။ ထို့နောက် ပုဆိုးနဲ့ပဲ နေရတာ ကြာလာတော့ ဘောင်းဘီဆိုတာကြီး ဝတ်ဖို့ တော်တော် အလှမ်းဝေး နေသလို အခုလို အလုပ်ပိတ်ရက် အိမ်မှုကိစ္စ အသေးငယ် လုပ်ကိုင်ရင် တောင် ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ရတာ စိတ်ထဲ ကသိကအောက်

ဖြစ်နေသည်။ (မလွတ်လပ်ဘူးဟု ခံစားမိသည်) ပုဆိုးသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

အစားအစာဆိုလည်း ထွေထွေထူးထူး အပြင်ထွက် ဝယ်စားမှ သိပ်ကောင်းတာ ဗိုက်ဝတာ တစ်ခန့် သားကြီး လူမြင်ကွင်း စားပွဲပေါ်မှာ စားနိုင် သောက်နိုင်မှ ဂုဏ်ရှိသလိုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ဘာလိုလို ညာလိုလို စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့ ထမင်းဟင်းကို ရှိတာလေးနဲ့ ဖြစ်သလို နယ်ဖတ် စားလိုက်ရုံဖြင့် ကျေနပ်အားရမှု စိတ်တွေ ဖြစ်လာတော့သည်။ သို့သော် မစားဘူးတာ စားချင်တာ၊ မဝတ်ဘူးတာ ဝတ်ချင်တာ၊ မသွားဘူးတာ သွားချင်တာ စိတ်လေးက နည်းနည်းတော့ သိချင်စိတ် သာသာကြောင့် ရှိတော့ ရှိကောင်း ဖြစ်နေဦးမှာပါပဲ။ ကိုယ်လဲ သာမန် ပုထုဇဉ် လူတစ်ယောက်ပဲလေ သို့သော် ဒါကြီးတွေ လုပ်နိုင်မှ ရှိနိုင်မှ ဆိုပြီး စိတ်မျိုးတော့ အလေးအနက် မရှိတော့ပေ။ လိုလဲ မလိုအပ်တော့ပေ။ ဒါကလည်း ရုပ်ဝတ္ထု ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲလာမှုနောက် ပါလာတဲ့ အကြောင်းပေါ့လေ။ (ဆိုလိုတာက ဒါတွေက အဓိက သိပ်အရာ မရောက်ချင်းမျိုးပေါ့။)

အခုများရယ်တော့ -- မိမိဘဝအတွက် အရေးပါ အရာရောက် မည့်အရာ စာဖတ်ခြင်းအကျိုးကျေးဇူးကို ကောင်းစွာ သိမြင်ခံစားရတော့သည်။ စာဖတ်ခြင်း အလေ့အကျင့်တွေကြောင့် မိမိရဲ့ အားလပ်ရက် အချိန်တွေမှာ မိမိရဲ့ စိတ်အလိုလိုက်မှုတွေ လျော့ပါး ပျောက်ကွယ် လာခြင်းနှင့် စိတ်တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်လာခြင်းကို အားပြုလိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိရဲ့ စိတ်ကို မိမိက ဦးဆောင်၍ ခိုင်းတတ်လာတော့သည်။ စိတ်သွားရာ ကိုယ်က ကောက်ကောက်ပါအောင် လျှောက်လိုက်နေဦး မယ်ဆိုရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေနဲ့ သေချာပေါက် လွဲနေဦးမည်။ ဒါကြောင့် မိမိစိတ်ကို မိမိက ခိုင်းတတ်ဖို့ လိုသည်။

အော် -- နောက်ပြန်၍ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည် အရင်ချိန်တွေ တုန်းက စိတ်ဆောင်ရာ ကိုယ်က ကောက်ကောက် ပါအောင်လိုက်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ချိန်တွေအပေါ် အမှားတွေများစွာနဲ့ အလဟဿ ဖြန်းတီးလိုက်မိတဲ့ အချိန်တွေက မနည်းသား။ ထိုအချိန် တွေကို လေးလေးနက်နက် တွေးကြည့်လေ နှမြောမိလေ ဖြစ်ရတော့ သည်။

" ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မြင်စရာတွေ ရှိနေသလို အချိန်တွေကိုလဲ ကောင်းစွာ အကျိုးမပြုခဲ့ခြင်းတွေကို နှမြောမိ ပြန်တော့သည် " စဉ်းစားမိတိုင်း ငွေရော အချိန်ရော လူရော အားပါး တရ ဖြန်းတီးခဲ့လေခြင်း။

တစ်ချိန်က ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့တယ်လို့ ထင်မှတ်ထားတဲ့ အရာတွေက နောင်တစ်ချိန်မှာ မောဟိုက်စရာတွေ ဖြစ်လာတတ် တော့သည်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ထက် ကြီးရင့်သူတွေက ဆုံးမလိုက်ကျတာ ငယ်တုန်း အခိုက် ကြီးစားအားထုတ်ကြ အချောင်ခို မှောင်ခို လုပ်မနေနဲ့ ကြီးလာမှ ပို၍ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်တဲ့။ မှန်လိုက်တာ။ ဒါကြောင့် မိမိဘဝမှာ မိမိပိုင်ဆိုင် ထားသည့် ငွေကြေး အတိုင်းအတာတစ်ခုနှင့် အချိန်တွေကို အလဟဿ ဖြန်းတီးရာ ဖြစ်စေမည့် ကိစ္စတွေကို နည်းသထက် နည်းလာအောင် ရှောင်ကျဉ်းပြီး မိမိကိုယ် မိမိ ပျော့ညံ့ဆေး မဖော်မိဖို့ အထူးပင် ဂရုစိုက် ရန် လိုအပ်ပေသည်။ (မိမိကိုယ် မိမိပျော့ညံ့ဆေး မဖော်မိဖို့) ဆိုသည်မှာ - သူများကို အားကိုးတာများရင် ကိုယ့်အား ညှိုးနွမ်း စေတတ်ခြင်း သဘောမျိုးလည်း ဆောင်သည့် စကားရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အတွေးထဲကို ပြေးဝင်လာသည့် ဖတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသော စကားစာသားလေး အချို့ကို သတိရမိတာကြောင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြ လိုက်ချင်မိတော့သည်။ ဤသည်မှာ -

ကွမ်းစာသလို အရည်မရ အဖတ်မရ မလုပ်နဲ့။
ကြံစဉ်သလို အရည်ရသော်လည်း အဖတ်မရရင် မလုပ်နဲ့။
ဗာလူဒါ သောက်သလို အရည်လည်းရ အဖတ်လည်းရရင် လုပ်။
" အများအကျိုးပြု ကိုယ်အကျိုးပြု " လုပ်ငန်းမှန်သမျှ လုပ်ကြကွယ်တဲ့။

ဘာလို့ ဒီလိုတွေ ရေးမိလဲဆိုတော့ မိမိဘဝအတွက် ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေကို စောစောသိ စောစော လုပ်ဆောင်ခြင်းက မိမိ၏ ဘဝအနာဂတ်အတွက် အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တွေအဖြစ် သိစေချင်လိုပါ။ မလိုလားအပ်ပဲ တန်ဖိုးရှိသည့် အချိန်တွေနှင့် မိမိရဲ့ ငွေကြေးကို မဖြုန်းတီး လိုက်ဖို့ပါပဲ။

မိမိဘဝကို ချစ်ရင် မိမိရဲ့ အချိန်တွေကို လေးစားတန်ဖိုးထားပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘဝဆိုတာ အချိန်တွေအပေါ်မှာ အမှီပြု နေထိုင်နေလို့ပဲ ။

မိမိဘဝအတွက် လှမ်းလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်း အဓိပ္ပါယ်ရှိစေချင်လိုပါ။ ဒါကြောင့် မိမိ၏ အချိန်နှင့် ကိုယ်ပိုင် ငွေကြေးတွေကို ကောင်းလိုသည့် ပြုမူဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခြင်းတွေအပေါ်မှာ သုံးလိုက်ပါ မဖြုန်းလိုက်မိဖို့ လိုအပ်ပေသည်။

စကားမစပ် - ဒါလေးကလည်း ထည့်ရေးချင်သပျဲ အခုလို အလုပ်ပိတ်ရက် စနေ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဖတ်လက်စဖြစ်သော ဆရာဟန်စိုး ရေးသားထားသည့် (မြန်မာတွေမည့်ပါဘူး) စာအုပ်စာပေ ကောင်းလေးကလည်း ဖတ်လို့ ကောင်းနေပြန်တော့သည်။ စာဖတ်ရင်း အညောင်းမိသည် ရှိသော်လည်း ထိုအချိန်တွေကို အိပ်စက်ခြင်းနဲ့ အစားထိုး လိုက်ရမှာကို နှမြောမိသလိုဖြစ်၍ ယခုလို အနည်းငယ်မျှ တွေးမိရေးမိကာ မိမိအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့် စာအုပ်စာပေ ကောင်းများစွာမှ စာပေကပေးသော ဘဝအတွေ့အကြုံတွေကို သင်ခန်း

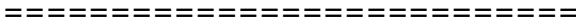
စာယူသဖွယ် မှတ်ယူကာ စာအုပ်စာပေကောင်းများစွာကို ရွေးချယ်၍
ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုကြပါလို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော် မိရင်း -

" ငွေရှိသတ်မှတ်ချက်နဲ့ ဘဝတန်ဖိုးတက်ဖို့ လောကလူ့ရွာ
အတွက် အကျိုးပြုချင်ရင် စာအုပ်ကောင်းတွေ ဝယ်ဖတ်
ငွေဂုဏ်လဲတက် ဘဝလဲမြတ် " ဝဲ့ ဗျာ ... ။

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**
24 June 2017

ပင်လယ်နှစ်မျိုးနဲ့ တူသော လူအကြောင်း

လောကမှာ အလကားရပြီး တန်ဖိုးသိပ်ကြီးတာ မိဘမေတ္တာ နှင့် အချိန်ကာလ ထိုနှစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ Facebook သုံးတဲ့ အချိန်တွေကို လျော့ပြီး အသုံးပြုသင့်သည်။ ဘယ်လို အသုံးပြုမလဲဆိုတော့။ လိုင်းပေါ်မှာ မိမိ မှီမြန်းလိုရာ အတတ်ပညာ တစ်ခု သို့မဟုတ် အသိပညာရှာဖွေ ဖတ်ရှုချိန်မှာ လိုင်းပေါ်တက် ရှာဖွေခြင်းရယ်။ ဝါသနာ အထုံဖြစ်သည့် စာရေးခြင်းအခိုက် အသုံးပြု မည့်အချိန်ရယ် ဒီနှစ်ခုအတွက်ပဲ အသုံးပြုသင့်သည်။ လက်တွေ့ ဘဝထဲမှာ အားစိုက်အသုံးပြုရမည့် အချိန်တွေကို တိုး၍ ဖော်ဆောင် ရမည်။ မဟုတ်ရင် Facebook ပေါ်မှာ တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်နဲ့ တော်တော်လေး အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ဘူးသည်။ ဒါကလဲ ပြောချင်တဲ့ တစ်ပိုင်းပေါ့။

ဆရာကြီး ဒေါက်တာထွန်းရွှေ စာအုပ်လေးရဲ့ အချို့စာမျက်နှာမှ ထုတ်နုတ်ထားတဲ့ စာပိုဒ်လေး ဖတ်လိုက်ရရင်း ခေါင်းထဲကို ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်းရဲ့ စာအုပ်စာပေတွေထဲက တစ်ချို့သော စကားစာသားကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သွားမြင်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကွန်ပျူတာလေးရှိ တဲ့ရုံးကို ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ မနက်စာလည်း ကောင်းကောင်း မစားခဲ့တော့ ရုံးရှိရာသို့ သွားရင်း လမ်းဘေး ညာဘက်ခြမ်းရှိ မင်းသီဟ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်လို့ ပေါ့စိမ့်တစ်ခွက် ၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ မှာယူစားသောက်ရင်း ဗိုက်ဖြည့်လိုက်တယ်။ ထို့နောက် ရုံးရှိရာအရပ်သို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆက်သွားရင်း ရောက်ရှိခဲ့ပြီး လွယ်အိတ်ကိုချ စာအုပ်ကို ထုတ် ဘောပန်ကိုကိုင်ရင်း ဆရာကြီးဒေါက်တာထွန်းရွှေရဲ့ ပင်လယ် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က ပထမ စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်တယ်။

အရင်ဆုံးတွေ့ရသည့် စာသားက တစ်ချို့လူတွေက အဝင်သာ ရှိပြီး အထွက်မရှိတဲ့ ပင်လယ်သေလို လူမျိုးတွေ အသိပညာ

အတတ်ပညာတွေ တစ်သက်လုံးတော့ ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြန့်ဝေ
မသွားဘူး ပညာကို သေရွာယူသွားကြတယ်။ ထိုစကား စာသားကြောင့်
ဆရာကြီးဦးအောင်သင်း၏ စကားရပ်တစ်ခုကို ကြားမြင်မိလိုက်တယ်။

ဆရာကြီးဦးအောင်သင်းက ပညာသင်တယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့
လည်းတဲ့ (ဖြေထားပါတယ်) လက်ဆင့်ကမ်းပြန်လည် မျှဝေပေးခြင်း
ပဲတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ် ကိစ္စများမြှောင် လူတို့ဘောင်ဆိုသလို နေ့စဉ်နှင့်
အမျှ လူတွေဟာ စားဝတ်နေရေးကို အသီးသီးရှုန်းကန်လှုပ်ရှား
နေရသည်မှာ အမှန်ပေ။ သို့သော် တစ်ချို့လူတွေနှင့် တစ်ချို့သော
လူတွေကြား သိသိသာသာ ကွဲပြားခြားနားသော အယူအဆ စိတ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ စိတ်နေစိတ်ထား၊ လက်ဆင့်ကမ်း မျှဝေခြင်းများအပေါ်
ပင်လယ်သေလူတန်းစား နှင့် ပင်လယ်ရှင်လူတန်းစား နှစ်ရပ်ကို တွေ့မြင်
ရသည်။

တစ်ချို့သော လူများဆို မိမိတတ်မြောက်သင်ကြားခဲ့ရသည့်
ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအပေါ် လက်ဆင့်ကမ်းမျှဝေဖို့ အရမ်းကိုပင် တွန့်တို
ကပ်စေးနဲတတ်သည်။ ထိုသို့သော လူအချို့ကိုပင် ပင်လယ်သေအတ္တ
သမားဟု တွေးမြင်လိုက်ရသည်။ ချမှတ်လိုက်ရသည်။ **ငါ့အတွက်ဆိုတဲ့**
အရာကို မှီခိုပြီး အတ္တကို အရှေ့တန်းတင်ကာ လောကကို အလှဆင်ဖို့
ထက် ကိုယ့်ဘဝလှဖို့ကို ပိုပြီးစိုက်ပျိုးကြသည်လို့ ကျွန်တော်ရေးမိပြန်
သည်။ လိုရင်းတိုရှင်းဆိုရမည်ဆို --

ဆရာကြီး ဒေါက်တာထွန်းရွှေ၏ ရေးသားဖော်ပြထားသည့်
စာအုပ်ထဲကအတိုင်း **ပင်လယ်သေလူ နဲ့ ပင်လယ်ရှင်လူ** ဟူသော
အဓိပ္ပါယ်ဖော်ပြချက်လေးကို အရှိတိုင်း ပြန်လည်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

လူတွေ မှာလဲ အဲ့သလိုပဲ။ တစ်ချို့လူတွေက အဝင်သာရှိပြီး
အထွက်မရှိတဲ့ ပင်လယ်သေလို လူမျိုးတွေ အသိပညာ အတတ်ပညာ
တွေ တစ်သက်လုံးတော့ ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြန့်ဝေမသွားဘူး။
ပညာကို သေရွာယူသွားကြတယ်။ တစ်ခါ ရွှေ၊ ငွေ၊ တိုက်ကား၊

စီးပွားဥစ္စာကို တစ်လျှောက်လုံး ကျားစီးဝါးစီး ရှာကြပေမယ့် တွန့်တိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အများတွက် ဘာတစ်ခုမှ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတာ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်း တာမျိုးတွေ မလုပ်ဘူး။ သူတို့ဟာ အဝင်သာရှိပြီး အထွက်လုံးဝမရှိတဲ့ ပင်လယ်သေလိပဲ။ လောကလူရွာအတွက် အသုံးမဝင်၊ အကျိုးမပြုတဲ့ တကယ့် ပင်လယ်သေလိ လူတွေပေါ့။

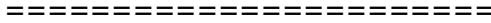
ဒါပေမယ့် တချို့လူတွေကတော့ အသိပညာတွေ စီးပွားဥစ္စာတွေ ကြိုးစားရှာကြတယ်။ ရှာလို့ရသမျှ အသိပညာတွေကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြီး ဖြန့်ဝေပေးတယ်။ ရှာလို့ရသမျှ စီးပွားဥစ္စာတွေ ကိုလည်း အများအကျိုး အတွက် အလှူဒါန အမျိုးမျိုးပြုလုပ်ကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ရေအဝင် လည်းရှိ ၊ အထွက်လည်းရှိတဲ့ ပင်လယ်ရှင်လိပဲ လောကလူရွာအတွက် အသုံးဝင်အကျိုးပြုတဲ့ လူတွေပေါ့။

ပင်လယ်နှစ်မျိုးနဲ့တူတဲ့ လူတွေအကြောင်း ပြောပြတဲ့ ဆရာရဲ့ စကားစာသားလေးတွေဟာ မှတ်သားစရာပင်ဖြစ်လို့ စာရေးသူမှ ပြန်လည်၍ ကောက်နုတ်ရေးသား ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထပ်ဆင့် မျှဝေပေးရင်း

" ပညာသင်တယ်ဆိုတာ လက်ဆင့်ကမ်းမျှဝေပေးခြင်းဘဲ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေတို့ကိုလည်း စဉ်းစားစေချင်ပါတယ် "

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**
8 June 2017

အအိုလုဖို့ ရေသေအိုင် မဖြစ်ဖို့

သက်သာမှုတွေ ကြိုက်ပါများရင် ကြံ့ခိုင်မှုတွေ အားနည်းလာ တတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန် လှသည်။

သူများကို မှီခိုအားထားရာ များလာရင် ကိုယ့်အား ညှိုးနွမ်း စေတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြည်သူ့အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက် အမှုထမ်းသမား ရတဲ့လခဆိုတာ အိမ်မှာ မိသားစုအတွက် ပိုလှုံ့တယ် ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ရက် လ နှစ် တွေ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာ အထူးတလဲ ဘဝပြောင်းလဲမှု ရှိလာလားဆိုတော့ ဝေဝါးဆဲပင်။ ဒါတွေကို ထည့်ပြီး စာမဖွဲ့ချင်ပေမဲ့ အရေးကြီးစဉ်းစားမိတာက မိမိကိုယ် မိမိ ရေသေအိုင်ဘဝ ဖြစ်လာတတ်ခြင်းကို တွေးတောမိသည်။

ရေဆိုတာ တသွင်သွင် စီးဆင်းဖြတ်သန်းနေမှ သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်တာကိုး အဲ့သလိုမဟုတ်ဘဲ သူများခိုင်းမှ အလုပ်လုပ် တတ်တာတွေများတော့ မိမိကိုယ် မိမိမခိုင်းတတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သူများခိုင်းမှ အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့ သူ့ဝန်ထမ်း ဘဝကနေ မကျွတ်သေး ဘူး ပြောရမယ်။ ဒီတော့ လူတင်မကဘူး ဦးနှောက်ကပါ ရေသေအိုင် ဘဝကို ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ ရေသေအိုင် ဆိုမှတော့ အချိန်ကြာ လာတာနဲ့အမျှ ပုတ်ရုံတမယ်သာရှိတော့သည်။ **အနံ့ဆိုးတွေပါ ကြာရင် ထွက်တော့မည်လား** ဒီထက် ပိုမလုပ်နိုင် အားမစိုက် နိုင်ရင်တော့ ဘဝတွေ ရှုံးနေမည်လား။ ဘာလား -- ညာလား။ လားပေါင်းများစွာနဲ့ အဖြေထုတ်နေမိတယ်။

ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာရပ်တွေနဲ့ အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ မိတ်ဆွေအချို့တွေ မိသားစုတွေက ဖြစ်စေချင်တဲ့

ဆန္ဒတွေနဲ့ တွန်းပို့ပေးနေသော်လည်း မလိုက်ပါချင်သူဖို့ တွန်းပို့ပေး သူတွေသာ အားအင်မဲ့နေသလို ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ မိမိဘဝကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တသွင်သွင်စီးဆင်းလာအောင် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်လာအောင် ရေသေအိုင်ဘဝ မဖြစ်အောင် ထိုးဖောက်ကြံဆနိုင်ခြင်းက အမှန်တကယ် လိုအပ်သည်။

ဒါကြောင့် လျှောက်မဲ့ခြေလှမ်းတွေ အဓိပ္ပါယ်ရှိဖို့ အားထုတ်ရင်း ခေါင်းထဲကို ဖတ်ခဲ့ မှတ်ခဲ့ဘူးတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခု ပြေးဝင် လာတာကိုး သတိရနေမိသည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ထပ်ဆင့် ဖော်ပြမိချင်တော့သည်။

ဘဝတွင် အစစအရာရာ သက်သာလွန်းနေလျှင် ကိုယ်ပိုင် စွမ်းရည်များ ဖွံ့ဖြိုးမှု ဆွံ့သွားတတ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ အထူးသဖြင့် မိဘအပေါ် အလွန်မှီခို အားထားရလွန်းသော သားသမီးများလည်း ထိုကဲ့သို့ မိမိဘဝကို ရေသေအိုင်သဖွယ် ဖြစ်သွားတတ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် မှီခို အားထားနိုင်ခွင့် ပြုတ်သွားလိုက်လျှင် သူတို့ဘဝသည် ဖရိုဖရဲနှင့် ပြိုကွဲသွားတတ် သည်ကို မကြာခဏ တွေ့ရဖူးသည်။ လူငယ်များအတွက်သာ မဟုတ် အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်နေသော အစိုးရလခစားများ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အသင်း စသည်တို့တွင် လခစား ဝန်ထမ်းများသည်လည်း အငြိမ်းစားယူလိုက် လျှင်ဖြစ်စေ အလုပ်ပြုတ်သွားလိုက်လျှင်ဖြစ်စေ ဘာလုပ်လိုက်ရမှန်း မသိအောင် ယောင်ချာချာဖြစ်နေ တတ်သည်။

ဤနေရာတွင် လူနှစ်မျိုးကို တွေ့ရတတ်သည်။ ပထမတစ်မျိုး မှာ အချိန်တန်လျှင် လခရသည်ဟူသော အသိဖြင့် မိမိအထက်လူကြီး သို့မဟုတ် အလုပ်ရှင် ကျေနပ်လောက်ရုံ မိမိကျသည့် တာဝန်လောက် ကိုသာ လုပ်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့တွင် အားထုတ်မှု နည်းလာတတ်သည်။ အားမထုတ်တော့ အားလည်း မထွက်တော့သည်။

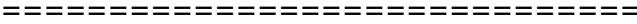
သည်လိုအိုက်မျိုးတွင် ရှုတ်တရက် အမှီအခို ကင်းမဲ့သွား လိုက်သော အခါ ပြုလဲသွားတတ်သည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျသွားတတ်သည်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ မိမိကျရာတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းရုံသာမက ဘယ်လိုလုပ်လျှင် ပိုကောင်းလာမည်ကို မပြတ်ကြံဆ ကြိုးစားနေတတ်သည်။ မိမိတာဝန် အစိတ်အပိုင်းကိုလည်း သိအောင် လုပ်သည်။ ဆက်စပ်နေသော လုပ်ငန်းများကိုလည်း လေ့လာသည်။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်ခြင်း ဗဟုသုတပညာ ရှာမှီးခြင်းတို့ကို မပြတ်လုပ် နေတတ် ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမှီအခိုကင်းမဲ့ သွားလိုက်လျှင် ခဏတဖြုတ်လောက်သာ ယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့ ဖြစ်သွားတတ်ပြီး များမကြာမီ တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် တက်လာပြီး ပြီးပြီးပြောင်ပြောင် လတ်လာ တတ်ကြသည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ အငြိမ်းစား မယူခင် အအိုလှအောင် ကြိုးစား အားထုတ်ဖို့လိုသည်ဟု တွေးမိ ရေးမိရင်း။

အားလုံးကို လေးစားလျက် - #ဒီအမောင်

1 August 2017

အားကျလိုက်ရတာနော် (မြက်ပင်လေးတွေ)

လောကမှာ အရှုံးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရသည့်အခိုက် စိတ်ပျက် လိုက်တာလို မပြောပါနဲ့။ အရှုံးတွေကပဲ အောင်မြင်ခြင်းကို တွန်းပို့ပေး သည့် လှေကားထစ်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။

စိတ်ပါပါ မပါပါ မြတ်မြတ် မမြတ်မြတ် ရှာဖွေပါ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားပါ။

တစ်ခါတုန်းက ကလေးတစ်သိုက် ရွာအလယ်မှာ မန်ကျည်းစေ့ တောက်တမ်း ကစားကြသတဲ့။ မန်ကျည်းစေ့ အရေအတွက် ဆတူထည့် လက်မလေးနဲ့ ကလော်ပြီး ကစားရသည့်နည်း။ အပယ်ခံ စံမမီတဲ့ မန်ကျည်းစေ့လေးကို အားလုံးသဘောတူ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြသည်။

လွှင့်ပစ်ခံ မန်ကျည်းစေ့လေး မြေကြီးနဲ့ရော ဒီလိုနဲ့ မိုးဦးကျတဲ့ တစ်နေ့ အဲ့သည် မန်ကျည်းစေ့လေး အပင်ဘဝရောက်ဖို့ ရဲဝံ့စွာ အသက်ကို ရှူသွင်း မာကြောတဲ့ မြေကြီးကို ကုတ်တွယ်လို့ အစေ့ရွက် စိမ်းစိမ်းလေးနှစ်ရွက် စတင်မိုးမျှော်လျက် လောကအလယ် ရပ်တည်ဖို့ ရှင်သန်ဖို့ မကြောက်မရွံ့ ရုန်းကန်လေတော့သည်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက်၊ တစ်လ နှစ်လ၊ တစ်နှစ်က နှစ်နှစ် စသည်ဖြင့် အနှစ်သုံးဆယ်အချိန်ကြာတွင် ရွာအလယ်မှာ အရိပ်ကောင်း ကောင်း မန်ကျည်းပင်ကြီး ဖြစ်လာတော့သည်။ အပင်ကြီးက မြင့်၊ ပင်စည်ကြီးက တုတ်၊ အရွက်တွေက စိမ်းလို့ဝေလို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ရွာရဲ့အလှကို ဖန်တီးပေးရာတော့သည်။

အခုတော့ သူ့အရိပ်မှာ နားခိုသူ ဆော့ကစားသူ ခရီးသွား ဧည့်သည်တွေနဲ့ ပြည့်ကာရှိသော်လည်း တစ်ချိန်က စံမမီလို့ လွှင့်ပစ်ခံ

လိုက်ရတဲ့ မန်ကျည်းစေ့လေး ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိကြပေ။
ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာ သာကောလေးကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ ဖတ်မှတ်ခဲ့
ဘူးသည့် မန်ကျည်းစေ့ ပုံပြင်လေးကို ပြန်လည်ကိုးကား မျှဝေပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဒီပုံပြင်လေးထဲက မန်ကျည်းစေ့လေးသဖွယ်
စာရေးသူတို့၏ လူ့ဘောင်လောက ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူမှုဆက်ဆံရေး
နယ်ပယ်အသီးသီး၌ လူတစ်ချို့ တစ်စု တစ်ဖွဲ့၏ မလိုလားအပ်သော
မှားယွင်းနေသော သတ်မှတ်ချက်များကြောင့် ပစ်ပယ်ခံလိုက်ရသည့်
တစ်ဦးတစ်ယောက်ဖို့ ဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားခြင်း မဟုတ်ပေ။

ထိုမန်ကျည်းစေ့လေးလို လောကတွင် ရှင်သန်ဖို့ ရပ်တည်ဖို့
ရုန်းကန်နိုင်စွမ်း သတ္တိမျိုးဖြင့် မိမိဘဝတွင် ကျန်ရှိနေသော ဘဝအစိတ်
အပိုင်းများကို တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာအောင် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်
သင့်ပေသည်။ ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကျရှုံးခြင်းသည် ဘဝတစ်ခုလုံး
ကျရှုံးသွားခြင်းမဟုတ်။ အစိတ်ပိုင်းတစ်ခုမျှသာသာ ကျရှုံးသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူမိတ်ဆွေလည်း စဉ်းစား ရှုမြင်ကြည့်ပါ။

သူရဲကောင်းမှန်ရင် ဒဏ်ရာ အမာရွတ်မကင်းရှိ သော်လည်း
ထိုဒဏ်ရာ အမာရွတ်တို့ကို ကြည့်ရင် အလကားသဖွယ်မဖြစ်ဖို့
ကြိုးစားပြင်ဆင် သင်ခန်းစာယူလျက် ကြုံလာဦးမည့် လောကတိုက်ပွဲ
မှန်သမျှ ကြံ့ကြံ့ခံ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့သာ လိုအပ်သည်။

" လမ်းဘေးက မြက်ပင် မင်းနင်းကြည့် ပြန်ထတက်တာ
သူ့သဘာဝ သူ့ဂုဏ်သတ္တိ ဘယ်လောက်တောင်
အားဖြစ်သလဲ စဉ်းစားကြည့်"

မြက်ပင်လေးတွေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ ဘဝအတွက်
ခွန်အားဖြစ်ဖွယ် အားကျမိ လိုက်ရတော့သည်။ လဲရင် ပြန်ထတက်ရမှာ
တို့ ဘဝတွေလေ တွေးမိရင်း ရေးမိရင်း။

အားလုံးကို လေးစားလျက် [#ဒီအမောင်](#)

10 May 2017

စာပေထမင်းပေါင်းအိုးကြီး (ရသစုံ)

အလှတွက် မှန်ကြည့်ကြသလို ဘဝအတွက်
စာကြည့်ကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်မိသည်။

ယနေ့ ဖတ်ရှုနေတဲ့ အပြာရောင် မျက်နှာဖုံးစာအုပ်လေးထဲက ဖတ်မှတ်နေရင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ စကားလေး။ (အရှုံးဆိုတာ - အလဲထိုးခံရလို့ ရှုံးတာမဟုတ်ပါ။ ပြန်မထလို့ ရှုံးတာပါတဲ့) ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်တုန်း ကြားရရှိဖြင့် စိတ်ခွန်အားကို ပေးစွမ်းလို့နေသည်။

ဒါကြောင့် ယနေ့ စာအုပ်စာပေကောင်းတစ်အုပ်ကို FaceBook က စာချစ်သူ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေကိုမှ ပြန်လည်မျှဝေပေးလိုက်ရရင် ကျွန်ုပ်လည်း စာအုပ်စာပေ ချစ်ရာ ဘယ်ရောက်ပါ့မလဲ မဟုတ်ဘူးလား။ မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စား စကားလဲရှိပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ ထိုစကားစာသားကို အနည်းငယ်မျှ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ သိသူလဲ ထပ်သိအောင် မသိသူလဲ မကျော်သွားရအောင် " သိသူက မရှိ - မသိသူက နီးလို့ " အသိတစ်လုံး အမြတ်ဆုံး တစ်လုံးအသိ အကျိုးရှိ ဆိုသည့်အတိုင်း ဆရာကြီးဗန်းမော်သိန်းဖေ၏ ဆဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် နောက်ဆုံး ထွက်ရှိလာသော မျှဝေလိုသောအတွေးများ-(၂) စာအုပ်စာပေကောင်းတစ်အုပ်ကို လက်လှမ်းမီရာ ဝယ်ယူဖတ်ရှုနိုင်ဖို့ ထပ်မံ လမ်းညွှန် မိတ်ဆက် ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်လေးထဲက အကြောင်းအရာလေးတွေက စာဖတ်ရှုသူဖို့ မိမိဘဝအတွက် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားနှင့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို တိုးမြှင့်ပေးသည့် အတွေးအမြင် ဗဟုသုတ ရသပေါင်းစုံကို ခံစားသိရှိ ရမည်ဖြစ်ပြီး နည်းနာကောင်းများစွာဖြင့် အားကျဖွယ် အတုယူစရာ

ကောင်းသည့် အကြောင်းအရာလေးတွေကို ခေါင်းစဉ်တစ်ခုခြင်းအလိုက် စာဖတ်ရှုသူ မပျင်းရစေပဲ ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာဖြင့် message ကောင်းများစွာကို ပေးစွမ်းထားနိုင်သည့် အလိမ္မာစမ်းရေးတွင်း စာတွင်း ကြီးပမာ ဖြစ်လိုနေသည်။

**ခန္ဓာကိုယ် အဟာရဖြစ်စေဖို့ အစားစားရသလို
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဟာရဖြစ်စေဖို့ ရင့်ကျက်လာစေဖို့
စာဖတ်ခြင်းသည် လိုအပ်ကြောင်း အထူးပြောစရာမရှိ
တစ်ခုတည်းသောအရာပင် ဖြစ်သည်**

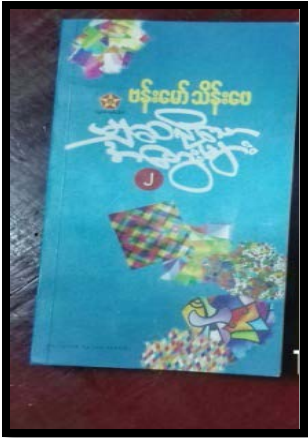
ဆရာဗန်းမော်သိန်းဖေ၏ မျှဝေလိုသောအတွေးများ-(၂)
စာအုပ်တွင် အမျိုးအစားကဏ္ဍခုနစ်ခုခွဲ၍ ရေးသားဖော်ပြထားခြင်း မှာလည်း စာဖတ်ရှုသူတွေဖို့ ဆရာ၏ လူငယ်လူရွယ်တွေအပေါ် တိုးတက်စေချင်လိုသော စာဖတ်စေချင်လိုသော စေတနာကောင်း များစွာဖြင့် ရေးသားဖော်ပြထားခြင်းကို တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်ပြီး ကဏ္ဍတစ်ခု ခြင်းဆီမှာ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုခြင်းအလိုက် ဖော်ပြထားရှိမှုမှာ စာဖတ်ရှုသူ မရိုးရအောင် သုတရသဖြစ်စေမည့် ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖတ်မှတ်ရခြင်းမှာ ပုံတိုပတ်စလေးတွေနှင့်တကွ လွန်စွာမှ ကောင်းလှပေသည်။

အဓိက ခေါင်းစဉ်ကြီး ကဏ္ဍခုနစ်ခုအောက်တွင် ပါရှိသည့် အကြောင်းအရာမှာ --

- ၁။ ခံစားမှုရသကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် ခေါင်းစဉ်ငယ်လေးတွေနှင့်တကွ အကြောင်းအရာ (၂၆) ပုဒ် ပါဝင်သည်။
- ၂။ စဉ်းစားစရာအတွေးကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် ခေါင်းစဉ်ငယ်နှင့်တကွ အကြောင်းအရာ (၂၇) ပုဒ် ပါဝင်သည်။
- ၃။ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေးကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် ခေါင်းစဉ်ငယ်နှင့်တကွ အကြောင်းအရာ (၁၉) ပုဒ် ပါဝင်သည်။

- ၄။ ကြီးပွားအောင်မြင်ရေးကို ဗဟုသုတဖြစ်စေမည့် ခေါင်းစဉ်ငယ်နှင့် တကွ အကြောင်းအရာ (၁၇) ပုဒ် ပါဝင်သည်။
- ၅။ စီးပွားရေးပညာကို ဗဟုသုတဖြစ်စေမည့် ခေါင်းစဉ်ငယ်နှင့်တကွ အကြောင်းအရာ (၆) ပုဒ်ပါဝင်သည်။
- ၆။ စာအုပ်ဖတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို သိစေမည့် ခေါင်းစဉ်ငယ်တွေ နှင့်တကွ အကြောင်းအရာ (၅) ပုဒ် တို့ပါဝင်ခြင်းနှင့်
- ၇။ ရယ်မောစရာလေးများကို ခံစားရရှိစေမည့် ခေါင်းစဉ်ငယ်လေးတွေ နှင့်တကွ အကြောင်းအရာ (၁၀) ပုဒ်တို့ကို စာဖတ်ရှုသူ ပရိတ်သတ်တို့ တစ်နေရာထဲ တစ်အုပ်တည်းနဲ့ အပုဒ်ရေပေါင်း (၁၁၀)ပါဝင်သည့်အပြင် အရသာမျိုးစုံကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် စာပေထမင်းပေါင်းအိုးကြီးကို တန်ဖိုးငွေ (၃၀၀၀) ကျပ်လေးဖြင့် အားရကျေနပ်နှစ်သက်နိုင်မှု ရရှိမည်ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့်

ငွေရဲ့ သတ်မှတ်ချက်နှင့် ဘဝတန်ဖိုးတက်ဖို့ လောကလူ့ရွာ အတွက် အကျိုးပြုချင်ရင် " စာအုပ်ဝယ်ဖတ် " ငွေဂုဏ်လဲတက် ဘဝလဲမြတ်ဖြစ်အောင် လှမ်းမည့် ခြေလှမ်းတိုင်း အဓိပ္ပါယ်ရှိကြဖို့ နှိုးဆော်တိုက်တွန်း လိုက်ရင်း စာထဲက ဘဝ ဘဝထဲက စာတွေဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဟု တွေးမိ ရေးမိရင်း ပြန်လည်ဖော်ပြ ရေးသားလိုက်ပါ တော့သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
4 July 2017

လရောင်နဲ့မှ ပွင့်သောပန်း (ပမာ)

ကျွန်တော်ရေးလဲ ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုလိုစကားရပ်လေးတွေကို မိမိမှာရှိတဲ့ တစ်ချို့ဝါသနာတွေဟာ မလုပ်ခင် မကြိုးစားခင်ကတည်းက ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ရှိနေပြီး။ တစ်ချို့ဝါသနာတွေဟာ ပုန်းကွယ်ငုပ်လျှို့ကာ မိမိက ထိမိတွေ့မိ လေ့ကျင့်မိမှ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လာတတ်တဲ့ ဝါသနာမျိုးတွေ ရှိနေပြန်တတ်သည်။ ဤဝါသနာမျိုးကို တင်စားရမယ်ဆို လရောင်ဖြာဆင်း ထိတွေ့မှ ပွန်းလန်းလာတတ်တဲ့ ကုမုဒြာကြာပန်း မျိုးလို ခေါ်ဆိုထိုက်ပေသည်။

အလုပ်တစ်ခု ကျွမ်းကျင်တယ် မကျွမ်းကျင်ဘူးဆိုတာ အလေ့ အကျင့်ကောင်းတွေနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ မသိလို့ မတတ်လို့ မလုပ်မိရ သေးခင်မှာ ခက်တာပါ။ သိလို့ တတ်လို့ အလေ့အကျင့်ကောင်းမွန် လာချိန်မှာ အလုပ်တစ်ခုဟာ ခက်ခဲမှုဘောင်ဆိုတာကို ကျော်လွန်သွား ပါတော့သည်။ တစ်ချို့ဆရာကြီးတွေက ထိုကဲ့သို့ စကားစာသားအရ ဆိုမိန့်ခဲ့ဘူးပါသည် (**မသိ မတတ် နားမလည်ရင် - သိတတ်နားလည် အောင်**) ဘာသာပြန်ကြည့်တဲ့ ဗျား။ သိပ်ကောင်းသည့် စကားလေးပင် သဘောကျစရာ ဖြစ်မိပြန်သည်။

ကျွန်တော် ဘာလို့ ဒီလိုရေးမိလည်းဆိုတာ အချက်နှစ်ချက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ပထမချက်ကတော့ အများစု အားလုံးဟာ မည်သည့်အရာ မဆို ကောင်းတာတွေကိုပဲ လိုချင်တပ်မက်ကြပါတယ်။ ဒါကမဆန်းပါ ဘူး။ ဒီတော့ ကောင်းတဲ့အလေ့အကျင့်တွေကို လက်တွေ့မှာလည်း ဖော်ဆောင်နိုင်အောင် မွေးမြူထားတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ စားဝတ် နေရေးအတွက် လူတိုင်း အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ငွေရှာတာလဲ (ငွေရှာတာပေါ့လေ) မိမိအားလပ်တဲ့အချိန်မှာလဲ စာတစ်မျက်နှာစာလေး ဖြစ်ဖြစ် စာဖတ်ခြင်းအလေ့အကျင့်ကို ဆောင်ရွက်သင့်ပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိဘဝ ခြေလှမ်းအတွက် အထောက်အပံ့ပေး နိုင်သည့် တစ်ထောင့်တစ်နေရာဟာ စာအုပ်စာပေကောင်းများတွင် အမှန်ဇကန်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိဘဝ ပိုင်ချင်ရင် အတွေ့အကြုံကို မှတ် သူများဘဝ ပိုင်ချင်ရင် သူတို့စာ ကိုဖတ်တဲ့ ဗျား။ ဒါဟာ စာဖတ်ခြင်းကြောင့် ရနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံဆိုတာပါ။ စာဖတ်ဖို့ အချိန်မပေးမိခဲ့ရင် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းအတွက် အချိန်ပေးရတတ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားမှာလဲ မုချဇကန် အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံ၍ ကျွန်တော် ဒုတိယအချက် မရေးသားခင်မှာ - မိမိရဲ့ မိတ်ကောင်းခေတ္တကောင်း စာဖတ်ဝါသနာပါသည့် သူငယ်ချင်းတွေအဖို့ စာအုပ်စာပေကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်သည့် ဆရာဗန်းမော်သိန်းဖေ ရေးသားထုတ်ဝေထားသော (ဆာရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်) **စွန့်စွန့်စားစား စီးပွားရေးသမား** စာအုပ်လေးကို မိတ်ဆက်ပေးချင်မိပြန်သည်။

ရစ်ချတ်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာဖတ်ခက်ခဲပြီး ဖတ်ပြီးရင်လဲ မေ့တတ်သည့် ဒစ်စလက်ရှာ(dyslexia) ရောဂါဟုခေါ်သည့် မွေးရာပါ ရောဂါသည် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ အောင်မြင်ခြင်း စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်တတ်သည့် စိတ်ဓာတ်တွေကတော့ ကျွန်တော် တို့လို လူငယ်လူရွယ်တွေ အားကျအတုယူစရာ ကောင်းလွန်းသည့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံက ဘီလျံနာသူဌေး တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းကအစ ဖြစ်စေချင်သည့် အရာတွေအပေါ် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ စိတ်တွေဟာ သူမတူအောင် စွန့်စားဆောင်ရွက်ခြင်းတွေက ချီးမွမ်းထိုက်ဖွယ် ကောင်းခဲ့သလို ကျောင်းသားဘဝတွင် ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေသည့် အချိန်မှစ၍ ဗားဂျင်းလေကြောင်းလိုင်း တည်ထောင် အောင်မြင်ချိန်တွေအထိ နှစ်ကာလအချိန်များစွာ ကြားထဲတွင် ကြုံတွေ့ရသည့် အခက်အခဲတွေ အပေါ် မလျော့သောဖွံ့ဖြင့် ဘဝဖြတ်သန်းမှု ပုံရိပ်တွေဟာ စာဖတ်ရှုသူ အဖို့ အားတတ်စရာ အားကျစရာ နည်းနာကောင်းတွေကိုလည်း ထိုစာအုပ်လေးထဲတွင် ဖော်ပြရေးသားထားသည်မှာ မိမိတို့၏

စိတ်ဓာတ်နှင့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို အားဖြစ်စေဖို့ ထင်ဟပ်စေပါ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် မဖတ်ရသေးသော မိတ်ဆွေတို့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန် စာအုပ်စာပေကောင်း တစ်အုပ်ကို လက်လှမ်းမီရာ ရှာဖွေဝယ်ဖတ်နိုင်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ချင် မိတော့သည်။ ဒီထက်ပိုပြီး အကျိုးရှိစေသည့် အကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံကတော့ စာအုပ်ထဲတွင် များစွာကျန်ရှိ နေသေးသည် ဗျား။

စကားမစပ် - ထိုစာအုပ်လေးသည် ဆရာပန်းမော်သိန်းဖေ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည့် စာအုပ်များထဲမှ ပဉ္စမမြောက် ထပ်မံထွက် ရှိလာသည့် စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ အရင်ထွက်ရှိထား သည့် စာအုပ်(လေး)အုပ်မှာလည်း စာဖတ်ရှုသူဖို့ မက်ဆွေစ် ကောင်းတွေ ပေးစွမ်းထားနိုင်သည့် စာအုပ်ကောင်းများ ပင်ဖြစ်သည်။ မသိသူကျော်သွား မဖြစ်ရအောင် စာအုပ် နာမည်လေးများ ထပ်မံ ဖော်ပြ လိုက်ပါတော့သည်။

- ၁။ သူတို့ဘာကြောင့် ကမင်္ဂကျော်တာလဲ
- ၂။ ဆင်းရဲနွံမှ ချမ်းသာဘုံသို့
- ၃။ မျှဝေလိုသောအတွေးများ
- ၄။ ဂျက်မားနှင့် အလီဘာဘာ စာအုပ်များပင် ဖြစ်သည်။

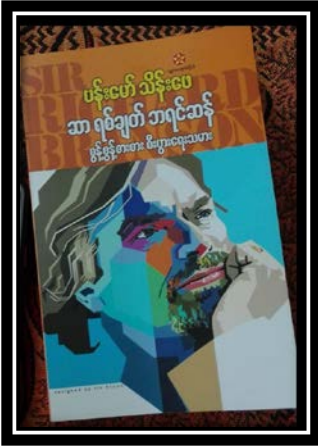
ထိုစာအုပ်များတွင်လည်း ဆရာကြီးက စာဖတ်ရှုသူ လူငယ်လူ ရွယ်တွေအပေါ် အကျိုးရှိစေသော ကောင်းမွန်သော မက်ဆွေစ်ကောင်း များစွာနှင့်တကွ စေတနာထားရေးသားဖော်ပြခြင်းများ တွေ့ရပေလိမ့် မည်။ မိမိ၏ အနာဂတ်စာမျက်နှာ ခြေလှမ်းတွေအတွက် အဓိပ္ပါယ် ရှိစေသည့် စာအုပ်ကောင်းများပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု ဆင့်ကာ လမ်းညွှန် မှု ပြုထိုက်လိုက်ပါတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ဒုတိယချက်ကို ဆက်ကာ ဖတ်စေချင်မိသည်။

စာရေးသူအပေါ်မှာ ဖော်ပြထားခဲ့သလို မိမိကိုယ်တိုင်မသိသေးသည့် စိတ်တွင် ကိန်းအောင်းနေသော ဝါသနာအချို့သည် လရောင်နဲ့မှ ပွင့်သော ကုမုဒြာကြာပန်းလို ဝါသနာလေးတွေ ရှိနေတတ်သည်။ မိမိသည် စာရေးစာဖတ်ခြင်းကို ငယ်စဉ်ခါ ကတည်းက အဓိဋ္ဌာနပါရမီပါခဲ့သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ပေ။ စာရေးစာဖတ်အလွန်ပျင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်တော့သည်။ ယခုအခါ၌ စာအုပ်စာပေကောင်းတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် စာဖတ်ခြင်း စာရေးခြင်းအလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အားနှင့် အလေ့အကျင့် လုပ်မိကာမှအစ အလေ့အထကောင်းများဆီသို့ ကူးပြောင်းရောက်ကာ စာရေးစာဖတ်ခြင်း ဝါသနာအထုံ သင်းပျံ့ပျံ့နဲ့စပ် နေမိတော့သည်။ လှမ်း၍ ပြန်တွေးကြည့်မိအခိုက် လရောင်နဲ့မှ ပွင့်လန်းတတ်သော ကုမုဒြာကြာပန်းလေးပမာလား တွေးမိ ရေးမိရင်း -

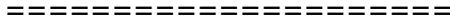
ဝါသနာပါမှ လုပ်ကိုင်နိုင်သည်မဟုတ် ဝါသနာမပါလဲ အလေ့အကျင့်ကောင်းတွေမှ အလေ့အထကောင်းဖြစ်ကာ ဝါသနာပါသွားတတ်ခြင်းကိုလဲ သတိချုပ်သင့်ပေသည်ဟု နိဂုံးချုပ်ကာ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**

24 May 2017

အပိုတွေဖယ်မှ လှမည့် ဘဝ

မိမိဘဝရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်တွေကို အကောင်အထည် ဖော်ရာတွင် တစ်ထောင့်တစ်နေရာစာဖြင့် အထောက်အကူပြုပေးသည့် ဥပမာ သာဓကကောင်းလေးမို့ ဖတ်ရှုခံစားကြည့်စေဖို့ ပြန်လည်ကာ မျှဝေရေးသား ဖော်ပြပေးလိုက်ချင်မိတော့သည်။

ဖိနပ်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စလုပ်ကတည်းက ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်အရွယ်အစား ဖိနပ်ပုံစံအတိုင်း အဆင်သင့်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ်မလိုချင်တဲ့ သားရေအစိတ်အပိုင်းတွေကို အဆင့်အဆင့် စိတ်ရှည် လက်ရှည် လှီးထုတ်ဖြတ်ဖယ်ပစ်ပြီးမှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ သားရေဖိနပ်ရ တာပါ။

ဖိနပ်တစ်ရုံ လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး သားရေအချပ်ကြီး ကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်ပုံစံလေး အရာဖော်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘေးကမလိုတဲ့ သားရေသားတွေကို လှီးထုတ်ဖြတ်ဖယ်ပစ် လိုက်ရ တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်ပုံစံရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်က သားရေသား တွေကို လှီးထုတ်ပစ်ရမှာ နှမြောနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဖိနပ်ကောင်း တစ်ရုံ ကို လိုချင်တဲ့ သားရေလှီးသမားဟာ မလိုတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို စွန့်ထုတ်ပစ်လိုက်မှ မိမိလိုချင်သည့် ပုံစံကို ဖန်တီးရယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုဥပမာလေးကို သင်ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ ကျွန်တော်ကတော့ မိမိဘဝမှာ မျှော်မှန်းထားသည့် ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်း နိုင်ဖို့ ထိုဖိနပ်သမားလို ပိုသမျှကို စွန့်ပစ်နိုင်မှ မိမိပုံဖော်ထားသည့် အိမ်မက်ကို အမှန်တကယ် ရယူနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ထိုဥပမာလေးက တကယ်ဆို အကျိုးအကြောင်းအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်ပြီး စဉ်းစားလိုရပါ သည်။

ဖိနပ်သမားနေရာမှာ ပန်းချီသမား၊ အနုပညာသမား၊ ဆေးပညာသမား၊ ဆံပင်ညှပ်သမား၊ ပန်းပုသမား၊ မိမိလိုချင်သည့် ရည်မှန်းချက်ဘဝ စသည့် ကိုယ်တိုင်ရည်မှန်းချက်ထားသမျှကို မဆုတ်မနစ်အောင် ပိုသမျှ အရာတိုင်းကို နှမြောတမ်းတဖွယ်မရှိ စွန့်ပစ်ထားနိုင်မှ ကိုယ်လိုချင်သည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကို ဖန်တီးတည်ဆောက်လို့ ရမည်ဖြစ်သည်။

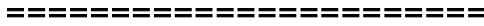
ပိုနေတာလဲသိ မလိုအပ်တာလဲသိလျက် မဖယ်ထုတ်နိုင်သေးသမျှ ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးပုံဖော်ထားသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကို သင်ရမည်မဟုတ်ပါ။ နီးစပ်မည်မဟုတ်ပါ။ မိမိဘဝအတွက် ပုံဖော်ထားသည့် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဖို့ မလိုလားအပ်သည့်အရာများကို ချိတ်ဆွဲထားသမျှ ကာလပတ်လုံး ပန်းတိုင်လဲ အချိန်မီမရောက်သလို အနှောက်အယှက်လဲဖြစ်နေမှာပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မပြတ်သားခဲ့လို့ မိမိဘဝ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တွေအထိ မရောက်ကြသူများလည်း ဒုနဲ့ဒေး မြင်တွေ့နေရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

မမှတ်ထားတဲ့သူ မပြတ်သားတဲ့သူဟာ ဒုက္ခရောက်တတ်သလို မိမိဘဝရည်မှန်းချက်အပေါ် ပြတ်သား မှတ်ထား ဆုံးဖြတ်ချက်ကောင်းချမှတ်ထားနိုင်ဖို့လဲ အရေးကြီးလိုအပ်ပါသည်။

ဖိနပ်သမားလို မိမိပုံဖော်ထားသည့် ဖိနပ်တစ်စုံရဖို့ ပိုသမျှ သားရေသားတွေကို လှီးထုတ်ပစ်နိုင်မှ ခရီးလဲရောက် ခရီးလဲပေါက်လို့ စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းတို့ မလွဲပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်မှာ အမှန်ဧကန်ပင်ဖြစ်လို့ အပိုဖယ်ချမှ အလိုတကယ်လှမည် မိမိဘဝလေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ပါစေသားဟု ပြန်လည်ဖော်ပြ ရေးသားလိုက်ပါတော့သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
31 May 2017

ပဓာနကျဖို့ ပထမသည် မိမိကသာ

မိမိရဲ့ အတ္တကို ခဏဖယ်ခွာ လောကကို အလှဆင်ဖို့ဆိုရင်
မိမိကိုယ်ကို မိမိထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ပထမ
အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

စည်းကမ်းသည် လူ၏တန်ဖိုး စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်
စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာဆိုသည့် အသိ သတိပေး ဆိုင်းဘုတ်
တွေကိုလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ သတ်မှတ်ဖော်ပြထားခြင်းတို့ကို
သွားရင်း လာရင်း ကြားမြင် သိရှိရပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း
လူ့ဘောင်လောကတွင် စည်းကမ်းနှင့်အညီ လိုက်ပါသူများ ရှိသကဲ့သို့
စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပြုလုပ်နေသူများကိုလည်း တွေ့မြင်နေရသည်မှာ ဒုနဲ့ဒေး
ပင်ဖြစ်တော့သည်။

မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် သူတစ်ပါးကိုပါ
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆုံးမစကား
များကို ကြားသိရသည်။ ထိုစကားလေးသည် သွေးထွက်အောင်
မှန်လှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်ခြင်း မရှိသူဖို့ သူတစ်ပါးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်
အဘယ်မျှ စောင့်ရှောက်နိုင် ပေတော့မည်ကို ပြေးကြည့်စရာမလိုပဲ
တွေးကြည့်ရုံဖြင့် သိစေနိုင်သည်။

အသိရှိသော်လည်း သတိမထား၍ လက်လွတ်စလွယ်
ပြုမှုခြင်းလဲ အများကြီးရှိတော့သည်။ ဥပမာ - သွားရင်း လာရင်း
အမှိုက်မပစ်ရ၊ ကွမ်းတံတွေးမထွေးရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရ အစရှိသည့်
အသိပေးဆိုင်းဘုတ်များစွာ ကြုံတွေ့မြင်တွေ့ရသော်လည်း လူကွယ်ရင်
ကွယ်သလို စည်းကမ်းထားရှိမှုအပေါ် မလိုက်နာတတ်ခြင်းက မိမိတို့

လူမျိုးအများစုပင် ဖြစ်တော့သည်။ အမှိုက်မပစ်ရ ဆိုင်းဘုတ်မြင်
သော်လည်း လူကွယ်ရာတွင် လစ်ရင်လစ်သလို အမှိုက်ပစ်တတ်သည်။
ဆေးလိပ် မသောက်ရဟု အသိပေးဆိုင်းဘုတ်မြင်သော်လည်း မနေနိုင်
မရှောင်နိုင် ဆေးလိပ်ကိုထုတ် မီးတို့ သောက်လိုက်ပြန်တော့သည်။
(ရပါတယ်ပေါ့လေ) ကွမ်းတံတွေး မထွေးရဆိုတော့လည်း ပါးစပ်
အကျင့်ပါ ဗျစ်ခနဲ့ ထွေးတတ်နေပြန်သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းတို့
အပေါ် သိသိနဲ့ သတိမထားခြင်း သိသာသိသော်လည်း သတိမထား
ကာ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ တမင်သက်သက်ကိုရွံ့ပြီး ပြု
လုပ်သွားသူကလည်း ရှိနေပြန်သေးသည်။ ထိုမျှ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပြု
လုပ်ခြင်းတို့သည် သူ့နေရာနှင့်သူ အထိုက်လျောက် (error) အပြစ်များ
ရှိနေတော့သည်။

ထိုအခါ မိမိရှုပ်ခဲ့သည့် အမှိုက်တွေကို တာဝန်သိ ကျန်ရှိသူ
များကလိုက်၍ ရှင်းပြုရ ဆောင်ရွက်ရသည်။ ကိုယ့်အမှိုက်ကို
တာဝန်မယူ မရှင်းသွားတော့ နောက်လူကလည်း မိမိအမှိုက်လဲရှင်းရ
ရှေ့ကသူ၏ အမှိုက်ကိုလဲ ရှင်းရဆိုတော့ အမှိုက်တွေ ရှင်းနေရုံဖြင့်
ရှေ့ဆက်မည့်ကိစ္စ မဆောင်ရွက်ရပဲ အမှိုက်ရှင်းနေရတာကိုနဲ့ ချာချာ
လည်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အမှိုက်ကို ရှင်းသွားရင်
နောက်လူလည်း ရှေ့ဆက်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ စည်းကမ်းမဲ့ပြု လုပ်ခြင်းထက် အဆိုးဆုံးနှင့် ပျက်စီးမှု
အများဆုံး ဖြစ်ခြင်းမှာ ယာဉ်မောင်းနင်းသူများ၏ မဆင်မခြင်
စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပြုလုပ်မှုကြောင့် ဘဝတွေ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွား
ရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ မဆင်မခြင် မောင်းနင်းလာသူ ယာဉ်မောင်း
တစ်ယောက်၏ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးမထား စောင့်ရှောက်မှုမရှိခြင်းသည်
ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဆုံးရှုံးမှုမြောက်များစွာကို ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းမှာ နေ့စဉ်ထုတ်
သတင်းစာစောင်များနှင့် လူမှုကွန်ယက် ဖေ့ဘုတ်စ်စာမျက်နှာပေါ်တွင်

လည်း ဖတ်ကြားရ သိမြင်ရသည်မှာလဲ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်နေတော့သည်။

အချိန်တန်လို၊ ဘဝတွေ ကြွေလွင့်ခြင်းထက် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ မဆင်မခြင် မောင်းနှင်းလာမှုကြောင့် အခြားခြားသော ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်သူတွေပါ သေမင်းထံ လိုက်ပါသွားရပေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းများကို ဖတ်ရှုမိလိုက်တိုင်း (မတရားလိုက် တာကွာဟု) စာရေးသူ ရင်မှာငြီးတွားမိနေပြန်သည်။

စကားမစပ်စွာဖြင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ယာဉ်မောင်းနှင်းသူဟု ထည့်ရေးခြင်းအပေါ် ကားမောင်းသူသာ ပြေးမမြင်စေချင်ပါ။ ယာဉ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကားမောင်းသမားတွေသာ အပြစ်လုပ်တတ်သည်မဟုတ် စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်၊ လမ်းဖြတ်ကူးသူတို့၏ မဆင်မခြင် ပြုလုပ်ခြင်းများ ကြောင့် ကားသမားများလဲ ဒုက္ခလှလှတွေ့ရတတ်သည်။

ဤသို့ကြောင့် လမ်းမအပေါ် ဖြတ်သန်းသွားလာကြသည့် မည်သည့်အရာမဆို စည်းကမ်းသိဖို့၊ စည်းကမ်းရှိဖို့၊ ထိုစည်းကမ်းတွေ ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်ဖို့၊ အထူးလိုအပ်သည်။ လမ်းမအပေါ် တက်ကြည့်ရင် ဒုက္ခတွေ့ချည်းပဲ ယာဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်းနေရသူဖို့၊ သေမင်းကိုခွစီးနေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထွေထွေထူးထူး ထိုအကြောင်းအရာတို့အပေါ် အသေးစိတ် အချက်လက်တွေနှင့်တကွ ညွှန်ပြကား ဖော်ပြခြင်းမရှိသော်လည်း စာဖတ်ရှုသူ မိတ်ဆွေတို့ တွေးမြင်သိနိုင်ပေသည်။ ဆိုလိုရင်းမှာ မိမိကိုယ်တိုင် စည်းကမ်းသိ စည်းကမ်းရှိဖို့လိုသည်။ ငယ်စဉ် ကျောင်း တွင် ဆိုခဲ့ဘူးလိမ့်မည် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားရမည်။ မိမိတန်းကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားရမည်။ မိမိကျောင်းကို ကောင်း အောင် ကြိုးစားရမည်။ ထို့နောက်မှ မိမိတိုင်းပြည်ကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားရပေမည် ဖြစ်တော့သည်။

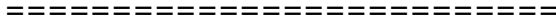
ပဓာနအဓိကသည် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှ မိမိနှင့် ဆက်နွှယ်နေသည့် မိသားစု၊ မိတ်ဆွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်စသည့် စသည်တို့ ကောင်းလာနိုင်မည်မှာ ဧကန်မှချဖြစ် တော့သည်ဟု အတွေးစတင်မျှင် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါ တော့သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် [#ဒီအမောင်](#)

13 May 2017

ရွှံ့သားဘဝ ကောင်းတုန်းမှာ ပုံစံချပါ

" ကလေးတွေဟာ ရွှံ့လေးတွေလိုပါပဲ ငယ်တုန်းမှာ လိုချင်တဲ့ပုံစံ နည်းလမ်းပြ ပုံစံချထားခွင့်သာပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် စရိုက်ရင့်မာ ပြောင်းလဲလာချိန်မှာ အခါနှောင် သွားရင်တော့ ပြင်ရ ပြုရ ပုံစံချရ ခက်ခဲသွားလိမ့်မည် "

စာရေးသူငယ်စဉ်ကပေါ့ ကလေးတော်တော်အများနီးတူပါပဲ စာရေးစာကျက်ရပြီဆို စိတ်ထဲမှာ မလုပ်ချင် လုပ်ချင်နဲ့ စာတွေပဲ လုပ်ရချိန် ပျင်းသလိုလို စိတ်မပါတာများခဲ့ပါသည်။ ငယ်စဉ်ခါ ကျောင်းသား ဘဝဆိုတော့လည်း မိဘတွေ ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေက ကိုယ့်ကိုယ် သဘောတွေ့အောင် စာကျက်ယောင်ဆောင်ပြီး မုန့်ဖိုး လိုမိတောင်းတော့တာပါပဲ။ စာတကယ် ရတယ် ကျက်တယ်ထင်ပြီး မုန့်ဖိုးတွေ ပေးကြတာပေါ့။ အဲ့အချိန် တောင်းလို့ကလဲ ကောင်းသဗျ။ ဒီလောက်ဆို စာတကယ် ရ / မရ ကတော့ အသေးစိပ် ပြောပြနေ စရာတောင် မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ မိဘတွေကလည်း ငါ့သားလေး စာလေးကျက်ထားတာပဲ မုန့်ဖိုးလေး သွားတောင်းရင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကို ပေးလိုက်တော့သည်။

ကလေးဆိုတော့ အဲ့အချိန် မုန့်ဖိုးလေးများရပြီဆို ပျော်နေတာ ပါပဲ။ မုန့်များ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝယ်စားလာဆိုတော့ ဟုတ်တိ ပတ်တိ မဝယ်စားဖြင့် ထိုပိုက်ဆံကို မစားမသောက်ပဲ ဂိမ်းဆိုင်အတွက် ချန်ကာ သွားရောက် လုပ်ကျွေးတော့တယ် ပြောရမယ်။ ယခုလို ရေးနေ ရင်း ပြန်စဉ်းစား မိတော့ တော်တော်တရားကျစရာပဲ မိဘက ကိုယ့်သား သမီးလေး စာလေးကျက်တယ်ဆိုပြီး မုန့်ဖိုးတွေ တောင်းသလောက် မျက်နှာမပျက် ပေးတယ်။ ကိုယ်ကကျတော့ ဂိမ်းဆော့ရင်း တစ်စိမ်းကို လုပ်ကျွေးပြုနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဂိမ်းဆော့ မက်လာတဲ့ ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေက အမေမွေးတော့အကောင်း ဂိမ်းဆိုင်ရောက်တော့ အကန်းဖြစ်ရတယ်။ နောက်တော့ ပါဝါ မျက်မှန်လေး တပ်လာရတဲ့ အဆင့်က ရောက်ရှိလို့ လာသည်။ မျက်မှန် တပ်ရတော့မှာပေါ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂိမ်းဆော့မက်တဲ့ ကျွန်တော်လေး ကိုယ့်ခေတ် ကိုယ့်ကာလအလိုက် (P1 / P2 Game တွေ ဆော့) ကိုးတန်း ဆယ်တန်းလောက်လဲ ရောက်ရော အဆင့်မြင့် ဂိမ်းဖြစ်လာတဲ့ ကွန်ပျူတာဂိမ်းတွေ ဆော့လိုက် တာများ ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိသားစုကတောင် ထမင်းတွေ ဘာတွေ ကျွေးဖြစ် ပြီး တစ်နေ့ကုန်နီးပါးလောက်ကို ဖြစ်နေရော။ ဂိမ်းဆော့ရင်း အချိန်ပြည့် လို့ မပြန်နိုင်ဖြင့် အကြွေးမှတ်ကာ ဆော့ကစားတတ်လာပြန်သေးသည်။

အိမ်က ပိုက်ဆံပြန်တောင်း ဂိမ်းဆော့လွန်းလို့ အိမ်က ဆူသော် လည်း ဆူတဲ့ကြားက လူလစ်ရင် အပြင်ထွက် ဂိမ်းဆိုင်ပြေးတတ်လို့ လာသည်။ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ တော်တော်ကို ဂိမ်းဆော့မက်လေ ခြင်း စကားမစပ် ဒါတောင် အိမ်က အဖေက တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ရင် ဂိမ်းစက်တစ်စက် အသစ်က အိမ်မှာ ဝယ်ပေးထားသေးနော်။

အကျိုးဆက်ကတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာဖြစ်လာလည်းဆိုတော့ ကြိုးစားရမည့် အချိန်ကောင်းတွေကို လက်လွတ်စလွယ်သုံးဖြင့် ငွေကြေးကုန်ပြီး ဘဝ၏ ပညာရေးကိုလည်း အနှောက်ယှက်ကဖြင့် အဆိုးဝါးဆုံးက ပါဝါမျက်မှန်ကြီး ကိုယ်နှင့်မခွာ တပ်ရခြင်း ဖြစ်ရတော့ သည် ဗျာ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလေး အကြောင်းပြရေးသား လိုက်မိလဲ ဆိုခြင်းက နေ့စဉ်ရှု အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း မိသားစုတွေထဲမှာ ခေတ် ကာလ သားငယ်/သမီးငယ်လေးများ ဖုန်းတစ်လုံး တစ်ကိုင်ကိုင်နဲ့ ဂိမ်းမဆော့ရရင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စာမလုပ်နိုင်ချည်း ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ခေတ်သစ်ကြီးကို မြင်နေရ ကြားနေရတော့ဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အနာဂတ် အသီးအပွင့် ကောင်းလေးတွေဖို့ လိုတာထက်ပိုပြီး ဖုန်းတွေနဲ့ နေ့ည

မပြတ်ဆိုသလို ဂိမ်းဆော့မက်နေတာကြီး ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျ စိုးထိတ်ရမိပြန်သည်။

အုပ်ထိန်းသူ မိဘများကလည်း ဒီလိုကြီး သားသမီးငြိမ်နေရင်ပြီး ရော ငါတို့အတွက် အလုပ်မရှုပ်ပါဘူးဆိုပြီး လက်မလွှတ်ထား စေချင်ပါ။ တစ်ချို့ ကလေးတွေဆို ဖုန်းမက်တဲ့ရောဂါ ပိုဆိုးတာလည်း မြင်မိသည်။ လက်နဲ့ ဖုန်းနဲ့ မျက်လုံးနဲ့ကို မပြတ်ဘူး။ ထိုအချိန်များ လက်ထဲက ဖုန်းကို သွားယူလိုက်ရင် ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား မိဘအပေါ် ထိုင်ပြီး ဝိုပြု ဂျီကြ နေတော့တာ ပါပဲ။ မိဘက သားသမီးအပေါ် ချစ်လို့ အလိုလိုက်သင့်ရာ တန်သော်လည်း သားသမီးတွေက အကဲပို အကဲစမ်း လာရင် လွန်လာရင်တော့ ထိရောက်စွာ တားမြစ်ပိတ်ပင်သင့်ပေသည်။

ထိုအချိန်အခါမျိုး မိဘက ဆုံးမတန်သလောက် မဆုံးမထားပဲ အလျော့ပေးလိုက်ရင်ဖြင့် သားသမီးက ရကောင်းမှန်းသိတာနဲ့ နောင်လဲ ပြုလုပ်နေတတ် ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ သားသမီးတို့၏ အနာဂတ်လေးတွေ လမ်းကြောင်းဖြောင့်နိုင်ဖို့ မိဘတွေ၏ နည်းမှန် လမ်းမှန် ထိန်းကြောင်းပေးခြင်းတို့သည် အရေးပါအရာရောက်နေသည်။

စာရေးသူ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အမြင်တစ်ခုမှာတော့ တော်တော် အများစုဖြစ်သည့် ခေတ်ကာလ ကလေးတွေအချို့ဟာ ဖုန်းနဲ့ ဂိမ်းဆော့ နေရပြီဆို မိဘက (ဟဲ့) ထမင်းစားဖို့လုပ်ဦး ပြောရခေါ်ရတော့သည်။ စာကျက်ပါဦး စာလုပ်ရအောင်ဆို မိဘက ဒုတ်ကိုပြေးကိုင်ရပြီး အမော ကြီးမောဖြစ်မှပဲ ကလေးက ကြောက်ကြောက်နဲ့ မလုပ်ချင် လုပ်ချင်ဖြစ် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဖြစ်နေပြန်တော့သည်။ ကလေးတို့၏ အလေ့ အကျင့်တစ်ခုသဖွယ် " စားချိန်တန် စား၊ ကစားချိန်တန် ကစား၊ စာကျက်ချိန်တန် စာကျက်၊ နားချိန်တန် နား" ဖြစ်အောင် တာဝန်ရှိသူတို့က ကြီးကြပ်တည့်မတ် ပေးဖို့လိုသည်မှာ အမှန်ဧကန် အလေ့အကျင့်ကောင်း တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထိုလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ခေတ်စနစ်ရဲ့ အားကောင်းမှု အောက်မှာ ကလေးငယ်အချို့၏ အနာဂတ်ဘဝက ထွန်းလင်းတောက်ပ လာနိုင်သလောက် တောက်ပခွင့်ရမည် မဟုတ်ကြောင်းကို ပြေးကြည့် စရာမလိုပဲ တွေးကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် ရင်လေးစရာ မြင်တွေ့ရနိုင် တော့သည်။

စာရေးသူအိမ်မှာလည်း ခြောက်တန်းအရွယ် ကျောင်းသား တစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုအရွယ်ဆိုတော့ သိမြင်ကြားနားမှုနောက် ကောက်ကောက်ပါ လိုက်စားချင်သေးသည်။ သူတို့၏ ယခုခေတ် ယခုခါတွင် အမြင်ကျယ်ခွင့်ကလည်း အများသား ရှိနေသည်။ သို့သော် မကောင်းသော အတတ်ပညာ အယူဆအမှားတွေနှင့် နည်းလမ်းတွေ ကလည်း များသည်။ ဒါကြောင့် အုပ်ထိန်းသူ မိမိတို့မှာ အချိန်ရရင် ရသလို မျက်စိနဲ့ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေ ရတော့သည်။ ဖုန်းနဲ့ ဂိမ်းများ ဆော့နေလိုက်ရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ စာမေ့ ဖြစ်နေတတ် သည်။ ထမင်းစားဖို့ စာလုပ်ရဖို့ အတော်အတင်း ပြောဆိုရမှုလည်း ရှိနေပြန်သည်။ ထိုအခါ လက်က ဖုန်းသိမ်းဖို့ သူ့ကို မက်လုံးရှာကြံ ပေးရတော့သည်။ စာကျက်ရင် မုန့်ဖိုးပေးမည်။ ထိုစကားအသံကို သူစိတ်ဝင်စားတော့သည်။ ဘယ်လောက်ပေးမှာတုန်း မိမိကို မေးခွန်း ပြန်ထုတ်လိုက်သေးသည်။

သားငယ် -- မင်း တစ်နေ့ကို အင်္ဂလိပ်စာမိနင်းစာအုပ်ထဲက မိနင်း ဆယ်လုံး ကျက်ရမယ်။ အလွတ်ကျက်ပြီး စာရလို့ ပြန်ဆိုနိုင်ရင် နှစ်ရာ ပေးမယ်ဆိုတော့ သူကပြန်ပြောသည် -- ဆယ်လုံးကို တကယ် နှစ်ရာပေးမှာလားတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါပေါ့ကွ ဟုဆိုလိုက်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ခြောက်တန်းကျောင်းသား (သားငယ်သည်) နေ့ရက်တိုင်း မိနင်းစာအုပ်ကိုင်၍ စာကျက်ကာ တစ်နေ့ (၂၀၀)ကျပ် အမြဲမပျက် လာယူနေတော့သည်။ **ထိုကဲ့သို့ မက်လုံးပေးကာ စာနဲ့ လူ မပြတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးခြင်းကို ဖန်တီးထားလိုက်သည်။**

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒီလိုတော့ လွယ်လွယ်ဘယ်ရမလည်း သူ -- ကျက်ပြီးသား ပြန်ပြီးသား မိန်းမတွေကို တကယ်ရ၊ မရ သိအောင် သူလာပြီး စာပြန်တိုင်း အစအဆုံး မွေနှောက်လို့ အနည်းငယ်မျှ ပြန်လှန် မေးသည်။ သူကလဲ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အဟောင်းတွေ မေးပြီးမှ ထပ်မံ၍ အသစ် ဆယ်လုံးကို မေးတော့သည်။ တကယ်ရ နေမှန်းသိ တော့ ကျွန်တော့်ကတိအတိုင်း မိန်းမဆယ်လုံးကို နှစ်ရာကျပ် ထိုက်တန်စွာပေး၍ မင်းတော်လှကြီးလားဟု ပြောပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပြောပေးခြင်းက သူ့အတွက် ပိုက်ဆံတစ်ရာတာထက် စိတ်ခွန် အားဖြစ်ဖို့ ပြောဆိုပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ထိုမျှ ချီးမွမ်းပေးမှ ကလေးကလည်း စိတ်ရွှင်ကာ နောက်ထက် စာလုပ်ချင် စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ် စေသည်။

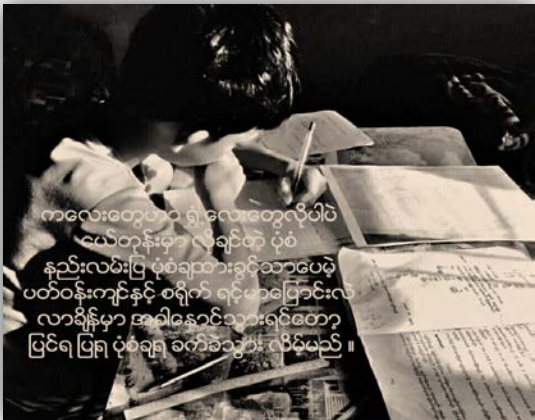
တခါတလေ -- ဒင်းက လုပ်လာပုံလေး တင်ပြပါဦးမည်။ တစ်နေ့ ဆယ်လုံး ကျက်လို့ရရင် နှစ်ရာပေးမှန်း ကောင်းကောင်း သိတော့ အင်္ဂလိပ်မိန်းမစာအုပ်ထဲက မိန်းမတွေကို ပို၍ ကျက်မှတ်လာ ပြီး တစ်နေ့ထဲနဲ့ အလုံးသုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ် တစ်ခါတည်း ကျက်ပြီး ကျွန်ုပ်ထံ ပြန်ဆိုလာတော့သည်။ မေးသမျှကို အလွတ်ရတော့ ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်ချက်များ အလုံးရေတိုးပြီဆိုတော့ နှစ်ရာမက တစ်ထောင်ကျပ်ပင် ဖြစ်ရတော့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့် ကတိအတိုင်း ပို၍ ထပ်စောင်းပေးရသည်။

ဒီလို အလေ့အကျင့်ကောင်း ဖြစ်အောင်လို့ ကိုယ်ပေးလိုက် သည့် မက်လုံးနှင့် အိတ်စိုက်ငွေ ပို၍ထွက်နေခြင်းကို စာရေးသူမှာလည်း ကျေနပ်မိသလို စာကျက်ရသူ ခြောက်တန်းကျောင်းသားမှာလည်း ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တွေးမိပြန်သေးသည်။ လူကြီးကို ကတိပေးရတာထက် ကလေးအပေါ် ကတိပျက်ခြင်းက ပို၍ဆိုးတတ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကလေးအပေါ် ပေးထားသည့် ကတိပျက်ကွက်ရင် သူက ကျွန်တော့်ကို ကတိမတည်ဘူး လူလိမ်ကြီး

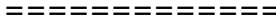
ပါဟု ထင်ကာ စာလာမပြန် စာမကျက်တော့မည်ကို စိုးထိတ်ရပြန်သည်။
ကလေးတွေရဲ့ အတွေးအမြင်ဟာ ရိုးရှင်းပြီး လူကြီးတွေလို ဟန်ဆောင်
ပန်ဆောင် အရောင်စုံခြင်းလည်း မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကတိမ
တည် တတ်သော လူကြီးကို သူတို့ ယုံမည်မဟုတ်ဟု တွေးစတင်မျှင်
ရေးချမိရင်း စာစုလေးတစ်ခု အမှတ်ရလို့ ထပ်မံဖော်ပြလိုက်ချင်မိ
တော့သည် -

ရည်ရွယ်ချက်မရှိသူဟာ အတောင်မဲ့ငှက်
လှော်တက်မဲ့ လှေပမာ လိုရာမရောက်နိုင်ပေဘူး။
ရည်ရွယ်ချက် ထားတာ
ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ မကုန်ပါဘူးကွာ။
ရည်ရွယ်ချက် မြင့်မြင့်မားမားထား
ထူးထူးခြားခြား ကြိုးစားစေချင်တယ် သားတို့သမီးတို့ရယ်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် [#ဒီအမောင်](#)
29 June 2017

5% percent

တခါတလေ မိမိဘဝကို ချိန်ခွင်ပေါ်တင်ကြည့်ဘူးပါသလား။ မတင်ရသေးရင် တင်ကြည့်လိုက်ပါ။ မိမိဘက်က အလေးသာ တန်ဖိုးရှိသလား။ တစ်ခြားဘက်က အလေးသာ တန်ဖိုးရှိနေမလား။ တစ်ခြားဘက်က အလေးသာ တန်ဖိုးရှိနေရင်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိမိဘဝအချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးထားတာများခဲ့မှာ အသေအချာပါပဲ။ ပိုနေတဲ့ အားလပ်အချိန်တွေမှာ ဘာတစ်ခုမှ မပြုလုပ်ရင် ဘာတစ်ခုမှလည်း မိမိအတွက် ကျန်ရှိမည်မဟုတ်။ လောက သဘာဝအရ အကောင်းအဆိုးဆိုတာ ဒွန်တွဲလျက်ပါ။ ဒါကြောင့် မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေထဲမှ ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီလည်း ဘယ်လောက် အချိန်တွေကို သုံးစွဲခဲ့သလည်း မေးခွန်းထုတ်စရာတွေပါ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဥပမာ ဆိုရရင်ဖြင့် လူတစ်ယောက်အနာဂတ်ကို ကြည့်မယ်ဆို သူ့အားလပ်ချိန်တွေမှာ သူဘာတွေကို လုပ်နေလဲ ဆိုတာနဲ့ အနာဂတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လို့ သိနိုင်ပါတယ်။ မိမိဘဝအားလပ်ချိန်တွေမှာ ကိုယ့်အတွက် (သို့မဟုတ်) အများအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့် ကောင်းသောအရာ မည့်သည့်အရာမဆို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် နေသင့်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မိမိ နေ့စဉ် လုပ်နေကြ အလုပ်တွေကို ၅% လောက်သာသာ တိုး၍ လုပ်ကိုင်သွားမယ်ဆို အချိန်ကြာလာလို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည့်အခိုက် တော်တော်ခရီးရောက် ခရီးပေါက်နေမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရလဒ်ကောင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခံစားသိမြင်ရမည် ဖြစ်ပြီး ထိုအခါ မိမိကိုယ် မိမိလည်း ကျေနပ်အားကျနေခြင်း ဖြစ်တော့မည်။

"တကယ်တော့ ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ သင်ပါပဲ။ သင့်ရဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာပဲ ရှိတယ်။ ဒါကို သင် မြင်အောင်ကြည့် တတ်ဖို့ ပဲလိုလိမ့်မယ် "

ခေတ်သုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ် စကားတစ်ခု မင်းတတ်မြောက် ရင် ဘာသာရပ်ခြား လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ စကားပြောခွင့်ရလိမ့်မယ်။ ကွန်ပျူတာဆိုတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခု မင်းတတ်မြောက်ရင် ကွန်ပျူတာတိုင်း ကို ဝယ်နိုင်စရာမလိုပဲ အကုန်ကိုင်တွယ်ခွင့်ရလိမ့်မယ်။ ကားမောင်း သည့် ပညာရပ်တစ်ခု မင်းတတ်မြောက်ရင် ကားတိုင်းဝယ်စီးစရာမလိုပဲ ကားတိုင်းကို မင်းမောင်းခွင့် ရနေလိမ့်မယ် စသည်ဖြင့် ပညာရွှေအိုး လူမခိုးတဲ့ ဗျာ။

ဒါကြောင့် မည်သည့်ပညာရပ်နှင့်မဆို ကျွန်တော်တို့တွေဟာ အမြဲတမ်းကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ပညာသမာ အာဘာနတ္ထိ (ပညာနဲ့တူသော အလင်း ရောင်သည်မရှိ) ၊ ပညာ သမံ နတ္ထိ မိတ္တံ (ပညာနှင့်တူသော အဆွေ ခင်ပွန်းမရှိ) စသော အဆိုအမိန့်များလို အတတ်ပညာ အသိပညာ စသည့် မည်သည့်ပညာရပ်တိုင်းဟာ တန်ဖိုးခြင်းယှဉ်ရင် ဘာသာရပ် တစ်ခုပဲ ကွာခြားမယ် တန်ဖိုးခြင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ ကျန်တဲ့ အစိတ် အပိုင်းကတော့ လူတွေရဲ့ သတ်မှတ်ချက် သဘောတွေကြီးသား ဖြစ်ကုန်သည်။ လုပ်ဆောင်ချက် အလုပ်တွေသာ ခြားနားချင် ခြားနား မယ် အလုပ်လုပ်နေကျတဲ့ လူတိုင်းကတော့ တန်ဖိုးရှိကြပါတယ်။

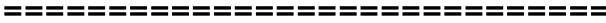
ပညာသာလျှင် လူမျိုးသာမယ် ပညာချာလျှင် လူမျိုးချာမယ် ဟူသော ဆရာကြီးဦးအောင်သင်း၏ စကားစာသားအရဆို လူတစ်ဦး ချင်းဘဝမှာဖြစ်စေ၊ လူမျိုးတစ်ရပ်အနေနဲ့ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတစ်ခုအနေနဲ့ ဖြစ်စေ ပညာမြင့်မှသာလျှင် အနေတင့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ တွေးကြည့်မိလိုက်တယ် **Life is make change** ဆိုတဲ့ ဘဝကို

တိုးတက် ပြောင်းလဲလာသူတွေဟာ သာမန်လူတွေ လုပ်နေကျထက် ပိုလုပ်နေတဲ့ လူတွေမျိုးမှာပဲရှိတယ်။ သူများတွေ စဉ်းစားနေတာထက် ပိုစဉ်းစားကြတယ်။ သူများတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့အရာတွေကိုလဲ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မိမိဘဝတစ်ခု အပေါ်မှာ နေထိုင်ခြင်း နှစ်ခုအနည်းဆုံးရှိကြတယ်။ ၎င်းကိုဆိုလိုသည် မှာ - အားလပ်တဲ့ မိမိကိုယ်ပိုင်အချိန်မှာ ဘဝပြောင်းလဲမှုအတွက် ပညာတစ်ခု (သို့မဟုတ်) တစ်ခုကို ရှာဖွေသင့်ပြီး စားဝတ်နေရေး အတွက်လဲ အချိန်ရသလို ကျားကုတ်ကျားစီး ကြိုးစားလုပ်ကိုင် နေခြင်းမျိုး။ နောက်တစ်ခု မြင်သာအောင် ပြောရမယ်ဆို မိမိ၏ အမိမြေရဲ့ ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်သလို အခြားတိုင်းတစ်ပါး၏ ဘာသာစကား တစ်ခုကိုလည်း ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းမျိုး။ ဒါဆို ဘဝတစ်ခုတည်း ပိုင်ဆိုင်ပေမဲ့ လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရည် နှစ်ခုပိုင်ဆိုင် ထားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ခြားဘာသာရပ် တစ်ခုတတ်မြောက် ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းကလည်း စီးပွားရေးအရ ငွေကြေးအရ လမ်းဖွင့်ပေးခြင်း တစ်မျိုးပင် အမှန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖြည်းဖြည်းခြင်း မိမိဘဝကို ပြောင်းလဲလာဖို့ဆိုရင် အနည်းဆုံး လုပ်နိုင်စွမ်းနှစ်ခုရှိဖို့ သေချာပြီး။ လုပ်နေကြ အလုပ်တွေ ထက် (၅%) တိုးပြီး လုပ်ဖို့လိုအပ်သည်။ ထိုမျှသာ တိုးတက်ပြောင်းလဲ လာခြင်း၏ အသီးအပွင့်ကို စားသုံးရမည်။ အဲ့သလိုမဟုတ် နေခြင်းဆို ပြောင်းလဲခြင်းက သင့်အနားမှာမရှိပေ။ သူညီ၏ တန်ဖိုးကို အခြေခံထား ပြီး တစ်ခုပေါ်လို့ ထလုပ်ရင် တစ်ဆယ်။ နှစ်ခုပေါ်လို့ ထလုပ်ရင် နှစ်ဆယ် စသည့်ဖြင့် ဆတိုးတွေနဲ့ မိမိဘဝကို တန်ဖိုးတတ်လာဖို့ ဆိုတာ အိမ်မှာထိုင်ပြီး ထီးပေါက်ချင်လို့ မရဘူးဖြစ်တော့သည်ဟု တွေးမိ ရေးမိရင်း ။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
12 December 2016

ကျွန်တော် ပုံပြင်ထဲက မျောက်ကြီးမဟုတ်ပါ

ကျန်းမာရေးကြောင့် ဆေးသောက်ရတာကို
ဆေးကြောက်ပြီး မသောက်ဘဲ ဒူးထောက်နေရင်တော့
ဒုက္ခဘဲ ထပ်ရောက်လာမှာပေါ့လေ။

ဒီနှစ်အတွင်း စာရေးသူ ကျန်းမာရေးမကောင်းစဉ် သကာလ
အူတက် ယောင်တယ်ဆိုလို့ ဗိုက်ခွဲပြီး အူတက်ကို ဖြတ်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။
ဖြစ်ချင်တော့ ဗိုက်ခွဲပြီး ပြန်ချုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ချုပ်ရိုးက error တက်ပြီး
မပျောက်နိုင် မပြီးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဒဏ်ရာလေးနဲ့ပဲ ဆေးရုံမှာ
သုံးလေးကြိမ် ပြန်လည် ပြသမှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး စိတ်ရော လူရော
ငွေရော ပင်ပန်းချိန် အခိုက်တန့် မိမိကိုယ်မိမိလည်း စိတ်ညစ် စိတ်ပျက်
ခဲ့ရပါသည်။ ခွဲစိတ်မှုဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းနဲ့ မပြီးမြောက်ပဲ
ထပ်ခါထပ်ခါ ခွဲစိတ် နေရလို့ပါဘဲ။ ဒီလိုနဲ့ -

ကျန်းမာရေး အားမကောင်းသေးရင်တော့ ဆေးတွေက
သောက်နေရဦးမှာပဲ ဗိုက်က ဒဏ်ရာက သက်သာပျောက်ကင်းမှ မရှိ
သေးချိန် ကာလပတ်လုံး ဆေးလိမ်းဆေးထည့် လုပ်နေရသည်။
ဒီဒဏ်ရာကို သုံးခါလောက် ဆေးရုံတက် ပြနေရတော့ ကြောက်လဲ
ကြောက် ရင်လဲနာလို့ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာမှမဆိုချင်
လောက်အောင် ဖြစ်နေမိခဲ့တယ်။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မိမိ
ဗိုက်ဒဏ်ရာကို ဆေးလိမ်းဆေးထည့် နေအခိုက် ခေါင်းထဲကို ပုံပြင်လေး
တစ်ပုဒ်က အတိုင်းမသိ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ငါ့နဲ့များ ပုံပြင်ထဲက
မျောက်ကြီးလိုပါပဲလားလို့ အတွေးတစ်ချက်က ခေါင်းထဲကို စဉ်းစား
စေဖို့ ရောက်လာပါတော့တယ်။ ထို့ကြောင့် ဒီပုံပြင်လေးကို ထပ်မံ၍
ထည့်သွင်းကာ ပြောပြချင်မိပါတယ်။ ပုံပြင်လေးကတော့ -

မျောက်တစ်ကောင်ဟာ သူ့ဗိုက်ကို သစ်ကိုင်းနဲ့ ခြစ်မိလို့ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့တယ်။ မျောက်က သွေးထွက်နေတဲ့ ဒဏ်ရာကို တွေ့သမျှ မျောက်တိုင်း လိုက်လိုက်ပြတယ်။ တစ်ခြား မျောက်တွေက သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပြီး ဒဏ်ရာပျောက်ဖို့ ကုသနည်းတွေ အမျိုးမျိုးပေးကြ တယ်။ မျောက်က သူ့ဒဏ်ရာကို ကိုယ်တိုင်မကုသဘဲ တွေ့တဲ့ မျောက်တိုင်းကို လှစ်လှစ်ပြပြီး သူတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်ခဲ့ တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒဏ်ရာက ရောဂါပိုးဝင်ပြီး မျောက်သေသွား ခဲ့ရ တယ်။ ဒါကို မျောက်အိုတစ်ကောင်က သူက သူ့ကိုယ်သူလုပ်လို့ သေသွားတာလို့ ဆိုတယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့ မျောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ဒဏ်ရာကို တစ်ခြားမျောက်တွေကို တစ်ခါပြောတိုင်း တစ်ခါပြတိုင်း တစ်ခါနာရ တော့သည်အဖြစ်နဲ့ သေဆုံးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အခြားလူကို လိုက်ပြော ပြနေမယ့်အစား ကိုယ်တိုင် ဆိတ်ဆိတ်လေး ကုသနေတာက ပိုကောင်း ပါတယ် တဲ့။

ကျွန်တော်လဲ ပုံပြင်ထဲက မျောက်ကြီးလိုများ ဖြစ်နေမလား။ သိသမျှ ခင်မင်သမျှ မိတ်ဆွေတွေက အနာသက်သာကြောင်း မေးမြန်း လိုက်တိုင်း အနာရဲ့ ဒဏ်ရာအနေအထား အခြေအနေကို ပိုက်လှန်လှန် ပြပြီး ဒီလိုလေးတော့ ကျန်နေသေး၊ ဒဏ်ရာရဲ့ ဘေးနားလေးကများ ယောင်နေသေးလား ထင်ရ၊ မကောင်းတဲ့ အနာရည်လေးများ တစ်မ့်စိမ့် ထွက်နေသလား အောင်းမေ့မိချိန် မိမိအနာက ပိုးများဝင်နေတုန်းလား ပိုးများ ရှိနေသေးလားဆိုပြီး မျောက်ကြီးကို ပြေးပြေးမြင်မိ တွေးမိနေ သည် ဗျာ။

မိမိကိုယ်တိုင်သာ ဂရုစိုက်မှ မရှိနိုင်ရင် သူတစ်ပါးရဲ့ အကြံပေး လမ်းပြမှုတွေဟာ နားထောင်ရုံသက်သက်မျှနဲ့ ဝေဒနာခံစားမှုကို ပျောက်ကင်းနိုင်မည် မဟုတ်။ ဒါကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး အသွားအလာ အစားအသောက် တစ်ကိုယ်ရည် သန့်ရှင်းမှု အစရှိတဲ့ နည်းလမ်းများစွာ

ဖြင့် မိမိ၏ ဒဏ်ရာကို အမြန်ဆုံး ပျောက်ကင်းလာအောင် ကြိုးစား နေရင်း ဟိုအရင်ချိန်တွေကလို ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် သွားနိုင်လာနိုင် စားနိုင်သောက်နိုင်ခြင်းများစွာကို လွမ်းသသနဲ့ လွမ်းဆွတ်တမ်းတ နေမိ ပြန်တော့သည်။ ဒီလိုနဲ့ ရက်မှ လတွေပြောင်းလို့ ကျွန်တော်အဖြစ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲစပြုလို့ လာခဲ့သည်။

မိုးမှောင်တွေ ကျော်လွန်ရင် နေ့ခြည်ဖြာဆင်းလာပါလိမ့်မယ်။
လေမုန်တိုင်းတွေ တိုက်ခတ်လာပြီးရင် လေပြည်လေးညှင်း
တွေ လိုက်လာပါလိမ့်မယ် ဒါက သဘာဝကပေးတဲ့ နိယာမ
တရားတစ်ခု ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ဖို့ကတော့ မိမိရဲ့ ကြိုးစားမှု ဖွဲ့လုံ့လ
ဝီရိယ စိုက်ထုတ်နိုင်မှု (အား) လိုသည်။

ယနေ့မနက် ကောင်းကင်မှာ ထွန်းလင်းနေတဲ့ နေမင်းကြီးကို ဦးမော့ပြီး စိတ်ထဲ တိုးတိုးလေး ရွတ်ဆိုမိလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ကစ တပ်ကုန်ဖွင့် ရွက်ကုန်လွင့်ဖို့ ငါအရောက်လာခဲ့ပြီ ကြုံလာသမျှ ဘေး တွေမရှောင် ရောက်အောင် ငါသွားမည်ဟု ပါးစပ်က စာသံပေသံတွေ ပေးရင်း ဒါနဲ့ပဲ လုပ်ငန်းခွင်ကို စတင် တက်ရောက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက် သည်။ စာပေသမားတို့အတိုင်း လွယ်အိတ်ထဲကို စာအုပ်သုံးအုပ်ထည့် ထမင်းချိုင့်ဆွဲလို့ လုပ်ငန်းခွင် ရုံးကြီးကို လွမ်းရုံတင်မကဘူး။ ရုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရာအားလုံး မြူမှုန်လေးတွေကအစ လွမ်းသသဖြစ်ကာ ရုံးသို့ ဖယ်ရီကားစီးရင်း ပြန်လည်၍ စတင်တက်ရောက်ပါတော့သည်။

မိမိရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဝိုက်ခွဲထားမှုကြောင့် အလုပ်ခွင့် ယူကာ အိမ်မှာ နားနေရတာ တစ်လ ကျော်ကျော်နီးပါးလောက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သက်သာမှုတွေရှိခိုက် လုပ်ငန်းခွင်ကို တက်ရောက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်နေရတာ အဆန်းတကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ရုံးသို့ရောက်ခဲ့ပါပြီ လုပ်ငန်းခွင် မိတ်ဆွေတွေက

ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မေးကြသည်။ သက်သာရဲ့လား၊ ကောင်းသွားပြီလား၊ ယခုထိအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးနှင့် အခန်းအတူ ရှိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေရဲ့ ဂရုစိုက် မေးမြန်းမှုတွေ ကြားရမိပြန်တော့ စိတ်ဘဝတွင် ဝမ်းသာပီတိဝွမ်းဆီထိလို့ နေမိပါတယ်။ တစ်ယောက် တစ်မျိုး မေးမြန်းလာခြင်းအပေါ် ဖြေဆိုမှုတွေ ချုံလိုက်ရင်ဖြင့် ပြောရမယ်ဆို ဒီနေ့ ရုံးတက်ရတာ အင်တာဗျူး မေးတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဒိုင်ခံ ဖြေဆိုနေရသလိုပါပဲ။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ လုပ်ငန်း ခွင်မိသားစု မိတ်ဆွေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ အားလုံးကို မိမိဘက် ကလည်း ချစ်ခင်လေးစားစွာ ရိုသေမိရင်း အထူးကျေးဇူးတင်လျက် ရှိနေ ပြန်တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ မေးမြန်းလာသည့် အထဲမှာ အလုပ်က အစ်ကိုတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ အားရဝမ်း သာစွာဖြင့် -

(ဟာ) ငဲ့ညီ ဒီနေ့ ရုံးပြန်တက်နေပြီပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟုတ်တယ်အစ်ကိုရေ။ ဒါနဲ့ မင်းကျန်းမာရေး ဒဏ်ရာအခြေအနေ သက်သာလာပြီလား မေးတော့။ ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုရေ သက်သာလာ ပါပြီ။ အေး - အေး ကောင်းတယ် ငဲ့ညီ။ ခဏနေပါဦး အစ်ကိုရယ် လူတွေက သက်သာလာပြီးလား မေးတိုင်း သက်သာပါပြီလို့ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ဖြေရတော့လည်း ကြောက်မိပြန်သည်။ (ဟေ) - ငဲ့ညီ ဘာဖြစ်လို့တုန်းက ။ ဒီလိုပါ အစ်ကိုရ - တစ်လပိုင်း လောက်ထဲက အူတက်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ခွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီဒဏ်ရာလေးဟာ ဇွန်လထဲ ရောက်ခဲ့ပြီ ပျောက်မလိုနဲ့ ကောင်းတိုင်း ကျွန်တော် ရုံးတက်ဖြစ်သည်။ အဲ့ဒီ အချိန်တုန်းကလည်း ဖြေလိုက်ရတာ လူတွေရဲ့အမေးကို (သက်သာလာပါပြီ ပေါ့) သိပ်မကြာဘူး ဒဏ်ရာ ပြည်တယ်လို့ ထပ်မံ ဆေးရုံပြ ပြန်ခဲ့ အနားပြန်ယူ ထို့နောက်

သက်သာလာပြီထင်တော့ ရုံးပြန်တက် အဲ့တော့လည်း ဒီအတိုင်း
ဖြေခွဲ နောက်ထပ်ဖြစ်တော့ ပြန်နား ပြန်ပြ ဒီလိုပဲ ပြန်ပြောဖြင့်
ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒဏ်ရာက မပျောက်ပဲ သုံးလေးကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြစ်နေခဲ့
သည်။ ယခုအခါတော့ သက်သာလာပါပြီဆိုတဲ့ စကားအဖြေကို
ပြောင်းဖြေ ချင်မိတော့သည် -- အစ်ကိုရေ။ ဒါနဲ့ မင်းက
ဘယ်လိုပြောင်းဖြေမှာတုန်း ငါ့ညီ ပြောပါဦးကွ။ ဒီလိုပါ ဒဏ်ရာကို
သက်သာလာပြီ လားဆိုရင် (ဒီလိုလေးပါပဲ - ဒီတစ်ခါတော့
လုံးဝကောင်းပါပြီ)လို့ ဖြေချင်တော့သည် ဗျား။ အေးပါ -- ငါ့ညီရေ
မင်းစကားအတိုင်း ဒီလိုလေးပါပဲ ပေါ့ကွာ။

ဒါနဲ့ စကားမစပ် အစ်ကိုရေ ပြောဦးမယ်ဗျ ကျွန်တော့်ကို
ကလေးတွေမွေးဘူးတဲ့ ဗိုက်ကြီးသည် မိန်းမတွေက မြင်ရင်
လှောင်ပြောင်စရာချည်းလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာ တုန်းက ။
ဘယ်လိုဖြစ်ရမလည်း သူတို့ ကလေးတစ်ယောက်လုံး ဗိုက်ကိုခွဲပြီး
ထုတ်ကာ ပြန်ချုပ်တဲ့ သူတို့တောင် တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ သက်သာ
ပျောက်ကင်းတယ်ပေါ့။ နင့်ဟာက (ဒဏ်ရာ) အူတက်လေး ဗိုက်ခွဲဖြတ်
တာက လက်သန်းလောက်လေး ပျောက်ကို မပျောက်နိုင်ဘူး။ တကယ်
ပါဘဲလေ။ နင်မို့ ဖြစ်လည်း ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ ငါတို့လို အကြီးကြီး
ခွဲရတယ်ဆို ဘယ်လိုများနေမလဲ။ သူတို့ ပြောတော့လည်း ဟုတ်လဲ
ဟုတ်ပါ့ ဗျာ -- အစ်ကိုရေ။ မင်းဟာကလည်း ဟုတ်လဲ ဟုတ်တယ်လေး
ငါ့ညီရယ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုရင်း ရယ်မောမိပါတယ်။

ထို့နောက် အမှတ်မထင် သူ့ရင်ထဲက စကားကို ကျွန်တော်
ပြန်ကြားမိတော့ ဝမ်းသာမိပြန်သည်။ ဒါနဲ့ ငါ့ညီ -- မင်းရုံးပြန်တက်တာ
ငါ ဝမ်းသာတယ်ကွ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း -- ကျွန်တော့်ကို ခများတို့
လွမ်းနေလို့လားပေါ့။ လွမ်းရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ငါ့ညီရယ်။ မင်းရုံးပြန်
တက်တော့ ငါလည်း စာပြန် ဖတ်လို့ရပြီပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း --

အစ်ကိုရ။ အော် -- ဒီလိုလေ။ မင်းကျန်းမာရေးကြောင့် အိမ်မှာ အနားယူ နေတော့ ငါလဲ စာမဖတ်ဖြစ်ဘူး။ မင်း အခု ရုံးပြန်တက်တော့ မင်းလွယ် အိတ်ထဲက ပါလာတဲ့ စာအုပ်တွေ ငါ ငှားဖတ်လို့ ရပြန်ပြီလေ။ ဒါကြောင့် ကွ ငဲ့ညီရ။ (အော် - ဒီလိုလား အစ်ကိုက) ဒါမျိုးဆိုတော့လည်း ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ -- အစ်ကိုရေ။ စိတ်ထဲမှာ ထိုစကားကြား လိုက်ရတာ ဒီနေ့ ရုံးပြန်တက်ခြင်းက ဝမ်းသာမူလဲဖြစ်ရ အားလဲရှိရ ဖြစ်မိပြန်သည်။

ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ထိုအစ်ကိုက facebook မှာ ကဗျာလေး တွေ၊ ကောင်းလိုရာ စာတိုလေးတွေ တစ်စတစ်စ တင်တတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက သူ့အလုပ်အားရင် အားသလို စာအုပ်တွေကိုလည်း အမြဲတစေ ငှားရမ်းလာဖတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်တော့်အလုပ်နဲ့ ကျွန်တော် ရှုပ်နေရင်တောင် ကျွန်တော့် အလုပ်စားပွဲပေါ်ရှိ လွယ်အိတ် ထဲက သူ့သဘောရှိရာ စာအုပ်ကို ထုတ်ယူသွား တတ်တော့သည်။ ထိုအခါ လွယ်အိတ်ထဲ စာအုပ်တစ်အုပ် လျော့နေရင် သေချာတယ် ဘယ်သူမှ လိုက်မေးစရာမလိုဘူး ထိုအစ်ကို ယူသွားပြီမှန်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိနိုင်တော့သည်။ ဒီလိုနဲ့ ယနေ့လည်း ကျွန်တော့်ထုံးစံ အရ လွယ်အိတ်ထဲကို ကျွန်တော် ဖတ်လို့ မပြီးသေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရယ်။ ဖတ်ပြီးသား စာအုပ်နှစ်အုပ်ရယ် အမြဲတစေလိုငှာ ကျွန်တော် အလုပ်သွားတိုင်း ထည့်သွားတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါက တော့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းရယ်လို့ စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဆိုရမှာပါပဲ လေ။ လိုအပ်လာသူ စာဖတ်ချင်သူရှိရင် လက်ဆင့်ကမ်းမျှဝေ ပေးဖတ် ခြင်း တစ်မျိုးပင်ဖြစ်အောင် ဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့လည်း ထိုအစ်ကိုရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း။ ငဲ့ညီ -- မင်းလွယ် အိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့စာအုပ်တွေ ဘယ်စာအုပ်တွေ ပါလာတုန်းကွ။ ကဲ -

ကိုယ့်ဆရာ ခများ ဖတ်ချင်တယ်ဆို စာအုပ်သုံးအုပ်တော့ ပါတယ်။ ခများအတွက်ဆို ဖတ်ရတာလည်း မပျင်းရအောင် သဘောလဲတွေ့စေမယ့် စာရေးဆရာ ဦးဘုန်း(ဓာတု)ရဲ့ "တွင်း" ဆိုသည့် စာအုပ်လေး ဖတ်ဗျာ။ ဒီစာအုပ်လေးထဲပါ အကြောင်းအရာလေးတွေကလည်း message ပေးထားတာ သိပ်ကောင်းတယ် ဗျ။ အေး--အေး ဒီစာအုပ် ယူသွားမယ် ညနေ ရုံးဆင်းချိန် ပြန်လာပို့မယ်။ ဟုတ်ကဲ့ပါ -- ယူသွားပါ။ ဒီလိုနဲ့ စာအုပ်လေး ငှားရမ်းကာ သူ့ရုံးခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့လယ် နှစ်နာရီကျော်လောက်လည်း ကျတော့ ကျွန်တော့် အလုပ်စားပွဲကို ပြန်ရောက်လာတော့သည်။ ငါ့ညီရော -- ဒီမှာ မင်းစာအုပ် တဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း ဗျ။ မဖတ်တော့ဘူးလား။ ဘယ်ကသာ ဖတ်တာပေါ့ကွ။ ဆရာဦးဘုန်း(ဓာတု)ရဲ့ ထိုစာအုပ်လေး ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိုင်ဖတ်လိုက်တာ message ကောင်းလေးတွေ လည်းရပြီး စာအုပ်ထဲချာန်ဝင်သွားတာနဲ့ တစ်အုပ်လုံး ပြီးလို့ပြီးသွားမှန်း တောင် မသိလိုက်ပါဘူး။ ဟ -- ဟုတ်လှချည်းလား အစ်ကိုရ။ ဒါဆို ခများ စာဖတ်အားတွေ တက်လာတာပဲ ထင်တယ်။ ဒါတော့ ငါမသိဘူး။ စာအုပ်လေးထဲက စံမမီတဲ့ မန်ကျည်းစေ့လေး အကြောင်းကို ဖတ်မိရင်း ငါသဘောအရမ်းကျတယ် ကွာ။ ဒါပေါ့ အစ်ကိုရ သိပ်ကောင်းတဲ့ ပုံပြင် သာကေ အကြောင်းလေးပါ။

လူတွေက စံမမီလို့ လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ မန်ကျည်းစေ့လေး က နောင်အခါမှာတော့ ရွာအလယ်မှာ စိမ်းစိုပြီး အရိပ်လဲ ရတဲ့ အပင်ကြီးဖြစ်ကာ ရွာရဲ့အလှကိုလည်း ဂုဏ်ဆောင် လေတော့သည်။ သူ့အရိပ် အောက်မှာလည်း အခုတော့ လူအချို့နား ဆော့ကစားလို့ နေကြကုန်ပြီ ဝမ်းနည်း စရာကတော့ စံမမီလို့ တစ်ချိန်က လွှင့်ပစ်ခံလိုက်ရတဲ့

မန်ကျည်းစေ့လေး ဆိုတာကိုတော့ လူတွေက မမှတ်မိ
ကြဘူး။

အေးကွာ -- ငါ့ညီရေ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။

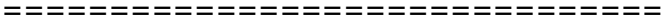
ဒါနဲ့ -- ငါ့ကို နောက်ထပ်တစ်အုပ် ငှားလိုက်ဦးကွ ။ အခုလား
အေးအခုလေ -- ငါ့ညီ။ ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ပြောကြားရင်း -

မိမိရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနှင့် စိတ်နေစိတ်ထားကို ပြောင်းလဲ
တိုးတက်လာစေချင်ရင် မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အားလပ်ရက်အချိန်တွေမှာ
တတ်နိုင်သလောက်အားဖြင့် စာတစ်ပိုဒ် သို့မဟုတ် စာအုပ်တစ်အုပ်မျှ
ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် စာပေကပေးသော ဗဟုသုတနှင့် အတွေ့အကြုံကောင်း
တွေကို မှတ်သားလို့ လေးစားစွာဖြင့် တစ်ထောင့်တစ်နေရာစာဖြစ်ဖြစ်
နိုးဆော်တိုက်တွန်း မိလိုက်သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်
9 June 2017

ဘဝတစ်ခုမှာ ရှိသင့်တဲ့ နေထိုင်နည်း သုံးချက်

ထိုအကြောင်းအရာကို စာရေးသူမှာလည်း အင်တာနက် စာမျက်နှာကနေတစ်ဆင့် ဖတ်မှတ်ခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ခုမှာ ရှိသင့်တဲ့ နေထိုင်နည်း သုံးချက်လေး ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း နှင့် ကောင်းလိုရာ စာပေလေးမို့ သိတန်သလောက် သိရှိရအောင် ယခု စာအုပ်လေးထဲတွင် ပြန်လည် ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်မိတ်ဆွေတို့ကိုလည်း သိစေလိုခြင်းငှာ ထပ်မံ ဖော်ပြ လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝမှာ အတတ်နိုင်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး ဘယ်လို နေထိုင်မှုရှိ သင့်သလဲ မိမိဘဝကို ကျေနပ်နိုင်စွမ်းရှိဖို့အတွက် နေထိုင်နည်း သုံးချက်ရှိသင့်ပါတယ်။ ထိုသည်မှာ -

- (၁) ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရတဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းတယ်။
- (၂) ဟန်ချက်ညီတဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းတယ်။
- (၃) အသိပညာဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းတယ်။

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝဆိုတာကတော့ ရှိတယ်လို့ မဆိုပါဘူး။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် လိုအပ်ချက် တောင်းတချက် ဆန္ဒတွေနဲ့ အဆုံးမသတ် ဖြစ်နေကြရသည်မှာလည်း အမှန်ဧကန်။ ဘဝမှာ တင်းတိမ်ရောင်ရဲနိုင်စွမ်း ရှိခြင်းကတော့ အကောင်းဆုံး ဆုလာဘ်တစ်ခု ပေါ့ဗျာ။

(၁) ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရတဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းတယ်။

စားပါ သောက်ပါ ပျော်ပျော်နေပါ မနက်ဖြန် သေသွားနိုင်တယ်။ ဘဝတိုတိုလေးမှာ စိတ်ညစ်စရာ မှန်သမျှ ဘေးချိတ်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ရမယ်။ ငါးဟင်းစားတဲ့အခါ အရိုးကိုဖယ်ပြီး အသားဟင်းစားရသလိုပဲ။ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်ခြင်းက ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးအရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာမှုကတော့ ကိုယ်ချမ်းသာမှုထက် ပိုကောင်းတယ်။

(၂) ဟန်ချက်ညီတဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းတယ်။

အကောင်းအဆိုး အနိမ့်အမြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတွေနဲ့ မျှတညီညွတ်တဲ့ဘဝဟာ ကောင်းပါတယ်။ ဥပမာတစ်ခုအရ ဂီတတစ်ခုဟာ သံစဉ်အနိမ့်အမြင့်တွေနဲ့ နှစ်လိုဖွယ် ဟန်ချက်ညီ ပေါင်းစပ်မှုကြောင့် ဖြစ်လာသလို ကမ္ဘာလောကြီးဟာလည်း အကောင်းအဆိုး အမှားအမှန်၊ အဖြူအမဲ၊ အပူအအေး၊ အရှေ့အနောက်၊ ဘယ်ညာ၊ အဖိုအမစတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောတရားတွေနဲ့ ဟန်ချက်ညီ ပေါင်းစည်းမှုကြောင့် ရပ်တည်နေတာလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီနည်းအတိုင်း လူ့ဘဝဆိုတာလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောလေးတွေနဲ့ ညီညွတ်စွာ ရှိနေမှ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

(၃) အသိပညာဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ ဘဝဟာကောင်းတယ်။

ဆိုကရေးတီးရဲ့ ကမ္ဘာကျော်စကားတစ်ခုက အသိပညာသည် ကောင်းမြတ်ခြင်း ကောင်းမြတ်ခြင်းသည် အသိပညာလို့ ဆိုပါတယ်။ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘဝဖြစ်ဖို့ အသိဉာဏ်အရာဟာ အရေးကြီးတယ်လို့ လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘဝမှာရှိရမယ့် အရည်အသွေး တစ်ခုကတော့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ခံစားချက်တွေကို နှစ်လိုဖွယ် ပေါင်းစပ်နိုင်ခြင်းပဲတဲ့။

တကယ်တော့ လူ့ဘဝ တန်ဖိုးဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။
ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရမယ်။ ကြုံလာသမျှ အကောင်းအဆိုးတွေကို
အညီအညွတ် စိတ်ထားနိုင်ရမယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက် အသိဉာဏ်
ပညာဆိုတာ ရှိရမယ်။ **တကယ်တော့ ဘဝဟာ သဘာဝရဲ့ လက်ဆောင်
ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းမွန်လှပတဲ့ ဘဝရှင်သန်ခြင်းကတော့ ဉာဏ်ပညာရဲ့
လက်ဆောင်ပါလို့** အရစ္စတိုတယ်ရဲ့ ဒီစကားလေးကတော့ မှတ်သား
စရာပါပဲ။

ဤသို့ကြောင့် ဘဝတစ်ခုဆိုတာ ပျော်ရွှင်ခြင်းရှိမှ အထောက်
အကူပြုတာပါ။ သို့မှသာ လတ်ဆတ်စွာ ရှင်သန်နိုင်မည်။ စကားမစပ်
စွာဖြင့် စကားလက်ဆောင်လေးလည်း ပြန်လည် ဖော်ပြချင်မိသည်။

မိမိ ဘဝကို ချစ်ရင် အချိန်တွေကို တန်ဖိုးထား လေးစားပါ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘဝဆိုတာ အချိန်တွေပေါ်မှာ
အမှီပြု နေထိုင်နေလို့ပါပဲ။

အားလုံးကိုလေးစားလျက် #ဒီအမောင်

21 December 2016

တရားသူကြီး

ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတိုလေး တစ်ပုဒ်ပါ။ (၁၉၀၀) နောက်ပိုင်း အမေရိကန်မှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်။ ကပ်ရောဂါကျနေချိန် ငတ်မွတ်ဘေး ကျရောက်နေချိန် ငတ်မွတ်လို သေဆုံးတဲ့ လူအများကြီးဖြစ်နေချိန်။ သုညဒီဂရီအောက် အအေးလွန်နေ့တစ်နေ့မှာ တရားရုံးတော်မှာ အဘွားအိုတစ်ယောက်ရဲ့ "ပေါင်မုန့်ခိုးမှု" ကို ကြားနာစစ်ဆေးချိန်ဖြစ်တယ်။

ပေါင်မုန့်ဆိုင်ရှင် တရားလိုက လျှောက်လဲပြီးတဲ့နောက် ပေါင်မုန့်ခိုးတဲ့ အဘွားအိုကို စစ်ဆေးတယ်။ အဘွားအိုက --- (သူ့ရဲ့သမီးဟာ အရမ်းကိုဖျားနေတယ်။ သူ့ရဲ့ မြေးမလေးဟာ ငတ်ပြတ်ခြင်းနဲ့ သေရတော့မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့သားမက်ဟာ သူတို့အားလုံးကို စွန့်ပြီးထွက်သွားလို့) လို့ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က နောက်နှောင်ဒီလို မဖြစ်အောင် စံနမူနာအဖြစ် အဘွားအိုကို အပြစ်ပေးကို ပေးမှဖြစ်မယ်လို့ လျှောက်လဲတယ်။ တရားသူကြီးဟာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို ချလိုက်တယ်။ ဒီအဘွားအိုကို သူ့စီရင်ချက်အပြစ် မချချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တရားဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူ့မှာရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိဘူး။ ဒီတော့ တရားသူကြီးက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီအမှုကို ရှောင်လွှဲလို့မရပါဘူး။ တရားဥပဒေဟာ တရားဥပဒေပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဘွားအိုကို ၄၄(၁၀) ဒေါ်လာ ဒဏ်ရိုက်ဖို့ စီရင်ချက်ချလိုက်တယ်။

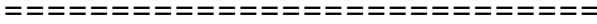
သူပြောပြီးတာနဲ့ သူ့ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ငွေ(၁၀) ဒေါ်လာ တန်တစ်ရွက်ကို သူ့ဦးထုပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ် ပြီးတော့ အမှုစီရင်တာ ကို လာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်အားလုံးကို တစ်ယောက် ငါးဆယ်ဆင့်စီ ဒဏ်ရိုက်ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ နေထိုင်တဲ့ ဟောဒီမြို့လေးမှာ "မြေလေး" မသေအောင် ပေါင်မုန့်ခိုးစားရတဲ့ အဆင့်ထိအောင် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးနေပါပြီ။ မြို့အုပ်မင်း ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ယောက် ဆင့်(၅၀)စီ ကောက်ပေးပါ။ မြို့အုပ်မင်းလည်း ထည့်ပေးပါ။ အကုန် ကောက်ပြီးရင် ရသမျှ ငွေကို တရားခံအဘွားအိုကို ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ အဘွားအိုဟာ တရားရုံးထက်က ပြန်ထွက်သွားတဲ့အခါ (၄၂)ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်(၅၀) ရသွားပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ပေါင်မုန့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဆင့်(၅၀)လည်း ပါသွားပါတယ်။ အဘွားအို ထွက်သွားပြီး တာနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရော ပရိသတ်တွေပါ ပြီးရှင်ရယ်မောလို့ မတ်တတ် ရပ်လက်ခုပ်တီးပြီး တရားသူကြီးကို သြဘာပေးကြတော့တယ်တဲ့။
(ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ)။

စာဖတ်သူမိတ်ဆွေတို့ရော ဘယ်လို သဘောမျိုး ခံစားလိုက်ရပါ သလဲ။ သင့်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ရာကြောင့် လူတစ်ယောက် မသေအောင် ပေါင်မုန့်ခိုးစားရတဲ့ အဆင့်ထိအောင် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးနေပြီးလား။ ပြေးမကြည့်ပဲ အရင်တွေ့ကြည့် လိုက်စမ်းပါဦးလို့ -- စာရေးသူမှ ပြန်လည် ကိုးကားမှု ဝေလိုက်ပါတော့ သည်ဗျား။

အားလုံးကိုလေးစားလျက် #ဒီအမောင်
5 June 2017

မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထား လေးစားတတ်ပါ

တစ်ချို့လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချီးမွမ်းရကောင်းမှန်းမသိ မိမိ၏ ပြုမူကောင်း ဆောင်ရွက်နိုင်မှုအပေါ် လေးစားရကောင်းမှန်း မသိ တော့ သူတစ်ပါး၏ လုပ်ဆောင်ချက်အပေါ် ချီးမွမ်းရကောင်းခြင်းဆိုတာ ပိုလို့တောင် အားနည်းသွားရပါတော့သည်။ ယင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို လေးစားတန်ဖိုးထားတတ်သော သူသည် သူတစ်ပါးအပေါ်လည်း လေးစားတန်ဖိုး ထားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမဟုတ် မိမိကိုယ်ကို လေးစားတန်ဖိုး မထားတတ်သူသည် သူတစ်ပါးအပေါ် လည်း လေးစားတန်ဖိုးထားရကောင်းမှန် မသိပေ။

လူတိုင်းသည် ပင်ကိုစွမ်းရည် ကိုယ်စီကိုယ်ငှာ ရှိကြကုန်သည်။ ဤနေရာ ဤကိစ္စ အသုံးမကျသော်လည်း အခြားတစ်နေရာ အခြားကိစ္စ တစ်ခုမှာ သူသည် အသုံးဝင်ပေလိမ့်မည်။ ဆိုလိုသည်မှာ လူတိုင်း စွမ်းရည်ရှိသည်။ ခက်နေသည်မှာ မိမိ၌ တန်ရာတန်ရာ စွမ်းရည်ရှိ ကြောင်း သိသူ အလွန်ပင်နည်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အချို့ကမူ မိမိ၌ စွမ်းရည်ရှိမှန်းပင် မသိကြချေ။ သိပြီးလျှင်လည်း မိမိ၏ စွမ်းရည်ကို မိမိကပင် အထင်သေးသဖြင့် အပိုင်းအစကလေးမျှကိုသာ အသုံးပြု သွားကြသည်။

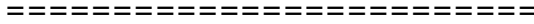
မိမိ၏စွမ်းရည်ကို ကောင်းစွာထုတ်ယူသုံးစွဲသူတို့သည် မိမိတို့ ၏ ဘဝ၌ အောင်မြင်ကြသည်။ ဥပမာဆိုကြပါစို့ အသက်ကြီးခါမှ ကကြီး ခခွေးမှစ၍ သင်ကြားရသော ရဟန်းကြီးကို သူ့ဆရာက ငရုတ် ကျည်ပွေ့ အတက်ပေါက်ချင်ပေါက်မယ်။ မင်းကတော့ စာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု အပြောခံခဲ့ရာမှ မနားမနေကြိုးစားသဖြင့် စာတတ်ရုံမျှ မက ကျမ်းပြု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်ဆိုသော ဦးကျည်ပွေ့ အကြောင်းကို အများသိကြသည်။

မျက်မမြင်၊ ဆွံ့အ နားမကြားဖြစ်နေသော ဒုက္ခိတမလေး ဟဲလင်ကဲလာသည် နောက်ဆုံး၌ ကမဏ္ဍာကျော်စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်လာပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာလိုသူတိုင်းသည် မိမိ၏ စွမ်းရည်ကိုသိရှိကာ ထိုစွမ်းရည်ကို ထက်မြတ်အောင် ပြုစုပြီးလျှင် ထုတ်ယူ၍ အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင် သုံးစွဲတတ်ဖို့လိုသည်။ ထိုသို့ သုံးစွဲတတ်ရန် မိမိက ဝီရိယကို အစွမ်းကုန်ထုတ်ရပေမည်ဟု စာရေးသူ မှ မိတ်ဆွေတို့ကိုလည်း ထပ်မံသိရှိအောင် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် စာကောင်း ပေကောင်းလေးများထဲမှ အနည်းငယ် ကောက်နုတ် ဖော်ပြ မှုဝေပေး လိုက်ချင်ဖြစ်သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**
5 June 2017

အကောင်းဆုံး စိတ်ညစ်ပျောက်စေ

ဟန်ဂေရီနိုင်ငံသား ပြဇာတ်ဆရာကြီး ဖရင့်မော်လ်နားက ပြောပြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်ငါးဆယ်က သူ့ဖခင်ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို သူတစ်သက်မေ့မည် မဟုတ်ကြောင်း ထိုစကား၌ ပါသော ဩဝါဒအတိုင်းနေလာခဲ့ကြောင်း။

မော်လ်နားသည် ဘူဒါပက်မြို့ တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေသင် ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်အတွင်း သူစာမေးပွဲကျသည်။ စာမေးပွဲကျသဖြင့် စိတ်ညစ်သည်။ စိတ်ညစ်သဖြင့် စိတ်ညစ်ပြေပျောက်စေရန် အရက် သောက်သည်။ သူ့အရက်သောက်ခိုက်မှာပင် သူ့ဖခင်ဆရာဝန်ကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည်။ အရက်ပုလင်းကိုပါ ပက်ပင်းတွေ့ သောကြောင့် သူဝန်ခံလေတော့သည်။

သူ့ဖခင်ကြီးက မင်းစိတ်ညစ်လို့အရက်သောက်တယ် ဆိုတာ ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းအရက်သောက်တော့ စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သလား။ အရက်ဖြစ်ဖြစ် တခြားဆေးဝါးဖြစ်ဖြစ် သောက်စားကြ တာဟာ လက်ငင်းလောကကြီးက ထွက်ပေါက်ရှာချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ပေါ့။ လက်ငင်းလက်တွေ့မှာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရောက်လို့ စိတ်ဖြေ ပျောက်ပါစေဆိုပြီး သောက်ကြစားကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မူးယစ် ဆေးဝါးမှ တကယ်တမ်း စိတ်မပြေပျောက်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း စိတ်ပြေပျောက်တဲ့ အကောင်းဆုံးဆေးဝါးတစ်မျိုးကို ငါ မင်းကိုညွှန် လိုက်မယ် ဟုဆိုသည်။

မော်လ်နားက သူ့ဖခင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးက အကောင်းဆုံး စိတ်ညစ်ပျောက်စေဆိုတာ (အလုပ်ပဲကွ အလုပ်ပဲ) ဟုပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။

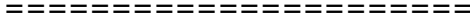
ကျုပ်အဖေရဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ပထမတော့ အလုပ် ကိစ္စကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရတာ မလွယ်လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖွဲ့နဲ့လုပ်တော့ အလုပ်ထဲမှာ အပြည့်အဝ စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ အလုပ်စွဲတယ်ဆိုတာ ဘိန်းစွဲတာလိုပဲ ဆိုပါတော့။ ဘိန်းစွဲတာကတော့ လူ့ဘဝပျက်စီးတယ်။ အလုပ်စွဲတာက စိတ်ချမ်းသာတယ်။ လူ့ဘဝမှာ တိုးတက်အောင်မြင် တယ်။ စိတ်ညစ်ပျောက်စေဟာ အလုပ်ပဲ ဘယ်ဆေးဝါး ဘယ်အိပ်ဆေး ကမှ သူ့ကိုမမီဘူး။

လူ့ဘဝ၌ ကြုံတွေ့ရသော မနှစ်သက်ဖွယ် လောကဓံ အဖြစ်အပျက်တို့အတွက် ကုစားရာ၌ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခြင်းဖြင့် မကုစားနိုင် ဖွပ်သည်ထက် ညစ်ရုံသာရှိမည်။ အလုပ်၌အာရုံစိုက်ခြင်းဖြင့် သောကကင်းဝေးမှုရစေခြင်းသည် ဖွပ်လေသစ်လေ ဖြစ်တော့သည်ဟု စာရေးသူမှ မိတ်ဆွေများဖို့ ကောင်းလိုရာလေးများ ပြန်လည်ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးလိုက် ပါတော့သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**
28 July 2017

ဖွန်းရှည်ရှည်နဲ့ ဆန်ပြုတ်အိုး

ရှေးက တောတစ်ခုရှိ ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲမှာ တောရမိုပိုး တရားရှာနေကြတဲ့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ တစ်နေ့မှာတော့ တပည့် လုပ်တဲ့သူက သူ့ဆရာ အရှင်ကိုမေးတယ်တဲ့။ ဆရာအရှင် လောကမှာ နေထိုင်ခြင်းမှာ ဘယ်သို့သော နေထိုင်ခြင်းက ကောင်းမွန် သင့်မြတ် ပါသလဲ။

ဒီတော့ သူ့ဆရာအရှင်က ဂူနံရံကို အခန်း(၂)ခန်း ဖြစ်အောင် တန်ခိုးနဲ့ ဖန်တီးလိုက်တယ်တဲ့။ ပထမ အခန်းကို ဖွင့်ပြတော့ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူ နေတဲ့ ဆန်ပြုတ်အိုးကြီး တစ်လုံးကို လူတစ်စုက ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းထိုင်နေကြတယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ တစ်လံလောက်ရှိတဲ့ ဖွန်းတစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားကြတယ် တဲ့။ လူတွေက အဲဒီဖွန်းရှည်ကြီးနဲ့ ဆန်ပြုတ်အိုးကို ခပ်လိုက် သောက် မယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲကို ထည့်ပြန်တော့လည်း ဖွန်းကရှည်ပြီး ပါးစပ်ထဲကို မဝင်ဘဲ ဖိတ်သွားလိုက်နဲ့ လူတွေက ပိန်ချုံးပြီး စိတ်သောကတွေ ရောက်နေ ကြတယ်တဲ့။

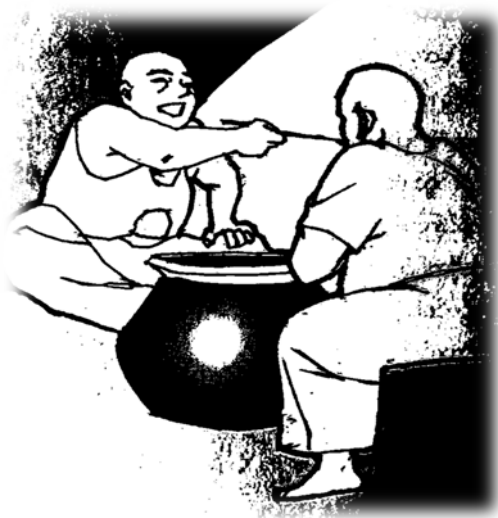
အဲဒီအခါ ဆရာသခင်က ငါ့တပည့် ဒါကိုသေသေချာချာ ကြည့်ထားဆိုပြီး နောက်အခန်း တစ်ခန်းကို ဖွင့်ပြတယ်။ အဲဒီ ဒုတိယ အခန်းမှာလည်း ဒီဆန်ပြုတ်အိုးပဲ ဒီလူတွေပဲ ဒီဖွန်းရှည်နဲ့ပဲ။ ကွာခြား တာ တစ်ခုက လူအားလုံးဟာ ဝဝဖြိုးဖြိုး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေကြ တယ်တဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖွန်းရှည်ရှည်နဲ့ ဆန်ပြုတ်အိုးကို ခပ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်က လူကို အပြန်အလှန် တိုက်နေကြလို့ပေါ့။

(ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ)

မိတ်ဆွေတို့ရော ဖတ်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ တကယ်တော့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ဝေမျှခြင်းသည်သာ လူဘောင် လူလောကကို စည်ပင်ဝဖြိုး စေသည်သာ အမှန်ဧကန် ဖြစ်သည်။ ငါဆိုသည့် အတ္တစိတ် လွန်ကဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တို့မည်သည် ဆင်းရဲခြင်းသို့သာ ဦးဆောင်စေသည်။ စင်စစ် ချမ်းသာ သုခကိုလည်း မရရှိနိုင်ဖြစ်သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**

4 June 2017

တန်ဖိုးရှိ မိတ်ဆွေ

ဘဝမှာ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းဆိုတာ တစ်ခါ ပေါင်းရုံနဲ့
မပြီးဘူး။ ပေါင်းလေ ကောင်းလေး ဖြစ်ရမယ်။ ထိုနည်း
တူစွာ စာကောင်းပေကောင်းဆိုတာ တစ်ခါ ဖတ်ရုံနဲ့
မပြီးဘူး။ ဖတ်လေ မှတ်လေ မြတ်လေ ဖြစ်ရပေမည်။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီးနောက် အလုပ်ကိုယ်စီ တာဝန်ကိုယ်စီ
ကျေမွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရတာချည်းပါပဲ။ တာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေကို
ရှောင်လွှဲပြီး နေထိုင်ခြင်းဟာ လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်ပေ။ လူတိုင်းဟာ
သူ့နေရာနှင့်သူ အသုံးဝင်ကြပါသည်။ အသုံးမဝင်ဘူး လို့ဆိုတာဟာ
ဒေါသဖြစ်ခိုက် သာမန်ပြောရုံ စကားသက်သက်မျှ ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်
မှာ အသုံးမဝင်ဦးထားတော့ ကျန်တစ်ဘက်မှာ သေချာပေါက် အသုံးဝင်
ပေလိမ့်မည်။ အဆိုးအကောင်းကိုမျှ မိမိဘာသာ စမ်းသပ်စစ်ဆေး
ဝေဖန်နိုင်ဖို့ လိုအပ်သည်။ ထို့ပြင် ဘဝတစ်ခုဟာ ပတ်ဝန်းကျင် နှင့်
ရှောင်ဖယ် ကွေကွင်းလို့ မရနိုင်ပေ။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် လူမှုပေါင်း
သင်းဆက်ဆံရေးသည်လည်း အဓိကကျသည့် အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုဖြင့်
အရေးကြီးပါဝင် ပတ်သက်နေသည်မှာလည်း မလွဲပေ။ မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်
၌ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတို့ ပေါများခြင်း ရှိခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ်ပါး
ဖြစ်ပေသည်။

ရိုင်းပင်းကူညီခြင်း ဝေဖန်ထောက်ပြ လမ်းညွှန်ခြင်း အဆိုး
အကောင်းတို့၏ အကြောင်းတရားအချို့ကို မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း
တို့က ပေးစွမ်းနိုင်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်ဖို့
ကြိုးစားအားထုတ် ကျင့်သုံးရမည်ဖြစ်သည်။ သူက ကောင်းပြီး ကိုယ်က
မကောင်းရင်လည်း မိတ်ဆွေကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ မိတ်ကောင်း

ဆွေကောင်းဆိုသည်မှာ သူ့အကျိုး၊ ကိုယ့်အကျိုးကို မျှမျှတတ အပြန်အလှန် မေတ္တာ၊ စေတနာရှေ့ထားက ဖေးမကူညီ နားလည်စွာ ဆောင်ရွက်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင် ကောင်းလိုရာလေးများ ဆောင်ရွက်ထားရှိမှု အပေါ်၌ ချီးမွမ်းစကား အားပေးစကားလည်း ဆိုသင့်ပေသည်။ ထိုသို့ ပြုမူပြောဆို ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းသည် လူမှုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတွင် မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ပို၍အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်စေသည်။ စကားစာသား အချို့ကိုလည်း မှတ်ရမိပြန်သည်။

အပေါင်းအသင်း ဆိုတာ
(ပေါင်း) ရင် (သင်း) တာပဲ။
ကောင်းတဲ့ လူနဲ့ပေါင်းရင် ကောင်းတဲ့ရနံ့သင်းသလို။
မကောင်းတဲ့ လူနဲ့ပေါင်းရင် မကောင်းတဲ့ ရနံ့သင်းမယ်။
အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တတ်သလို
အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက်တတ်တယ်။
ဒါကြောင့် အပေါင်းအသင်းကြောင့် ဂုဏ်တတ်ပါစေ
အပေါင်းအသင်းကြောင့် ဂုဏ်မပျက်ပါစေနဲ့ ဆိုသလို

ကိုယ်ကိုတိုင်ကလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့လိုအပ်သလို မိမိဘဝအတွက် မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း တွေကိုလည်း ရွေးချယ်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတတ်ဖို့ လိုအပ် ပေသည်။

အလားတူစွာဖြင့် စာကောင်းပေကောင်းဆိုတာ တစ်ခါ ဖတ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ဖတ်လေ မှတ်လေ မြတ်လေဆိုသည့်အတိုင်း အပြင်လောက တွင် စာအုပ်စာပေကောင်းများစွာ ရှိတန်သလောက် ရှိသော်လည်း စာရေးသူမှ ဆရာတော်အချို့၏ စာပေတွေကိုသာ လမ်းညွှန်မိချင် ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမွန်သည့် ဆောင်ရွက်ချက်များအပေါ်

လုပ်နေကြ အလုပ်တွေကို စွဲမြဲစွာ လုပ်နေခွင့်ရခြင်းသည် ထိုအလုပ်၌ နှစ်သက်ပျော်ရွှင်ခြင်း ရှိနေတော့သည်။ ထိုအခါ ပင်ပန်းသည်ဟု မိမိ စိတ်တွင် မခံစားရပေ။ ထိုအလုပ်၌သာ မွေ့ရော်နေတော့သည်။ ယခု တွင် စာရေးသူ စာဖတ်စဉ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သတိရမိပြန် တော့ သည်။ ထိုစာအုပ်သည် ဆရာတော်ရှင်ဆန္ဒာဓိက၏ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေး တိုးတက်လာအောင် မြှင့်တင်ပေးသည့် စာအုပ်ပင် ဖြစ်တော့ သည်။

ထိုအချိန်အခါတွင် တစ်ခြားသော စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထု ဆောင်းပါးများ တစ်အုပ်တစ်လေမျှ မဖတ်ဘူးသေးခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်တွေတုန်းက လက်ဆွဲစာအုပ် အသေး စားလေးတွေကိုပင် အိတ်ဆောင်ထားကာ သွားလေရာ ယူဆောင်တတ် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဆရာတော်ဦးဇောတိက၊ ဆရာတော်အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေန္တယ်အင်းမ) ဆရာတော်တို့၏ စာပေများကို လွန်စွာမှ ကြည်ညို နှစ်သက်မိတော့သည်။ ဆရာတော်တို့၏ ဆုံးမစာပေ အရေးအသား တို့ကို ဖတ်လိုက်ရတိုင်း စာဖတ်ခွင့်ရတိုင်း စိတ်နှလုံးတွင် ငြိမ်းအေး ပြေပြစ်သွားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်တို့၏ စာပေများ ဖတ်ရှုဖူးသော စာဖတ်မိတ်ဆွေများလည်း မိမိနှင့်တကွ ထိုနည်းတူစွာ ခံစားရ လိမ့်မည်လို့ အနီးစပ်ဆုံး ပြောကြားနိုင်တော့သည်။

ထိုဆုံးမစာပေတို့သည် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို မြှင့်တင်ပေး သည့်အပြင် စိတ်နေစိတ်ထားကိုပါ နူးညံ့သိမ်မွေ့စေပြီး နားလည်မှု စာနာထောက်ထားမှုတွေကိုပါ ပေးစွမ်းနိုင်သည့်အပြင် ဆရာတော်တို့၏ ဆုံးမစာပေ အရေးအသားတို့သည် ဖတ်ရှုသူအဖို့ ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ မှတ်သား လိုက်နာဖွယ် ကောင်းလှတော့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်တို့၏ ဤဆုံးမစာပေတို့သည် စိတ်စဉ်ကို ငြိမ်းအေးလွယ်

သော စာများလည်း ဖြစ်စေတော့သည်။ ထိုမျှသော စာကောင်း ပေကောင်းတို့သည် တစ်ခါ ဖတ်ရုံနဲ့ မပြီး ဖတ်လေ မှတ်လေ မြတ်လေ တိုင်တိုင် ဖြစ်ရလေတော့သည်ဟု တွေးမိ ရေးမိရင်း -

(အသိ)ရှာရင် (အသာ)ရှိတယ် ဆိုသည့် စကားလို မိမိဘဝ အတွက် စာအုပ်စာပေကောင်းတွေမှ ရရှိနိုင်သည့် စာပေ အတွေ့အကြုံ အသိတွေနှင့် အခြားသော မိမိဘဝ ဖြတ်သန်းလာခြင်း အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများစွာကို အသာရှိအောင် အသိရှာဖွေ မှတ်ယူသင့်ပေသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း (မသိမသာ) ဟူသော စကားလို မသိတဲ့သူ တွေရဲ့ ဘဝဟာ "မသာယာ" ဘူးတဲ့ ဒါကြောင့် တတ်သိပညာခေတ်မှာ ပညာများများတတ်မှ များများတတ်သိ ပညာရှိမှ ဘဝလမ်း ဖြတ်သန်း တီထွင် အောင်ပွဲဆင်နိုင်ဖို့ အစဉ်ကြိုးစား အသိရှာထိုက်ပေတော့သည်။

ဤမျှ ရေးသားနေစဉ် စာရေးသူ အတွေးထဲကို "ချီးမွမ်းခြင်း" ဟူသော အကြောင်းအရာလေး တစ်ခုထပ်ဆင့် ဝင်ရောက်လာတော့ သည်။ ဆက်လက်၍ အနည်းငယ်မျှ ပြန်လည် မှူဝေလိုက်ပါသည်။

" ဘဝမှာ အရင်းအနှီး နည်းနည်းနဲ့ အမြတ်များများရတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ အဲ့ဒါဟာ ချီးမွမ်းခြင်း အားပေး စကားပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည် "

မည်သို့မည်ပုံကို ချီးမွမ်းအားပေးစကား ပြောသင့်သလဲ ဆိုတာ တော့ အတွင်းကျကျ ဖော်ပြရန်ပင် မလိုခြင်းကြောင့် ချီးမွမ်းသင့်တာကို ချီးမွမ်းပြီး။ အားပေး သင့်သောသူကို အားပေးစကားပြောနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီး လိုအပ်ပါသည်။ ထိုအရာကို ကိုယ်တိုင်ကပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ် လို့ ကောင်းသည့်အရာမို့ပါ။ ထိုစကားခွန်အားတွေကို လူတိုင်းလုပ်နိုင် တယ် ပြောပေးနိုင်တယ်လို့ သင် ထင်နေပါသလား။ (**ဒီလိုထင်ရင် တော့ သင်အတွေး မှားနေတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်**) ဘာလို့လဲဆိုတော့

စိတ်ရင်းစိတ်ကောင်း မှန်ကန်ရိုးသားစွာဖြင့် ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောဆိုနိုင်ဖို့ဆိုတာ လူတိုင်း မလုပ်နိုင်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် တွေးကြည့်စေချင်မိသည်။

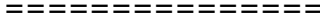
အတတ်နိုင်ဆုံး သင်နဲ့တွေ့တဲ့ လူတွေကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပါ။ သင်တွေ့ရတဲ့ လူတိုင်းဟာ ခက်ခက်ခဲခဲတိုက်ပွဲ ဝင်နေရတဲ့ လူချည်းပဲဟူ၍ မှန်သည်။ လူတိုင်းလိုပင် သူတို့၏ မျှော်လင့်ချင်းတွေ စိတ်ကူးယဉ် အိမ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည့် စွမ်းအား တွေ့ရရှိရန် အားပေးစကား စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်စကားတွေ လိုအပ်နေ ပါသည်။ ချီးမွမ်းစကား အားပေးစကားသည် လူ၏ နှလုံးသားအတွက် နေရောင်ခြယ်နှင့် တူသည်။ ချီးမွမ်းစကား မကြားရပဲ နှလုံးသားသစ်ပင် မရှင်သန်နိုင်။ ပွင့်လန်းဝေဆာခြင်း မရှိနိုင်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တွေသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြစ်တင်မှု ဝေဖန်မှုတွေ လွယ်လင့်တကူ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သာ အပြန်အလှန် ညှိုးနွမ်းအောင် ဖန်းတီးနေကြသည်။ ဒါတွေကို အထူးဂရုစိုက် ရှောင်ကျဉ်းရင်း မိမိပတ်ဝန်းကျင်နှင့်အမျှ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း သူငယ်ချင်းကောင်းများ တိုးပွားကြပါစေကွယ်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် #ဒီအမောင်

11 April 2017

မည်သို့ ဧည့်သည်

ဧည့်သည် ဆိုတဲ့ စကားဟာ အခိုက်အတန့်သဘော ခဏလာ ပြီး ခဏနှင့် ပြန်သွားမယ့်သဘော အမြဲထားရမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောတွေကို ဖော်ညွှန်းတဲ့ စကားပါ။

လောကမှာ ဧည့်သည်အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ အရိပ်နေပြီး အခက် ချိုးသွားတဲ့ ဧည့်သည်၊ ကျေးဇူးသိ အကျိုးဆောင် ချမ်းသာအောင် ရွက်ဆောင် တတ်တဲ့ ဧည့်သည်၊ အလိုက်သိတဲ့ ဧည့်သည်၊ အလိုက်မသိတဲ့ ဧည့်သည်၊ အားနာတတ်တဲ့ ဧည့်သည်၊ ကြွားဝါတတ်တဲ့ ဧည့်သည် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးပါပဲ။

လောကကြီးက ဇရပ်နှင့်တူတယ် သတ္တဝါတွေကတော့ ဇရပ် ပေါ်မှာ ခေတ္တခဏ လာရောက်တည်းခိုကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေနှင့် တူတယ် စဉ်းစားကြည့်ရင် မိမိသည်ပင်လျှင် လောကကြီးရဲ့ ဧည့်သည် ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခဏလာပြီး ခဏနေ အချိန်တန်တော့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားရမှာမို့လို့ပါ။ တကယ်တော့ မိမိမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သက်ရှိအားလုံးဟာ ဧည့်သည်တွေပါ။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရောက် လာကြပြီး တွေ့ကြ ဆုံကြ ဒီလိုနဲ့ အကြောင်းကုန်တော့ အားလုံးခွဲခွါ သွားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အားလုံးဟာ ကံကြောင့်ပဲ ပေါင်းစုံ ခွဲခွာနေကြတဲ့ ကာလမှာ မိမိဘဝကို ချစ်ရင် မိမိရဲ့အချိန်တွေကို တန်ဖိုးထားလေးစား တတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဘဝကတိုပါတယ် လက်တွေ့ ကောင်းတဲ့အချက် တွေ ပြုလုပ်ပေးကမ်းနိုင်စွမ်းရှိရင် လောကမှာ ရှင်သန်နေထိုင်ခွင့် ရနေသမျှ တစ်ရက်တိုင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခွင့်ရနေနိုင်ပါတယ်။

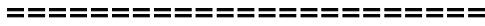
အဲ့သလို မနက်ဖြန်တစ်ရက်ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ခွင့်ရပြီး ကျေနပ်နေသူအများကလဲ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းသွားလာရင်း နေဝင်ခြင်းနိယာမကို ကုန်ဆုံးကြပါတယ်။ တစ်ချို့လူတွေကလည်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဆိုတာနဲ့ပဲ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရွှေငွေတို့ကို မြင်နေတတ်ကြပြန်တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာမှ အထမြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မိမိရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ဂရုဏာ၊ တတ်သိပညာ၊ နားလည်ပေးမှု စာနာပေးမှု စသည့် အခြေခံလူ့ကျင့်ဝတ်ထဲကလဲ ပေးကမ်းထမြောက်နိုင်ပါတယ်။

မြင်သာအောင် ဥပမာပြု ရရင်ဖြင့် **FaceBook** ဆိုတာ လူတိုင်း သုံးပါတယ်။ မသုံးသူတောင် ခက်ရှားရှားဆိုရမယ်။ သုံးနေရင်း ကုသိုလ်ယူနေသူတွေလည်း များပါသည် ကောင်းလိုရာ အတတ်ပညာ တွေ ကောင်းလိုရာ စာပေတွေ ဝေမျှ (မျှဝေ) ပေးခြင်းဖြင့် ပညာဒါနသဖွယ် ပေးကမ်းနိုင်ပါတယ်ဟု တွေးမိ ရေးမိရင်း။

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**
28 May 2017

ဆရာ၏ တပည့် ဖြစ်ခွင့်ရလိုက်ရင်ဖြင့်

ဘဝမှာ - ဒီလိုနေရင် ဒီလိုပဲဖြစ်မယ်။ ဒီလိုမနေမှ ဒီလိုမနေရမှာ။
စာပဲတွေးတော့ စာပဲလုပ်တော့ စာပဲရတာပေါ့။ အရှေ့ကို လျှောက်ချင်
ရင် ရပ်နေသူ၏ အနောက်မှာတော့ လမ်းလျှောက်ဖို့ ရပ်စောင့်မနေပါနဲ့။
(ဘာမှ ထူးမည်မဟုတ်) မိမိကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေအတွက် အရေးကြီးတာ
က အရေးမကြီးတာတွေကို အရေးတကြီးမလုပ်မိဖို့ပါပဲ။ အရေးမကြီးတာ
တွေကို အရေးကြီးသယောင်ယောင် လုပ်နေမိခြင်းသည် ကိုယ့်ဘဝထဲ
က အချိန်တွေကို အလကား ဝါးမြိုတိုက်စားနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ယနေ့ ဆရာကြီးဦးအောင်သင်း၏ " လှလိုက်တာနော် " ရသ
စာပေ စာအုပ်ကောင်းလေး ဖတ်နေစဉ်အခိုက် အတွေးတစ်ချက် ဝင်လာ
ခဲ့ခြင်းအပေါ် တင်ပြလိုက်ပါဦးမည်။ ဆရာကြီး၏ စာအုပ်စာပေကောင်း
များစွာကို ဖတ်ရှုဖူးခဲ့သည့်နောက် စာအုပ်စာပေမှ ပေးသော ဘဝအတွေ့
အကြုံကောင်းတို့သည် မိမိဘဝ၏ ခြေလှမ်းတိုင်းအတွက် အထောက်
အကူပြုလို့နေသည်။ ဖတ်သလောက် အလုံးစုံ မမှတ်မိခြင်းရှိသော်လည်း
ဖတ်မှတ်ထားသင့်သည့် အကြောင်းအရာလေးတွေ နှင့် မိမိလက်လှမ်း
မီသလောက် လက်တွေ့ကျင့်သုံးဖို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းတို့ကိုတော့
အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံး ပုံဖော်နိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး
သည် သက်ရှိထင်ရှား မရှိသော်လည်း ဆရာကြီး၏ စာပေအရေးအသား
တွေမှ ကောင်းမွန်သော အနာဂတ်များ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိအောင် လူငယ်
တွေအပေါ် ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် တိုက်တွန်းချက်လေးတွေကို
သိခွင့်၊ မြင်ခွင့်၊ ကြားသိခွင့်ရခြင်းမှာ အထူးပင် လေးစားမှုအစစ်ဖြစ်
ရိသလေးစား မိရပါတော့သည်။

ယခုစာအုပ်လေးထဲ၌ စာသားစကားလုံးများသည် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်သည့်အပြင် စာဖတ်သူ၏အသက် ထက်ဝက်မက စာသားစကားလုံးများ ဖြစ်ပေတော့သည်။ အကြောင်းအရာများနှင့် စာသားတို့သည် ခုနှစ်သက္ကရာဇ် အနည်းဆုံး ၁၉၆၄ မှ ၁၉၈၅ -၈၇ စသည့် ဆရာကြီး၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများနှင့် သူ၏ စာပေဘဝကို ထင်သာမြင်သာစေပါသည်။ ယခုလို စာအုပ်ထဲက စာသားတွေကိုလည်း ဖတ်ရင်း မှတ်ရင်း ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်လို့ စိတ်ဘဝင်တွင် လေးစားကန်တော့မိနေပြန်သည်။ ဆရာကြီးပြောသလို သူများဘဝကို အရယူချင်ရင် သူတို့ရေးသားသည့် စာတွေကို ဖတ်ပါ။ မိမိဘဝကို အရယူလိုပါက မိမိ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံကို မှတ်ပါလို့ ညွှန်ကြားဆုံးမထားသည်မှာ အမှန်စင်စစ် လိုက်နာဖွယ်ရာဖြစ်တော့သည်။

ဆရာကြီးဦးအောင်သင်း၏ စာပေဘဝ စာသားစာအုပ်များစွာ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့်နောက် ကျွန်တော် ယောင်ယမ်းစွာ အတွေးတစ်ချက် ဝင်လာမိတော့သည်။ ထိုသည်မှာ လူတစ်ယောက် အသက်ကို နတ်ပြီး ဆရာကြီး၏ သေဆုံးသွားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အသက်ပြန်သွင်းပေးလိုက်ချင်တော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ဆရာကြီးတို့လို လောကကို အလှဆင်မြန်းကြကုန်သော ဆရာ/ဆရာများနှင့် တကွ လူငယ်လူရွယ်တို့ လက်တွဲကာ အနာဂတ်ကို ထွန်းလင်းတောက်ပလာအောင် ဖန်တီးပုံဖော်မိခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ဆရာကြီးဦးအောင်သင်းသာ လက်ရှိကာလအထိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိခဲ့မည်ဆိုပါက မိမိသည် ဆရာကြီး၏ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်မိသည်။ ဆရာကြီး၏ လမ်းညွှန်ဆုံးမမှုအောက်တွင် သင်ကြားမှု ခံယူလျက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ချင်မိတော့သည်မှာ မိမိစိတ်တွင် အတိုင်းမသိ ဖြစ်လှပေသည်။ ထိုအတွေးသည် ဖြစ်နိုင်ခွင့် မရှိသော်လည်း ဆရာကြီး၏ ရေးသားပြုစု ထားခဲ့သည့် စာအုပ်စာပေ အကြောင်းအရာတို့ ဖတ်ရှုခွင့် ရနေခြင်းကြောင့် ထိုအခွင့်အရေးကို ရရှိနေသည်လို့ ရင်ထဲတွင် အတွင်းကျကျ ခံစားနေမိရပါတော့သည်။

စာပေသည် နိုင်ငံ၏ မှတ်တမ်းလည်းဖြစ်သည်။ လမ်းညွှန်လည်း ဖြစ်သည်။ မှတ်တမ်းမရှိ လမ်းညွှန်မရှိသော နိုင်ငံတွင် အနာဂတ်မရှိ ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လူရတနာလေးတွေ ဖြစ်အောင် အလိမ္မာသည် စာတွင်ရှိ၏။ စာကောင်းပေကောင်းတို့ ဖတ်ရာတွင် တစ်ခါဖတ်ရုံ ဖြစ်မပြီး ဖတ်လေ မှတ်လေ မြတ်လေ ဖြစ်ရသည်။

ဆရာကြီးဦးအောင်သင်းက ဤသို့လည်း ဆိုထားသည် - စာသင်ခြင်းဆိုသည်မှာလည်း စိတ်တက်လာအောင် သင်ကြားခြင်းပင် ဖြစ်ရသည်။ စာတတ်ပြီး စိတ်မတက်လာလျှင် ပညာတတ်ပေါ့ကြီး ဖြစ်တတ်သည်လို့ ဆုံးမထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းသော အလေ့ကျင့်ကောင်းမွန်သော အလေ့အထတို့ကို လူတိုင်းလူတိုင်း စောင့်ဆည်းသိမ်းထားသင့်ပေသည်။ ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် များစွာသော ကျမ်းတို့ကို ခရီးသွားရင်း ရေးပြုစီရင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်၌ ယခုခေတ်သမယ ထင်ပေါ် ကျော်စောသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတွင် လယ်တီဆရာတော်သည် ဝီရိယအကြီးမားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ အလုပ်ကို အမြဲလုပ်သူသည် အလုပ်ကိုစွန့်၍ အလုပ်၌ပျော်သဖြင့် မလုပ်ရလျှင် မနေနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေရာ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် လူသတ္တဝါတို့ မှီဝဲသောက်သုံးရန် မကုန်ခမ်းနိုင်သော အလိမ္မာစမ်းရေတွင်းကြီးများနှင့် တူကြလေသည်။

အလိမ္မာစမ်းရေတွင်း ဟူသော တင်စားမှုကလေးကို ကျွန်တော် ဖြင့် တစ်မိမ့်နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ စမ်းရေတွင်းဆိုသည်မှာ အေးမြသည် သာမက ကုန်နိုင်သည်မရှိဘဲ ခပ်ပြီးသောက်သုံးနေရင်းပင် နောက်ထပ် ပြည့်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလားဟု တွေးမိရင်း သုံးသပ်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ဉာဏ်သည် ဓားနှင့် တူသည်။ ဓားသည် သွေးလျှင် ထက်ရိုးထုံးစံ မသွေးပဲပစ်ထားမှ ဓားပျက်ဘဝသို့ ရောက်ရသည်။ သို့သော် သွေးမတတ်သော လူ၏ လက်အောက်တွင် သွေးခံရသော ဓားသည်လည်း ပျက်တတ်ကြောင်း သတိချပ်သင့်ပေသည်။

ကိစ္စများမြောင် လူတို့ဘောင် ဆိုသလို မိမိကြောင့် မီးမလောင် အောင် ကြိုးစားနေထိုင်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အခြားအရာတစ်ခုကြောင့် မီးလောင်လာမှု ရှိသော်ငြားလည်း ထိုင်တွေး ရင်း စိတ်ညစ်နေလို့ ဘာမှမလုပ်ဘူးဆို မိမိအတွက်လည်း ဘာမှမဖြစ် လာသလို အခြားသူတစ်ယောက်ဖို့အတွက်လည်း ဘာမှ အထောက် အကူဖြစ်လာမည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် စကားစာသားတစ်ချို့ကို သတိရမိကာ ရေးချမိပြန်ပါတော့သည်။

ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကို လိုချင်ရင် မပြောင်းလဲရမယ့် အရာတစ်ခု လိုအပ်တယ် အဲ့ဒါ မိမိရဲ့ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင် မပြောင်းလဲဖို့ အရေးကြီးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိမိအတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြတွေဖြစ်တဲ့ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတို့၏ ဆုံးမစကားစာသားတွေက မိမိတို့ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နှင့် အတွေ့အကြုံကို ပိုမိုအားကောင်းလာစေ သည့်အပြင် ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များကိုလည်း သိရှိမှတ်သားခွင့် ရရှိပါ သည်။ ရုပ်ဝတ္ထု ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ တိုးတက်လာမှုနှင့်အညီ စိတ်ပိုင်းဆိုင် ရာတွေ အားကောင်းလာဖို့လည်း အရေးကြီးလိုအပ်သည်မှာ အမှန် ဇကန်ပေ။ ထို့ကြောင့် လူသည်အလုပ်လုပ်ဖို့ မွေးလာသည်။ အလုပ်မ လုပ်ပဲ နေရင်တော့ ဆန်ကုန်မြေလေး ဖြစ်ချေမည်။ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိလှဆိုသလို အလုပ်လုပ်သူတိုင်းသည် တန်ဖိုးခြင်းတူပေသည်။ မည်သည့်အလုပ်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ကောင်းသောအလုပ်ကို ဆိုခြင်းဖြစ် သည်။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ထောင်ကျော်က ဂရိတ်ပညာရှိကြီး Aristotle အရှေ့တိုးတယ်က လူသည် သဘာဝအားဖြင့် သိလိုသော ဆန္ဒရှိသည်ဟု ဆိုဖူးသည်။ လူသည် အရာရာ၌ သိချင်တတ်ချင်စိတ် ရှိသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်လည်း သိလာတတ်လာသည်။ ထိုသို့ကြောင့်ပင် လူ၏နေထိုင်မှု အခြေအနေသည် တိုးတက်လာခဲ့ လေသည်။

လူလူချင်း အမြင်အားဖြင့် တူညီသော်လည်း ဉာဏ်အရည် အချင်း၌ ကွာခြားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် လူတော်နှင့် လူညံ့ဟူ၍ အမျိုးအစား ကွဲပြားလေသည်။ ဉာဏ်ထက်မြတ်သူသည် အတတ်ပညာ သင်ယူရာ၌ အခြားသူတို့ထက်ပို၍ ပေါက်ရောက်ဖြစ်မြောက်သည်။ တစ်ထွာပြု တစ်လံမြင်သည် ဟူသော ဆိုရိုးစကားသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ အတွက် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ပင်ကိုဉာဏ်ထက်မြတ်ခြင်းသည် ကောင်းခြင်းလက္ခဏာ တစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ဉာဏ်ဟူသည် ဓားနှင့်တူသည်။ သွေးနိုင်မှ ထက် သည်။ ပစ်ထားလျှင် သံချေးတက်၍ တုံးချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်၏ နောက်တွင် ဝီရိယပါရသည်။ ဝီရိယဟူသည် အားထုတ်မှုဖြစ်သည်။ ထိုစွမ်းအားကိုထုတ်၍ သုံးသူသည် အားကောင်းမည်။ အားကြီးလာ မည်။ ထုတ်၍ မသုံးဘဲထားလျှင် အလဟဿ ဖြစ်မည်။ အားထုတ်မှု သည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း အားထုတ်၍ ကြိုးပမ်းနေခြင်း ကို လုံ့လပြုသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် လုံ့လဝီရိယ ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။ ဉာဏ်၌ ဝီရိယမပါလျှင် ထက်မြတ်ခြင်းသည် တဖြည်း ဖြည်းလျော့ပါး သွားချေမည်။ တဖြည်းဖြည်း တုံးဖို့သာရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ခြင်းအပေါ် ဝေဖန်စိစစ် သုံးသပ် ကြည့်မိပြန်သည်။ သက္ကရာဇ်တွေသာတိုးလို့ ခုနှစ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာခြင်းအပေါ် မိမိ၏ဘဝအခြေအနေ ဘယ် လောက်တောင် ပြောင်းလဲလိုက်ပါခဲ့သလည်းဆိုတာကို တွေးတော စမ်းသပ်ကြည့်မိသည့်အခိုက် (ဘယ်ကို ဘယ်တော့ ဘယ်ဆီ) ခေါင်းစဉ်ထဲက စာပိုဒ်အချို့ကို သွားသတိရမိလိုက်သည်။ ထိုသည်မှာ -

ဖွဲ့လုံ့လဝီရိယ မရှိတဲ့သူအတွက် အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင် ဆိုတာလဲ မဲ့နေရမှာပဲ။
ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ဘယ်လောက် ပဲ တွန်းအားပေးနေပါစေ မလိုက်ပါချင်တဲ့

သူအတွက် တွန်းပို့ပေးသူဟာ အားအင်မဲ့သွားမှာပါ။
ငါကရော တစ်ယောက်ယောက်ကို တွန်းပို့ပေးသူလား။
တစ်ယောက် ယောက်က တွန်းပို့ပေးနေတာလား။
ငါ့အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းနေသလိုပဲ။ အဲ့ဒါ တွန်းပို့
ရလို့လား။ အတွန်းပို့ ခံခဲ့ရလို့လား။ ငါကြောက်တယ်။
နောက် ဆယ်နှစ်နေလို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေဦး
မှာလား။ သင်ရော ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေဦးမှာပဲလား။ ဒီလိုဆို
ငါတို့ ဘဝတွေကျရှုံးတယ်လို့ ခေါ်မှာပေါ့ ။ အဲ့သလို
အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

ထို့နောက် ဆရာကြီးပီမိုးနင်း ရေးသားဖော်ပြထားဘူးသည့်
(အားလပ်သော အချိန်ကလေးများ) စကားပြေကိုလည်း ထပ်မံ
သတိရမိပြန်တော့သည်။ ဆရာကြီးက အချိန်ဆိုသည်မှာ တန်ဖိုးရှိလှ
သောကြောင့် အားလပ်သောအချိန်ကလေးများကို မိမိအတွက် လောက
အတွက် အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုသင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသား
ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ဆရာကြီးပြောသလို အချိန်ကို တန်ဖိုး
ထားကာ ကြိုးစားကြပါသည်။ စီရိယလည်း ကြီးကြပါ၏ ဉာဏ်လည်း
ထက်မြတ်ကြပါ၏။ သို့သော် ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့ မဟုတ်သည့်ဘက်တွင်
ပါရမီချွန်သောကြောင့် လောကကို ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးသူများသာ
ဖြစ်နေတတ်ကြပါသည်။ ဆရာကြီးက လူငယ်တွေကို ထိုကဲ့သို့သော
လူစားမျိုးတွေလည်း မဖြစ်စေချင်ရှာပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အားလပ်တဲ့ အချိန်ကလေး
တွေကို အသုံးချပြီး လောကကို ချမ်းမြေ့စေမယ့် အလိမ္မာစမ်းရေ
တွင်းလေးတွေဖြစ်အောင် ကိုယ်စွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်မှာ ကြိုးစားအားထုတ်
ကြသင့်ပေသည်။ လူကြီးလူမိုက်တွေကို အတုမခိုးကြပဲ လောက
လူသားတွေ ကျေးဇူးတင်ကြတဲ့ တွင်းထွက်ရတနာ မဟုတ်ဘဲ

ကိုယ်တိုင် လူရတနာကလေးတွေ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားကြပါလို့ တွေးမိ ရေးမိရင်း -

အလိမ္မာ စာမှာရှိတာ မဆန်းပါဘူးကွယ်။

အလိမ္မာ လူမှာရှိ တာမှ ဆန်းတာ။

အလိမ္မာ လူမှာရှိ လေလေ လူဟာ ထူး လေ ဆန်း လေပဲ။

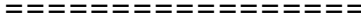
ထူးတဲ့ဆန်းတဲ့ အလိမ္မာလေးတွေအဖြစ်နဲ့ လောကလမ်းကို ဖြတ်သန်း အောင်မြင်ကြပါစေ လှမ်းမည့် ခြေလှမ်းတိုင်း အဓိပ္ပါယ်ရှိကြ ပါစေသား။

အားလုံးကို လေးစားလျက် **#ဒီအမောင်**

12 April 2017

ဝစ်ကံ နှင့် ရေစစ် သုံးခု

မမှန်ဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ မကောင်းသတင်းတစ်ခုကို
မလိုအပ်ပဲ တစ်ခြားသူကို သွားပြောမိရင်
အဲဒီသတင်းဆိုးဟာ ဆက်ပျံ့လွင့်ပြီး
ကြားရသူဖို့လည်း စိတ်ကောင်းမည် မဟုတ်။

ထိုအကြောင်းအရာလေးကို ပြန်လည်ကိုးကား၍ တင်လိုက်ရခြင်းသည် မိမိတို့၏ လက်တွေ့ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် သာမက Facebook online media အပေါ်တွင်လည်း မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဒုနဲ့ဒေး မြင်ရသည့် သတင်းစကားအကြောင်းအရာတို့၏ အကောင်းအဆိုး အမှန်အမှားတို့သည် ဒွန်တွဲလျက် ရှိပြီးမည်မို့ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားဖို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ သို့သော် နည်းသည်ထက် နည်းသွားရင် ကိုဘဲ မြင်ရ ကြားရ ဖတ်ရသူဖို့ ဝမ်းသာစရာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် စာဖတ်ရှုသူဖို့ ထိုအကြောင်းအရာလေးမှ တစ်စုံတစ်ခု ခံစားသိမြင်ရသည်ဆိုရင်ပဲ ထိုစာအုပ်လေးတွင် ထည့်သွင်းရကျိုးနပ်သည်ဟု စာရေးသူမှ စကားဦးမြွက်ကြား လိုက်ပါတော့သည်။ ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှု စေချင်မိပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက တောင်ထိပ်တစ်ခုမှာ စေတီဟောင်းကြီး တစ်ဆူ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ ရဟန်းငယ်တစ်ပါးဟာ အေးချမ်းစွာ သတင်းသုံးနေကြ တယ်တဲ့။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရဟန်းငယ်ဟာ တောင်ခြေက မြို့လေးကို ဆွမ်းခံကြွပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးက သက်တော်လည်း ကြီးရင့်နေပြီမို့ စေတီပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးနဲ့ ဘုရားဝေယျာဝစ္စ လုပ်ရင်းနေခဲ့တယ်တဲ့။

တစ်နေ့တော့ ရဟန်းငယ်ဟာ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာတဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီး စေတီရင်ပြင်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေတာမြင်တော့ သွားရောက် ဝတ်ပြုရင်း "ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော် ကြားခဲ့တာ တစ်ခုကို လျှောက်စရာရှိပါတယ်" လို့ ပြောတော့ ဆရာတော်က ဟုတ်ပြီလေ ငါ့တပည့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းအခု ပြောမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို ရေစစ်(၃)ခုနဲ့ စစ်ပြီးပြီလား ငါ့တပည့်လို့ မေးတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ရဟန်းငယ်က ဘယ်ရေစစ်သုံးခုကို ပြောတာလဲ ဆရာတော်ဘုရားလို့ ပြန်မေးတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ် ငါပြောတာမမှားဘူး ရေစစ်သုံးခုနဲ့ ပြောမယ့်အရာကို အရင်စစ်ချရမယ်။

ပထမရေစစ်ကတော့ "အမှန်တရား" ဆိုတဲ့ ရေစစ်ပဲ။ မင်းအခုပြောမယ့် အကြောင်းအရာဟာ အမှန်တရားလို့ မင်းယုံကြည် သလား ငါ့တပည့်လို့ ဆရာတော်က ပြန်မေးတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ရဟန်းငယ်က တပည့်တော်လည်း ဈေးထဲမှာ ဆွမ်းခံကြွရင်း ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းပါဘုရား။ အတိအကျ အမှန်တရားလို့တော့ မပြောရဲပါဘူးလို့ ပြန်လျှောက်တယ်တဲ့။ အဲ့ဒီတော့ ဆရာတော်က ထပ်မေးတယ်။ ကောင်းပြီး ငါ့တပည့် ဒါဆို ဒုတိယရေစစ်နဲ့ စစ်ကြရအောင် ဒုတိယရေစစ် ကတော့ "ကောင်းခြင်းတရား" ရေစစ်ပဲ။ မင်းခုပြောမယ့် အကြောင်းတရားဟာ မမှန်ဘူးဘဲထား နားထောင်ရမယ့် လူအတွက် ကောင်းရဲ့လားလို့ မေးတော့ ။ ရဟန်းငယ်က " ကောင်းတဲ့အကြောင်း အရာလို့ မဆိုနိုင်ပါဘုရား အဲ့ဒါရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် တောင်မှ ဖြစ်နိုင်ပါ သေးတယ် ဘုရား " လို့ ရဟန်းငယ်က ထပ်ဖြေတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဆရာတော်က ဆက်မေးတယ် ကောင်းပြီ ငါ့တပည့် ဒါဆို တတိယ ရေစစ်နဲ့ စစ်ရအောင် "လိုအပ်သလား" ဆိုတဲ့ ရေစစ်ပဲ။ အခုတော့ ငါ့တပည့် ပြောမယ့် အကြောင်းအရာတရားဟာ မမှန်ဘူးဘဲထား ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာ မဟုတ်ဘူးဘဲထား။ ပြောဖို့ လိုအပ်လား ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ ပြောတော့။ ရဟန်းငယ်က ဒီလောက်လည်း ပြောဖို့ မလိုအပ်ပါ ဘုရားလို့ ပြန်ပြောတယ်တဲ့။

ဒါဆို မေ့ပစ်လိုက်တော့ ငါ့တပည့် ။ ဒီအကြောင်းကို ဦးနှောက် ထဲက လုံးဝထုတ်ပစ်လိုက်တော့ မမှန်ဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ မကောင်း သတင်းတစ်ခုကို မလိုအပ်ဘဲ တစ်ခြားသူကို သွားပြောမိရင် အဲဒီ သတင်းဆိုးဟာ ဆက်ပျံ့လွင့်ပြီး ကြားရတဲ့သူလည်း စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မေ့ပစ်လိုက်တော့ ငါ့တပည့်လို့ ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ပြီး တံမြက်စည်းကို ဆက်လှည်းနေတော့ တယ်သည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက် [#ဒီအမောင်](#)

11 June 2017

ပြေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ
အရိန်ဆိုတာ ရှိတယ်. .
မင်း ပြေးနေသ၍ ဘယ်တော့မှ
မရုံးသေးဘူးဆိုတာ မှတ်ထား။

သိမ်းထား လျက်ပါ

အတွေးစာစုများ အမှတ်တရ